

РОВИИ КУК

Содержание
и описание

Содержание и описание
и описание

ИЗДАВА

КОМПРО

РОБИН КУК ИЗВЪН КОНТРОЛ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Медицината лекува, лъжата убива.

„Как смееете да си играете така с живота!“

Мери Шели
Франкенщайн, 1818

* * *

ЕНЕРГИЯТА напираше в милионите неврони още от първия миг на формирането им преди шест месеца. Нервните клетки працияха от токове и неотклонно стимулираха достигането на предстоящия галваничен праг. Разклоняването на дендритите в нервните клетки и в поддържащите микроглии нарастваше в геометрична прогресия със стотици хиляди нови синаптични връзки, възникващи всеки час. Беше също като в ядрен реактор, достигнал критична маса — на ръба на взрива.

И най-сетне се случи! Прагът бе достигнат и преминат. Микроскопични снопове електрически разряди се разпростряха мълниеносно като буен, опустошителен огън из сложната мрежа от синаптични връзки, и възбудиха цялата маса. Вътреклетъчните мехурчета изляха навън своите невротрансмитери и невромодулатори, повишавайки нивото на възбуда до ново критично равнище.

И от цялата тази сложна микроклетъчна активност изплува една от мистериите на Вселената — съзнанието! За пореден път мисълта се роди от материята. Съзнанието бе инструментът, който осигури основа на паметта и разбирането; а също на боязънта и ужаса. Съзнанието донесе бремето на познанието за възможната смърт. Но до този момент в роденото съзнание все още нямаше осъзнаване. Осъзнаването бе следващо по ред и то скоро дойде.

ПРОЛОГ

11 ОКТОМВРИ, 1978 Г.

— О, Боже! — изпъшка Мери Милман и стисна чаршафите с две ръце. Болката в долната част на корема и започваше отново, разпространявайки се бързо в слабините и кръста и като стрела от нажежена стомана. — Дайте ми нещо за болката! Моля ви! Не мога да го изтърпя! — извика тя.

— Мери, справяш се чудесно — произнесе спокойно доктор Стедман. — Само продължавай да дишаш дълбоко. — И той си сложи гумените ръкавици.

— Не издържам повече — извика тя дрезгаво и се обърна на другата страна, но това не и донесе никакво облекчение. С всяка секунда болката се засилваше. Тя задържа дъха си и инстинктивно стегна всичките си мускули.

— Мери! — Гласът на доктор Стедман прозвуча строго, докато хващаше ръката и. — Не бързай! Не мога да направя нищо, докато нямаш достатъчно разкритие. Това може да нарани бебето!

Младата жена отвори очи и се опита да отпусне тялото си. Дъхът и излезе като измъчено стенание.

— Не мога да направя нищо — изхленчи тя през сълзи. — Моля ви, не издържам. Помогнете ми! — Думите и се изгубиха в последвалия вик.

Мери Милман беше двайсет и две годишна секретарка, която работеше в един магазин в центъра на Детройт. Когато беше видяла обявата за износваща майка, идеята за парите, които щеше да получи, и се бе сторила като неочакван късмет — идеален начин най-сетне да изплати безкрайните дългове, направени през дългото боледуване на майка и. Но тъй като не беше забременявала, нито пък бе гледала някога раждане, освен по филмите, тя нямаше и най-отдалечена представа какво и предстои. В този момент не можеше да мисли за трийсетте хиляди долара, които щеше да получи, когато всичко свършеше, цифра много по-голяма от действащото възнаграждение за

износване на бебе в Мичиган, единственият щат, където можеше да се осиновява дете преди раждането. Тя си помисли, че ще умре.

Болката достигна максимума и остана там. В промеждутъка Мери успя няколко пъти да си поеме дъх.

— Имам нужда от инжекция против болката — произнесе тя с известна трудност. Устата и беше суха.

— Вече ви направихме две — отвърна доктор Стедман. Вниманието му бе заето от това да свали ръкавиците и да ги замени с нов, стерилен чифт.

— Не ги усещам — простена Мери.

— Може би не когато контракцията е най-силна, но само преди няколко минути вие спяхте.

— Спала съм? — Мери погледна за потвърждение Марша Франк, жената, която щеше да осинови бебето и която нежно бършеше челото и със студена, влажна кърпа. Марша кимна. Усмивката и беше сърдечна и съчувстваща. Мери я харесваше и и беше благодарна, че беше настояла да присъства на раждането. Семейство Франк бяха поставили това като условие в договора, въпреки, че Мери не беше особено въодушевена бъдещият баща да присъства, тъй като непрекъснато и даваше нареждания.

— Не забравяйте, че у бебето отиват всички лекарства, които вие пиете — произнесе той сега остро. — Не можем да излагаме на риск живота му единствено за да облекчим болката ви.

Д-р Стедман хвърли на Виктор Франк бърз поглед. Мъжът беше на ръба на нервите си. Според д-р Стедман Франк беше възможно най-лошият бъдещ родител, който той някога бе виждал в родилната зала. Най-удивителното беше, че самият Франк бе лекар и имаше акушерска практика, преди да започне да се занимава с изследователска работа. При такъв опит това определено не го показваше по най-добрия начин. Една дълга въздишка отново върна вниманието на доктора към Мери.

Гримасата, която бе изкривила лицето и, бавно се стопи. Явно контракцията бе отминала.

— Добре — каза д-р Стедман и махна с ръка на сестрата да смъкне чаршафа, който покриваше краката на родилката. — Да видим какво става. — И той се наведе над леглото.

— Може би трябва да направим ултразвук — предложи Виктор. — Не мисля, че има особено голям напредък.

Д-р Стедман го изгледа:

— Д-р Франк! Ако нямате нищо против... — Той не довърши изречението, надявайки се, че тонът показва раздражението му.

Виктор Франк отвърна на погледа му и Стедман внезапно осъзна, че мъжът е ужасен. Лицето му беше бяло като порцелан, цялото покрито със ситни капчици пот. Може би едно износване беше невероятно напрежение дори и за лекар.

— О! — възкликна Мери. — Разливащата се по леглото течност върна вниманието на д-р Стедман отново към пациентката му. За миг той забрави Франк.

— Спука се мембраната — каза той. — Това е съвсем естествено, както обясних преди. Да видим докъде стигнахме с бебето.

Мери затвори очи и усети пръстите му вътре в себе си. Отпусната върху напоените с изтеклите и води чаршафи, тя се почувства унижена и уязвима. Напомни си, че го прави не само заради парите, а и за да донесе щастие на една семейна двойка, която не можеше да има други деца. Марша бе толкова сладка и убедителна. Сега тя се питаше дали бе постъпила правилно. Но последвалата контракция я прониза отгоре до долу и прекъсна мислите и.

— Добре, добре — възкликна д-р Стедман. — Много добре, Мери. Наистина много добре. — Той свали ръкавиците си и ги хвърли настрана. — Главичката на бебето се показва и разкритието се увеличава. Добро момиче! — Той се обърна към сестрата: — Нека да я преместят в родилната зала.

— Сега вече мога ли да получа лекарство? — попита Мери.

— Веднага щом влезем в родилната зала — каза д-р Стедман бодро. Той почувства облекчение. След миг усети една ръка върху рамото си.

— Сигурен ли сте, че главата не е твърде голяма? — попита Виктор рязко и дръпна д-р Стедман настрана.

Д-р Стедман усети треперенето на ръката, която продължаваше да стиска рамото му. Той се пресегна и се освободи от хватката.

— Казах, че главичката се показва. Това означава, че е минала през таза. Сигурен съм, че си го спомняте.

— Сигурен ли сте, че главичката се показва? — попита Виктор.

Вълна на негодувание заля д-р Стедман. Беше готов да избухне, но видя, че мъжът трепери от страх. Преглъщайки яда си, той каза

само:

— Главичката се показва. Сигурен съм. — След което добави: — Ако това ви тревожи, може би ще е по-добре да отидете в чакалнята.

— Не бих могъл — натърти Виктор. — Трябва да го издържа до края.

Д-р Стедман го погледна. От първата им среща той бе останал с малко странно чувство за този човек. До известно време приписваше безпокойството на Франк на необичайността на ситуацията, но тук определено имаше и нещо друго. Д-р Франк беше нещо повече от разтревожен баща. „Трябва да го издържа до края“, бе доста странен коментар за един бъдещ баща. Беше прозвучало така, сякаш бе своего рода мисия, а не щастливо та дори и травмиращо — събитие, в което са замесени човешки същества.

Марша усещаше смътно странното поведение на съпруга си, докато следваше носилката с Мери по коридора към родилната зала. Но беше до такава степен погълната от раждането, че не можеше да се фокусира върху него. С цялото си сърце желаше тя да е на мястото на Мери в болничното легло. С радост би посрещнала болката, макар раждането на сина и Дейвид преди пет години да бе завършило с голям кръвоизлив и да се бе наложила спешна хистеректомия^[1], за да спасят живота ѝ.

Тя и Виктор толкова отчаяно искаха второ дете. Откакто не бе в състояние да ражда, те непрекъснато обмисляха вариантите. След известно обсъждане се спряха на оплождане ин витро и износване от друга жена. Марша бе щастлива от споразумението и доволна, че още преди раждането детето ще е тяхно съвсем законно, макар, че би дала всичко, за да износи сама това дългоочаквано бебе. За миг си помисли как ли Мери ще понесе раздялата си с него. Точно затова беше благодарна на мичиганския съд.

Докато сестрата взеше леглото с Мери към родилната зала, Марша каза нежно:

— Справяш се чудесно. Почти свърши.

— Да я обърнем настрана — обърна се д-р Уайтхед, анестезиологът, към сестрата. След това хвана ръката на Мери и каза: — Сега ще ви дам епидуралния блок, за който говорихме.

— Не мисля, че съм съгласен — приближи се Виктор. — Особено пък, ако се каните да използвате седалищен метод.

— Д-р Франк — произнесе строго д-р Стедман, — имате избор: или спирате да се месите, или напускате залата. Изберете си. — Беше му писнало. Бе се съгласил с някои от предложенията на Франк, като например провеждането на всички познати предродилни тестове, включително и амниоцинтеза. Дори беше позволил на Мери да взема един антибиотик, цефалоклор, в продължение на три седмици в ранните месеци на бременността и. Професионално изобщо не смяташе, че всичко това се налага, но се бе съгласил, защото д-р Франк настояваше и защото статусът му на бъдещ баща правеше ситуацията необичайна. И понеже Мери не възрази, казвайки, че това е част от уговорката, той се съгласи. Но това беше по време на бременността. Раждането беше друга история и д-р Стедман не се канеше да прави компромиси с методологията си заради някакъв колега-неврастеник. Що за медицинска практика беше минал Франк, питаше се той. Сигурно би издържал стандартните текущи процедури. Но тук той оспорваше всяка от заповедите на Стедман и на всяка крачка изказваше различно мнение.

В продължение на няколко дълги секунди Виктор и д-р Стедман стояха и се гледаха. Виктор стисна юмруци и за един кратък миг Стедман си помисли, че се кани да го удари. Но мигът отмина и Виктор се потътри към ъгъла, където остана да стои все тъй неспокоен.

Сърцето му биеше силно и той усети неприятно чувство в корема. Моля те, нека бебето е нормално! — молеше се той на ум. Очите му бяха пълни със сълзи, когато погледна към жена си. Тя искаше второ дете толкова много. Усети, че отново започва да трепери. Не трябваше да го правя. Но те моля, Господи, нека с това дете всичко да е наред! Погледна към часовника. Голямата стрелка пъплеше отчайващо бавно по циферблата, сякаш бе залепнала. Запита се колко ли време още можеше да издържи напрежението.

Опитните ръце на д-р Стедман поставиха упойката за секунди. Марша хвана ръката на Мери, усмихвайки и се окуражаващо, докато болката утихна. Следващото нещо, което Мери осъзна беше, че някой я буди и и казва, че е време да напъва. Втората фаза на усилието премина бързо и гладко и в 6:04 след обяд Виктор Франк Джуниър бе роден.

* * *

Виктор стоеше точно зад д-р Стедман в момента на раждането, затаил дъх, опитвайки се да види колкото се може по-добре. Когато бебето излезе на бял свят, той бързо го огледа отгоре до долу, докато д-р Стедман клампираше и режеше пъпната връв. След това Стедман го подаде на чакащите педиатри, които Виктор последва до отделението за новородени. Там го сложиха да легне и започнаха да го преглеждат. Виктор усети вълна на облекчение. Детето беше нормално.

— В отлично състояние е — извика педиатърът.

— Браво — отвърна д-р Стедман, зает изцяло с Мери и след родилните процедури.

— Но той не изплака — обади се Виктор. Съмнението замъгли еуфорията му.

Педиатърът леко потупа стъпалата на бебето, после разтри гръбчето му. Новороденото оставаше все тъй безмълвно.

— Да, но диша добре — отвърна той и се зае да изчисти носа на бебето.

— Може ли? — попита Виктор, приближавайки се.

— Само да не настине.

Той предпазливо се пресегна и взе Виктор Джуниър. Държеше го с две ръце пред себе си. Беше красиво бебе с удивително руса коса. Кръглите, розови бузи придаваха на лицето му живописен ангелски облик, но далеч по-странното в него бяха ярките сини очи. Когато Виктор погледна в дълбините им, той осъзна шокиран, че бебето отвръща на погледа му.

— Красив е, нали? — произнесе Марша зад рамото му.

— Прекрасен е — съгласи се той. — Но откъде е тази руса коса? И двамата сме кестеняви.

— До петгодишната си възраст съм била руса — каза Марша и се протегна да докосне розовата кожа на бебето.

Виктор гледаше озареното от любов лице на жена си. Тя беше с тъмнокестенява коса, тук-там прошарена от сребристи нишки. Очите и бяха сиво-сини, а чертите — деликатно изваяни. Те напълно контрастираха със закръглените черти на бебето.

— Погледни очите му — каза Марша.

Виктор отново насочи вниманието си към детето.

— Невероятни са, нали? Готова съм да се закълна, че преди минута гледаше право в мен.

— Приличат на скъпоценни камъни — прошепна Марша.

Виктор обърна бебето към жена си, но забеляза, че то задържа очите си върху него! Тяхната синя дълбочина беше толкова студена и блестяща като лед. Неочаквано го побиха тръпки от страх.

* * *

Семейство Франк се изпълниха с чувство на триумф, когато Виктор отби автомобила си по разбития каменен път, който водеше към обкованата им с дъски селска къща. Всичките безпокойства и страдания на ин-витро оплождането си струваха. Търсенето на подходяща майка, която да износи детето и потискащите пътувания до Детройт бяха дали резултат. Те имаха дете и сега Марша го люлееше в ръцете си, благодарейки на бога за този дар.

Тя погледна навън точно когато колата вземаше последния завой. Подръпна края на одеялцето и вдигна детето нагоре, за да му покаже неговия дом. Сякаш разбирайки, Виктор Джуниър се взря през предното стъкло към приятната, но непретенциозна къща. Той примигна, после се обърна и сякаш се усмихна на Виктор.

— Май ти хареса, а, Тигърче? — произнесе Виктор игриво. — Само на три дни е, а бих се закълел, че ще ми проговори, ако можеше.

— И какво щеше да ти каже? — усмихна се Марша, докато смъкваше Ви Джей надолу. Бяха му дали този прякор, за да го разграничат от баща му, Виктор Старши.

— Не знам — отвърна съпругът и и спря бавно пред входната врата. — Може би, че иска да порасне и да стане лекар като стария си баща.

— О, за бога — извика Марша, отваряйки вратата.

Виктор скочи да и помогне. Беше чудесен, кристално-ясен октомврийски ден, изпълнен със слънце и мека, полегата светлина. Дърветата зад къщата преливаха във великолепието на есенните цветове; алени кленове, ръждиво-оранжеви дъбове и жълти брези — едни от други по-красиви. Когато стигнаха до алеята, входната врата се

отвори и Джанис Фей, бавачката, която живееше у тях, изтича надолу по стълбите да ги посрещне.

— Покажете ми да го видя — помоли тя и застана пред Марша. После ахна от възхищение и вдигна ръка към устата си.

— Какво мислиш? — попита Виктор.

— Като ангел е — прошепна тя и поклати глава. — Прекрасен е... Струва ми се, че никога не съм виждала такива сини очи. — И протегна ръце: — Дайте да го подържа. — Тя го пое нежно от Марша и го залюля напред-назад. — Определено не очаквах руса коса.

— Нито пък аз — засмя се Марша. — Мислехме си, че ще те изненадаме както той изненада нас. Това идва от моя род.

— О, разбира се — подкачи я Виктор. — Има много русокоси в рода на Чингиз хан.

— Къде е Дейвид? — попита Марша.

— Вътре, в къщата — каза Джанис, без да отлепя очи от лицето на Ви Джей.

— Дейвид! — извика Марша.

На прага се появи малко момче, което държеше в ръка изтъркано плюшено мече. Беше слабичко петгодишно дете с тъмна, къдрава коса.

— Хайде, ела да видиш малкия си брат!

Дейвид покорно излезе и се присъедини към въодушевената група.

Джанис се наведе и му показа новороденото, но когато Дейвид го погледна, смръщи нос:

— Мирише на лошо.

Виктор се засмя, а Марша го целуна и му каза, че когато Ви Джей стане малко по-голям и той ще мирише хубаво като Дейвид.

Марша взе Ви Джей от бавачката и вдигна очи към къщата. Джанис въздъхна. Беше толкова хубав ден. Тя обичаше малките бебета. По едно време усети, че Дейвид я хваща за ръката и се обърна към него. Момчето я гледаше тъжно.

— Искан ми се това бебе да не беше идвало — прошепна то.

— Ш-ш-ш-т, тихо — каза нежно Джанис и го прегърна. — Това не е най-приятният начин да реагираш. Той е само едно мъничко бебче, а ти си голямо момче.

Като се държаха за ръце, те влязоха в къщата в момента, в който Виктор и Марша изчезнаха по стълбите в новообзаведената детска стая

на горния етаж. Джанис поведе Дейвид към кухнята, където бе започнала да приготвя вечерята. Момчето седна на един кухненски стол и сложи плюшеното мече на друг стол отсреща.

— Кого повече обичаш — мен или бебето? — обърна се той към Джанис, която стоеше до мивката.

Тя пусна зеленчуците, които миеше и го вдигна на ръце. Допря чело до неговото и каза:

— Обичам те повече от всичко на този свят.

Никой не подозираше, че им остават само още няколко години живот.

[1] Оперативно отстраняване на матката. Б. пр. ↑

1.
19 МАРТ, 1989 Г.
НЕДЕЛЯ, КЪСНИЯ СЛЕДОБЕД

Дълги, тънки сенки от голите кленове, очертаващи алеята, пресичаха широкия калдъръмен двор, който отделяше бялата колониална къща от хамбара. На здрачаване задуха вятър и разлюля сенките в плавни вълни, придавайки им вид на огромна паяжина. Въпреки, че официално пролетта бе настъпила, зимата продължаваше да стиска в студения си юмрук северен Андоувър, Масачузетс.

Марша седеше до мивката в голямата селска кухня и се взираше към градината и чезнещата светлина. С периферното си зрение улови движение по алеята и се обърна. Ви Джей се прибираше вкъщи с колелото си.

За секунда усети, че дъхът и спира. Откакто Дейвид бе умрял преди пет години, тя не приемаше семейството си като нещо, което се разбира от само себе си. Никога нямаше да забрави ужасния ден, в който докторът и каза, че жълтеницата на момчето и е преминала в рак. Лицето му, жълто и сбръчкано от болката, се вряза направо в сърцето и. Още усещаше тънкото му телце, което се притискаше в нея точно преди да умре. Беше сигурна, че се опитва да и каже нещо, но единственото, което чу, беше затрудненото му дишане, докато се опитваше да се държи за живота.

След това нищо вече не беше същото. Нещо повече, година по-късно стана дори по-лошо. Прекаленото безпокойство на Марша за Ви Джей произтичаше отчасти от загубата на Дейвид, отчасти от ужасните обстоятелства около смъртта на бавачката само година след неговата. Двамата се бяха разболели от някаква изключително рядка форма на чернодробен рак и въпреки уверенията, че няма начин да е заразно, Марша не можеше да се отърси от страха, че мълнията, ударила два пъти дома им, няма да го направи и трети път. Смъртта на

бавачката им беше запомняща се и поради факта, че бе направо ужасна.

Беше през есента, точно след рождения ден на Ви Джей. Листата падаха от дърветата и във въздуха се прокрадваше първият есенен хлад. Още преди да се разболе, Джанис бе започнала да се държи твърде странно. Ядеше единствено храна, приготвена от самата нея и държана в затворени съдове. Проявяваше страстна религиозност, стигаща до фанатизъм. Марша и Виктор сигурно нямаше да я изтърпят, ако не беше станала като член на семейството през многото години, откакто работеше при тях.

По време на последните, критични месеци от живота на Дейвид, тя бе направо божи дар. Но скоро след смъртта му започна да мъкне навсякъде със себе си библията, притиснала я до гърдите си, сякаш това можеше да я предпази от тайнствена болест. Оставяше я единствено, докато шета, и то с неохота. И като връх на всичко стана мрачна и враждебна и започна да се заключва нощем в стаята си.

Но най-лошото бе отношението, което разви към Ви Джей. Внезапно отказа да прави каквото и да било с момчето, което по онова време тъкмо бе навършило пет години. Въпреки, че Виктор Джуниър бе едно изключително самостоятелно дете, все още понякога се налагаше Джанис да му помага, но тя отказваше. Марша бе говорила няколко пъти с нея, но без резултат. Тя настоятелно го отбягваше. Когато започнаха да я увещават, тя забълнува за дявола, който е сред тях и други подобни религиозни безсмислици.

Марша беше на края на търпението си, когато Джанис се разболя. Виктор пръв забеляза, че очите и са пожълтели и обърна внимание на жена си. Тя с ужас осъзна, че очите и бяха придобили същата жълтеникава отсянка, която имаха очите на Дейвид. Виктор побърза да я откара в Бостън, където да преценят състоянието и. Диагнозата дойде като потресаващ шок: тя имаше рак на черния дроб от същия специфичен вирулентен тип, от който синът им бе умрял.

Наличието на два случая на такава рядка форма на рак в едно и също семейство в рамките на година подтикна епидемиолозите към обширни изследвания. Но всички резултати се оказаха отрицателни. Не съществуваше опасност причината да идва от околната среда. Решиха, че двата случая са просто нещастно стечение на обстоятелствата.

Страшната диагноза помогна най-малкото да се обясни странното поведение на Джанис. Лекарите допуснаха, че е възможно вече да е страдала от метастази в мозъка. След като я диагностицираха, състоянието и тръгна надолу безмилостно бързо. Тя рязко отслабна въпреки терапията, за две седмици стана кожа и кости. Но последният ден, преди да отиде да умре в болницата, беше особено травмиращ.

Виктор тъкмо се бе прибрал къщи и бе влязъл в банята. Марша приготвяше вечеря в кухнята, когато в къщата проеча смразяващ кръвта вик. Виктор изскочи полуоблечен:

— Какво става, за бога?

— Дойде откъм стаята на Джанис — отвърна Марша, която бе пребледняла като платно.

Те размениха бързи, разбиращи погледи. После се втурнаха навън към гаража и изкачиха светкавично тесните стълби, водещи към малкото апартаментче на бавачката.

Преди да са стигнали до стаята и, втори вик разкъса тишината. Стори им се, че от силата му стъклата на прозорците задрънчават.

Виктор пръв се добра до вратата.

Джанис стоеше в средата на леглото си, притиснала Библията към себе си. Изглеждаше ужасно. Косата и стърчеше във всички посоки, придавайки и демоничен облик. Лицето и имаше измъчен вид, сякаш бе хлътнало навътре, а пожълтялата, отпусната кожа не бе в състояние да прикрие костите. Очите и приличаха на жълти неонов светлини, които направо пронизваха.

За миг Марша се закова като хипнотизирана. После проследи погледа на жената. В коридора към задния вход на стаята стоеше Ви Джей. Той дори не мигна, само спокойно отвърна на погледа на Джанис.

Марша почти веднага съобрази какво се бе случило: Виктор Джуниър се бе изкачил по задното стълбище и без да подозира, я бе изплашил до смърт. Кой знае какво бе съзряло болното и съзнание, което я бе накарало да издаде онзи нечовешки писък.

— Той е дяволът! — озъби се Джанис. — Той е убиец! Отведете го далеч от мен!

— Опитай се да я успокоиш — извика Марша и се втурна към шестгодишното момче. Грабна го на ръце и се спусна надолу по стълбите. Пое си дъх едва когато се озоваха в дневната и тя затръшна с

крак вратата зад себе си. Притисна Ви Джей към себе си и погледна в кристалните му очи.

— Джанис не го мисли наистина — каза тя. Надяваше се този отвратителен случай да не остави трайни следи върху него.

— Знам — кимна удивително зряло момчето. — Тя е много болна. Не знае какво говори.

От този ден нататък Марша никога не можа да се отпусне и да се радва на живота си така, както преди. Боеше се, че ако го направи, Бог ще я накаже отново, а ако нещо се случеше с Ви Джей, тя не би могла да го преживее.

Като детски психиатър знаеше, че не може да очаква детето и да се развива по точно определен начин, но често се улавяше, че и се иска Ви Джей да проявява по-открито привързаността си. Още от съвсем малък той бе неестествено самостоятелен и независим. Случваше се от време-навреме да и позволи да го прегърне, но понякога тя копнееше да го вземе на ръце и да го притисне към себе си по начина, по който прегръщаше Дейвид.

Докато го гледаше сега как слиза от колелото си, тя се запита дали Ви Джей е толкова погълнат в себе си, както изглеждаше. Тя махна с ръка, за да привлече вниманието му, но той не погледна нататък — разкопча чантите от колелото, оставяйки ги да паднат върху калдъръма и хлътна във вратата на хамбара, за да паркира колелото за през нощта. След малко се появи, и без да спира, вдигна чантите от земята с една ръка и се насочи към къщата. Марша помахна отново с ръка, но въпреки, че се движеше право срещу нея, той не отвърна. Беше притиснал брадичка надолу в яката си, бранейки се от студения вятър, който духаше в двора непрестанно.

Тя почука по стъклото на прозореца, после отпусна ръка. Напоследък имаше ужасното предчувствие, че с момчето става нещо лошо. Господ знае, че не би го обичала повече, ако сама го бе износила, но понякога се страхуваше, че то е неестествено студено и нечувствително. Генетично беше неин собствен син, но не притежаваше нищо от топлотата и веселостта, които тя самата бе имала като дете. Преди да заспи нощем, често я измъчваше мисълта, че заченат в епруветка, той като че ли е предопределен да бъде крайно сдържан в емоциите си. Знаеше, че тази идея е абсурдна, но тя продължаваше да се връща отново и отново.

Тръсна глава, за да се отърси от мислите си и извика на Виктор, който четеше край пукация огън в дневната:

— Ви Джей се прибра.

Виктор изсумтя, но не вдигна глава.

Трясъкът на задната врата възвести влизането на сина им. Марша го чу, че сваля якето и обувките си в коридора. След миг се появи на вратата на кухнята. Беше красиво момче, високо към пет стъпки, доста едро за десетгодишната си възраст. Златната му руса коса не потъмня, както бе потъмняла косата на Марша, и лицето му запази ангелския си облик. И точно както и в деня на неговото раждане, най-характерното в него си оставаха ледено-сините му очи. За херувимче, каквото изглеждаше, тези наситени очи загатваха за ум много по-дълбок от годините му.

— Е, млади човече — смърри го с престорено раздражение Марша. — Добре знаеш, че по тъмно не бива да си навън с колелото.

— Но още не се е стъмнило — каза оправдателно Ви Джей с чистия си сопранов глас. Но после осъзна, че майка му се шегува. — Бях у Рики — добави той. Пусна чантите на пода и отиде до мивката.

— Това е чудесно — усмихна се Марша, явно доволна. — Защо не се обади по телефона? Можеше да останеш, докогато искаш. Щях да дойда и да те взема.

— И без това исках да се прибера — промърмори той, взе си един морков и отхапа от него звучно.

Марша обви ръце около него и го прегърна, усещайки съпротивлението на силното му младо тяло.

— Тъй като не си на училище тази седмица, мислех, че ще искаш да си повече време с Рики и да се забавлявате.

— Не-е — каза той и се измъкна по обичая си от ръцете и.

— Пак ли тревожиш майка си? — попита Виктор Старши, застанал на прага на дневната с научно списание в ръце и с очила за четене, кацнали несигурно на върха на носа му.

Без да му обръща внимание, Марша попита:

— Какво се каниш да правиш тази седмица? Имате ли някакви планове с Рики?

— Не. Мисля да прекарам седмицата с татко в лабораторията. Става ли, татко? — премести той очи върху баща си.

— На мен ще ми е приятно, както винаги — сви рамене Виктор.

— Защо, за бога, толкова искаш да ходиш в лабораторията? — попита Марша. Но това бе риторичен въпрос. Момчето ходеше в лабораторията с баща си още от съвсем малко. В началото, за да се възползват от предимствата на прекрасната дневна забавачка, която предлагаше „Каймера инкорпорейтид“, а по-късно — за да си играе сам в лабораторията. Това се бе превърнало в нещо обичайно, още повече след смъртта на Джанис. — Защо не се обадиш на някой от приятелите си от училище и с Рики и цялата група да направите нещо интересно?

— Остави го — прекъсна я Виктор, притичвайки се на помощ на сина им. — Щом иска да е с мен, нека дойде, няма проблеми.

— Добре, добре — съгласи се Марша, виждайки, че не може да се бори с тях. — Вечерята ще е готова в осем — каза тя на Ви Джей и го потупа шеговито по дупето.

Ви Джей вдигна чантите от пода и се насочи към задните стълби. Старите дървени стъпала изскърцаха под краката му. Той се насочи право към кабинета на втория етаж. Това беше уютна стая, с махагонова ламперия. Сядайки пред компютъра на баща си, той го включи. За миг напрегна слух, за да се увери, че родителите му все още си говорят в кухнята и едва след това извика файла, който бе нарекъл „Статус“. Екранът примига, след което се изпълни с данни. Той отвори една подир друга чантите, които бе домъкнал тук, надникна във всяка от тях и след като установи какво съдържат, направи някакви бързи изчисления, след което въведе серия цифри в компютъра. Това му отне само няколко минути.

След като завърши записването, Ви Джей излезе от „Статус“, дръпна щипците на чантите и зареди Пак-Мен. Тънка усмивка заигра по лицето му, когато жълтата топчица мина през лабиринта, поглъщайки бързо жертвата си.

* * *

Марша изтръска водата от ръцете си и ги избърса с кърпата, закачена на дръжката на хладилника. Не можеше да изкара от ума си нарастващото безпокойство за Ви Джей. Той не беше трудно дете; не бяха получавали никакви оплаквания от учителите в училището и

въпреки, че нямаше никакви доказателства, тя беше убедена, че нещо не е наред. Беше време да повдигне въпроса. Като вдигна Киса, руската им котка, която правеше осморки около краката и, тя влезе в дневната. Виктор се беше излегнал на кушетката и четеше последните списания по обичайния си навик след работа.

— Може ли да поговорим за малко? — попита тя.

Мъжът и отпусна внимателно списанието, поглеждайки я над очилата. На четирийсет и три, той продължаваше да е строен, жилав мъж с тъмна, вълниста, по университетски разрошена коса и остри черти. Навремето в колежа беше доста добър играч на скуош и все още играеше три пъти седмично. „Каймера“ имаше собствено игрище за скуош, благодарение на Виктор.

— Притеснявам се за Ви Джей — каза Марша, докато сядаше на стола близо до кушетката. Котката се сви доволно в ръцете и и притвори сънливо очи.

— О? — каза Виктор някак изненадано. — Да не би нещо да не е наред?

— Не точно — поклати глава Марша. — Цял куп дребни неща. Като например това, че има толкова малко приятели. Когато преди малко спомена, че е бил с това момче, Рики, толкова се зарадвах, сякаш е кой знае какво постижение. Но после каза, че не иска изобщо да прекарва с него повече време през пролетната ваканция. Момче на неговата възраст има нужда да бъде с други деца. Това е важна част от развитието на човека.

Виктор и хвърли един от неговите погледи. Тя знаеше, че той мрази ужасно психологически дискусии от този род, макар че психиатрията беше нейната област. Той нямаше търпението за това. Пък и разговорите за каквито и да са проблеми, свързани с развитието на Ви Джей, изглежда че подклаждаха безпокойства, които Виктор предпочиташе да не запалва. Той въздъхна, но не отговори.

— Теб това не те ли притеснява? — настоя Марша, когато стана ясно, че съпругът и не се кани да каже нищо. Тя погали котката, която прие вниманието и като досада.

Виктор тръсна глава:

— Не. Мисля, че Ви Джей е едно от най-адаптивните деца, които някога съм виждал. Какво има за вечеря?

— Виктор! — произнесе остро Марша. — Това е важно.

— Добре, добре! — Той затвори списанието.

— Струва ми се, че той се разбира чудесно с възрастните — продължи тя, — но никога не иска да е с деца на неговата възраст.

— Той е с деца на неговата възраст по цял ден в училище — възрази и Виктор.

— Знам — призна тя. — Но това е нещо съвсем различно.

— Нека си кажем истината — каза Виктор, знаейки, че постъпва преднамерено жестоко, но като се имаше предвид неговото собствено безпокойство относно Ви Джей — безпокойство много различно от това на жена му — той не можеше да понесе да остане на темата: — Струва ми се, че ставаш невротичка. Ви Джей е страхотно дете. И с него не става нищо лошо. Мисля, че това е просто реакция на смъртта на Дейвид. — И той потрепери вътрешно, докато изричаше тези думи. Знаеше отлично, че най-добрата защита е нападението.

Коментарът му сякаш удари Марша през лицето. В душата и се надигнаха подтисканите чувства, но тя преглътна сълзите си и се насили да продължи:

— Има и други неща, освен липсата му на приятели. Той никога няма нужда от никого и от нищо. Когато донесохме Киса, казахме му, че това ще е неговата котка, но той не я и погледна втори път. Откакто ти съобщи за смъртта на Дейвид, той нито веднъж не спомена името му. Това нормално ли ти се вижда? Когато му каза за Дейвид той се държа така, сякаш става дума за непознат.

— Марша, та той беше само на пет години. Мисля, че ти си единствената, която се тревожиш. Пет години са дълъг срок, за да скърби човек. Може би трябва да отидеш на психиатър.

Марша прехапа устни. Виктор обикновено беше мил човек, но всеки път, когато тя искаше да поговорят за Ви Джей, той просто я срязваше.

— Добре, просто исках да ти кажа какво мисля — каза тя и се изправи. Беше време да се връща в кухнята и да довърши вечерята. Чувайки познатите звуци на Пак-Мен от горния етаж, тя се почувства малко по-спокойна.

Виктор се надигна от кушетката, протегна се и я последва в кухнята.

2.

19 МАРТ, 1989 Г.

НЕДЕЛЯ ПРИВЕЧЕР

Д-р Уйлям Хобс гледаше през шахматната дъска сина си, удивлявайки му се, както всеки ден в последно време, когато внезапно момчето подбели ярките си сини очи и падна назад от стола. Уйлям не го видя как се удря в пода, но чу противното тупване.

— Шийла! — извика той, скачайки и заобиколи дъската. За негов ужас видя, че Морис размахва бясно ръце и крака. Силният гърч показваше, че пристъпът не е безобиден.

Уйлям не беше сигурен какво трябва да направи. Смътно си спомни нещо за предпазване езика на жертвата от прехапване като се сложи нещо между зъбите, но нямаше нищо подходящо под ръка.

Той коленичи край момчето, което след няколко дни щеше да навърши три години и извика отново жена си. Малкото телце се извиваше с невероятна сила и дори на самия него му бе трудно да го удържа, без сам да се нарани.

Шийла замръзна при гледката. Този път Морис бе прехапал езика си лошо и главата му се люшкеше нагоре надолу. Върху килима се виждаше тънка струйка кръв.

— Обади се за линейка — извика Уйлям. Шийла излезе от вцепенението си и се втурна към телефона в кухнята. Морис не се чувстваше добре от момента, в който тя го беше взела от детската градина в „Каймера“. Беше се оплакал от туптящи болки в главата, подобно на мигрена. Разбира се, повечето тригодишни деца не биха описали главоболието по този начин, но Морис не беше като повечето тригодишни. Той беше истинско чудо, гений. Беше се научил да говори на осем месеца, да чете на тринайсет, а сега биеше баща си на обичайната вечерна партия шах.

— Имаме нужда от линейка — извика Шийла в телефонната слушалка, когато най-сетне някой отсреща вдигна. Тя издиктува адреса

им и помоли регистраторката да побързат. После се върна в дневната.

Гърчовете бяха спрели. Момчето лежеше на кушетката, където Уйлям го бе пренесъл. Беше повърнало вечерята си заедно с голямо количество яркочервена кръв. Отвратителната каша беше омазала русата му коса и ъгълчетата на устата му.

— Какво да направя? — изплака Уйлям в безсилието си. Добре поне че детето все още дишаше и цветът му от синкав се бе върнал отново към нормалния.

— Какво стана? — попита Шийла.

— Нищо — отвърна Уйлям. — Печелеше, както обикновено. После изведнъж подбели очи и падна назад. Безпокоя се, че си удари главата доста силно в пода.

— О, Господи! — прошепна Шийла, изтривайки устата на момчета с края на престилката си. — Може би не трябваше да настояваш да играете шах тази вечер с това негово главоболие.

— Той искаше — произнесе Уйлям оправдателно. Но това не беше съвсем истина. Морис беше останал безразличен към идеята. Просто Уйлям не можеше да устои на възможността да наблюдава как детето използва феноменалния си мозък. Морис беше неговата гордост и радост.

Той и Шийла бяха женени осем години, преди да се осмелят да признаят, че не могат да заченат. Тъй като „Каймера“ имаше свой собствен фертилен център, „Фертилити инкорпорейтид“, а Уйлям работеше в „Каймера“, той и Шийла бяха отишли там безплатно. Това не беше просто. Трябваше да приемат факта, че и двамата са безплодни, но накрая чрез износваща майка и ин-витро оплождане, те получиха дългоочакваното дете — Морис, тяхното чудесно бебе с коефициент на интелигентност, който не съществуваше в таблиците и разбиваше всички рекорди.

— Ще донеса една кърпа и ще го изчистя — каза Шийла и се насочи към кухнята. Но Уйлям я хвана за ръката:

— Може би не трябва да го мърдаме.

Седнаха край детето и го загледаха безпомощно. След малко чуха линейката, която се задаваше по улицата. Шийла побърза да отвори на лекарите.

Няколко минути по-късно Уйлям се поклащаше напред-назад върху задната седалка на линейката, а Шийла ги следваше отзад в

семейната кола. Когато пристигнаха в „Лоуъл Дженеръл Хоспитъл“, двамата останаха да чакат в коридора, изпълнени с тревога, докато лекарите се заеха да преглеждат детето и не обявиха, че е стабилизирано и може да бъде преместено. Уилям искаше да го закарат в Детската болница в Бостън, която беше на половин час път. Нещо му подсказваше, че синът му е смъртно болен. Може би те прекалено се гордееха с неговата феноменалност. Може би сега Господ ги караше да си платят.

* * *

— Привет, Ви Джей! — извика Виктор. — Какво ще кажеш да поплуваме? — Той чу как гласът му отекна в стените на огромната им къща. Беше строена през осемнайсети век от местен земевладелец. Виктор я беше купил и ремонтирал малко след смъртта на Дейвид. Бизнесът в „Каймера“ бе потръгнал, след като компанията отдели доста време и средства, за да започне да предлага акции на борсата и Виктор чувстваше, че за Марша ще е много по-добре, ако не се налага да влиза в същите стаи, където беше расъл Дейвид. Тя бе понесла смъртта на сина им дори по-тежко от него. — Искаш ли да отидем до басейна? — провикна се Виктор отново. Имаше случаи, като този, например, в които му се искаше да имат интерком.

— Не, благодаря — долетя отговорът от втория етаж.

Виктор остана за миг както бе застанал — с ръка на парапета и с крак върху първото стъпало. Последният му разговор с Марша беше събудил първоначалните му страхове за сина им. Необикновено ранното развитие, невероятната му интелигентност, които го бяха направили майстор-шахматист на тригодишна възраст, резкият спад на интелекта му, преди да е навършил четири; развитието на Ви Джей в никакъв случай не можеше да се нарече стандартно. Виктор бе така налегнат от вина, откак се бе родило детето, че се почувства почти облекчен, след като необикновените му способности изчезнаха. Но сега се питаше дали едно нормално момче нямаше да подскочи от радост при възможността да поплува в новия семеен басейн. Виктор бе решил да добави един басейн за тренировки. Бяха го направили зад

къщата в стил зимна градина. Съоръжението беше завършено едва предишния месец.

Свикнал да не приема „не“ за отговор, така, както беше по чорапи, той се понесе нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Промъкна се тихо по дългия коридор, който водеше към спалнята на сина им, която се намираше в предната част на къщата, обърната към алеята. Както винаги, стаята изглеждаше спретната и подредена, с томове от поредицата на „Енциклопедия Британика“, строени върху рафтовете на едната стена и карта на химичните елементи на срещната. Ви Джей лежеше по корем на леглото си, изцяло погълнат от дебела книга.

Виктор се приближи и се опита да види какво чете. Той се надвеси отгоре, но единственото, което можа да различи бяха множество уравнения, далеч не това, което очакваше.

— Хванах те! — дръпна той шеговито сина си за крака.

Ви Джей скочи при докосването и вдигна ръце, готов да се отбранява.

— О! Готвиш се да нападаш или какво? — усмихна се Виктор.

Момчето вдигна нагоре тюркоазените си очи:

— Никога не го прави пак! — каза то.

Виктор усети за миг как го облива вълна на страх пред онова, което бе създал. Ви Джей изпусна една въздишка и се отпусна отново в леглото.

— Какво, по дяволите, четеш? — попита Виктор.

Ви Джей затвори книгата сякаш беше порнография.

— Просто нещо, което открих за черните дупки.

— Яко! — каза Виктор, опитвайки се да звучи в тон с модерния тийнейджърски жаргон.

— Всъщност не е много добро — гъмжи от грешки.

Виктор отново усети студена тръпка. По-късно се беше запитал дали невероятно високото интелектуално ниво на сина му не се бе възвърнало. Опитвайки се да не обърща внимание на притесненията си, той произнесе твърдо:

— Слушай, Ви Джей, отиваме да плуваме, ясно ли е? Той се приближи към гардероба и отдели един чифт плувки, след което ги хвърли към сина си: — Хайде, със сигурност ще те победи в състезанието.

Той се спусна бързо надолу към спалнята, за да извади банския си и отново се провикна към втория етаж. Ви Джей се появи в хола и застана пред баща си. Виктор си отбеляза с гордост, че синът му е изключително добре сложен за десетгодишно момче. И за пръв път си помисли, че Ви Джей би могъл да стане спортист, стига да иска.

Басейнът беше с типичната влажна хлорна миризма. Стъклата, от които се състояха таванът и стените на помещението, отразяваха образите в басейна; зимният пейзаж навън не се виждаше. Виктор хвърли хавлиената си кърпа върху алуминиевия шезлонг, когато Марша се появи на вратата на дневната.

— Какво ще кажеш да поплуваш с нас? — попита я Виктор.

Марша поклати глава:

— Идете, момчета, забавлявайте се. За мен е твърде студено.

— Ще се състезаваме — каза Виктор. — Ела да ни засичаш време.

— Татко — прекъсна го Ви Джей жално, — не искам да се състезавам.

— Разбира се, че искаш. Две дължини. Който изгуби ще изхвърли боклука.

Марша се приближи до шезлонга и взе кърпата, като извъртя съчувствено очи към момчето.

— От вътрешната страна ли искаш да бъдеш, или от външната? — попита го Виктор, надявайки се да го склони.

— Няма значение — отвърна той, докато заставаще до баща си, преценявайки дължината на басейна. Водната повърхност се завихри леко.

— Ти ще обявиш старта — каза Виктор на Марша.

— Застанете по местата си и бъдете готови — извика тя и млъкна за миг, гледайки неустойчивите фигури на мъжа си и сина си отстрани на басейна. — Готови-и-и... Старт!

След като се дръпна назад, за да избегне пръските, Марша се отпусна на един шезлонг. Виктор не беше добър плувец, но дори самата тя се изненада като видя, че Ви Джей изпреварва на първата дължина и връщането. После, на втората дължина, изглежда Ви Джей изоставаше и Виктор спечели с половин дължина.

— Добър опит — каза Виктор триумфиращо, ръсейки вода наоколо. — Добре дошъл при торбите с боклука!

Смутена от онова, на което смяташе, че е станала свидетел, Марша изгледа Ви Джей с любопитство, докато той излизаше от водата. Когато очите им се срещнаха, той примига, обърквайки я още повече.

Взе кърпата си и бързо започна да се попива. Наистина би му харесало да бъде синът, за когото майка му беше копняла, от сорта на Дейвид. Но това не му бе присъщо. Дори в случаите, когато се опитваше да се престори, знаеше, че не се получава много добре. Все пак, ако моменти като този край басейна създаваха у родителите му чувство на семейно щастие, кой беше той, че да им го отказва?

* * *

— Мамо, боли ме дори по-силно — каза Марк Мърей на Колет. Той лежеше в спалнята си на третия етаж на градската къща на семейство Мърей на Бийкън Хил. — Всеки път, когато помръдна, чувствам натиск зад очите и в синусите. — Точните термини бяха в поразителен контраст с мъничките длани, с които детето стискаше главата си.

— По-лошо ли е, отколкото беше преди вечеря? — попита Колет, пригладжайки назад гъстата му руса коса. Тя вече не се удивляваше на изключителния му речник. Момчето лежеше в стандартно легло, въпреки, че беше само на две и половина години. Още на тринайсет месеца бе поискало да смъкнат детското креватче в мазето.

— Много по-лошо — прошепна Марк.

— Нека премерим още веднъж температурата — пъкна Колет термометъра в устата му. Тя се разтревожваше все повече, макар да се опитваше да се самоуспокоява, че това е просто началото на настинка или грип. Беше започнало час, след като съпругът и, Хорас, бе довел Марк вкъщи от детската градина към „Каймера“. Момчето и каза, че не е гладно, а това беше нещо наистина необичайно за него.

Следващият симптом беше изпотяването. Започна да се поти, докато седяха и вечеряха. Независимо, че каза на родителите си, че не му е топло, потта се стичаше на вадички по него. Няколко минути по-късно повърна. Това стана, когато Колет го сложи да си легне.

Като счетоводител, който беше толкова гнуслив, че не взе курс по биология в колежа, Хорас беше истински щастлив, че може да излезе от стаята и да остави суетенето около момчето на жена си, не че тя имаше някакъв опит или познания.

Тя беше адвокат и натоварената и практика я принуди да даде Марк на дневна детска градина още, когато той беше само на една година. Тя обожаваше тяхното блестящо единствено дете и това се превърна за нея в изпитание, каквото не беше дори подозирала.

След три години брак тя и Хорас решиха, че е време за дете. Но след година безуспешни опити отидоха на консултация. И тогава научиха горчивата истина — Колет не можеше да има деца. Марк бе резултат от последното средство: ин-витро оплождане и използване на износваща майка.

Колет измъкна термометъра от устните на Марк и завъртя цилиндърчето, вперила очи в живачния стълб. Температурата беше нормална. Тя въздъхна. Губеше се в догадки.

— Да си гладен или пък жаден? — попита го тя.

Той завъртя глава:

— Започнах да не виждам много добре.

— Какво искаш да кажеш с това „Не виждам много добре“? — разтревожи се тя още повече и започна да закрива едно след друго очите му. — Можеш ли да виждаш с двете очи?

— Да — отвърна Марк. — Но всичко е замъглено. Не е на фокус.

— Добре, лежи тук и си почивай — погали го тя по бузата. — Отивам да поговоря с баща ти.

Тя остави детето и слезе по стълбите. Хорас се бе скрил в кабинета и гледаше баскетболен мач на малкото телевизорче.

Когато я видя изправена в рамката на вратата, той виновно го изключи.

— „Селтикс“ — произнесе оправдателно.

Колет пренебрегна заливащото я чувство на раздразнение.

— Той е много по-зле — произнесе тя дрезгаво. — Тревожа се. Казва, че не може да вижда добре. Мисля, че трябва да извикаме лекар.

— Сигурна ли си? — вдигна вежди Хорас. — Неделя вечер е.

— Аз не мога да помогна — каза остро тя.

Оглушителен вик откъм горния етаж ги накара да се втурнат по стълбите.

За техен ужас завариха Марк да се гърчи в леглото, притиснал глава с две ръце, в ужасна агония. Викаше с цяло гърло. Хорас го хвана за раменете и се опита да го удържи, докато Колет отиде да телефонира.

Хорас беше изненадан от силата на момчето. Той едва успяваше да го задържи да не падне долу. После, така внезапно, както бяха започнали, виковете секнаха. За миг Марк остана да лежи тихо, стиснал здраво клепачи, а малките му ръчички продължаваха да стискат слепоочията.

— Марк? — прошепна Хорас.

Детето отпусна ръце. Отвори сините си очи и погледна баща си. Но от израза им не пролича да го е разпознало и когато отвори уста, от нея излязоха пълни безсмислици.

* * *

Седнала пред тоалетката, Марша решише косата си и наблюдаваше Виктор в огледалото. Той беше до мивката, миеше зъбите си с бързи, енергични движения. Ви Джей отдавна си бе легнал. Марша го бе проверила, когато се бе качила по стълбите преди петнайсет минути. Загледана в ангелското му лице, тя отново се замисли за очевидния му „номер“ в басейна.

— Виктор — извика тя внезапно.

Той се обърна рязко, разпенената паста за зъби потече по брадичката му. Беше го стреснала.

— Схвана ли, че Ви Джей нарочно те остави да победиш в басейна?

Виктор изплю пяната шумно в мивката.

— Чакай малко, чакай. Може да е било почти равностойно, но аз спечелих състезанието честно и недвусмислено.

— Ви Джей водеше през по-голямата част — каза Марша. — Той преднамерено забави, за да те остави да победиш.

— Това са глупости — произнесе Виктор с негодувание.

— Не, не е така. Той прави неща, които не могат и да хрумнат на един десетгодишен. Както когато на две и половина години започна да играе шах. На теб това ти харесваше, но мен ме тревожеше. Всъщност,

плашеше ме. Успокоих се, когато интелектът му спадна, най-малкото, след като се установи на нормалното за възрастта. Просто исках едно щастливо, нормално дете. — Внезапно очите и се напълниха със сълзи. — Като Дейвид — добави тя и се извърна.

Виктор избърса бързо лицето си, хвърли кърпата настрана и се приближи към Марша. Обгърна я с ръце:

— Тревожиш се напразно. Ви Джей е чудесно момче.

— Може би реагира странно, защото го оставях с Джанис доста време, когато беше бебе — каза Марша, борейки се със сълзите. — Не си бях достатъчно време вкъщи. Трябваше да си взема отпуск от работата.

— Определено имаш склонност да се самообвиняваш — каза Виктор, — дори когато няма нищо нередно.

— Добре — кимна тя, — но все пак има нещо странно в поведението му. Ако беше един случаен епизод, би било чудесно. Но не е така. Той не се държи като нормален десетгодишен. Твърде тайнствен е, има реакции на възрастен. — Тя се разрида. — Понякога направо ме плаши.

Докато се навеждаше да успокои жена си, Виктор си спомни ужаса, който бе изпитал, когато Ви Джей се роди. Беше очаквал сина му да е изключителен, но не и по някакъв неестествен начин.

3.

20 МАРТ, 1989 Г.

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИНТА

Закуската у семейство Франк беше винаги неофициална. Плодове, мюсли, кафе и сок набързо. Основната разлика точно тази сутрин беше, че днес не беше учебен ден за Ви Джей, така че той не трябваше да бърза както обикновено, за да хване автобуса. Марша излезе първа, около осем, за да има време да види пациентите си в болницата, преди да започне работа в кабинета. Когато излизаше, срещна Рамона Хуарес, чистачката, която идваше в понеделник и четвъртък.

Виктор видя жена си да се качва във Волвото. Всяко издишване произвеждаше нетрайно облаче пара в кристалния въздух. Въпреки, че според метеоролозите пролетта трябваше да настъпи следващия ден, термометърът сочеше някъде около нулата.

Като сложи чашата от изпитото кафе в умивалника, Виктор насочи вниманието си към Ви Джей, който редуваше гледането на телевизия с разлистването на едно от научните списания на Виктор. Виктор се намръщи. Може би Марша беше права. Може би първоначалната му свръхинтелигентност се бе възвърнала. Статиите в това списание бяха доста сложни. Виктор се запита до каква степен можеше да ги разбере.

Накани се да каже нещо, но после реши да не се бърка. Детето беше чудесно, нормално.

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш днес в лабораторията? — попита го той. — Може би ще ти е по-интересно да правиш нещо с приятелите си?

— Интересно ми е да съм в лабораторията — отвърна Ви Джей.

— Майка ти смята, че трябва да прекарваш повече време с деца на твоята възраст. По този начин човек се научава да си сътрудничи с другите, да общува.

— О, моля те — сви устни Ви Джей. — Аз съм с деца на моята възраст всеки ден в училище.

— Най-малкото мислим еднакво — каза Виктор. — Казах на майка ти съвсем същото. Добре, сега да решим какво избираш — с мен ли ще дойдеш с колата, или мислиш да вземеш велосипеда?

— Велосипеда — отвърна Ви Джей.

* * *

Въпреки студа във въздуха, Виктор отвори шибидаха на колата си и вятърът разроши косата му. Включи радиото на единствената станция с класическа музика, която можа да хване и се понесе по остарелия мост над придошлата Меримак ривър. Реката представляваше порой от стремителни потоци и пенеста вода, чието ниво се покачваше с всеки ден в резултат на топящия се сняг в Уайт Маунтин, на стотици мили на север.

На улицата преди „Каймера“ Виктор зави наляво и подкара покрай дълга тухлена сграда. В края на сградата сви отново наляво, после намали, докато минаваше покрай охранителния пункт. Униформеният мъж разпозна колата и махна на Виктор да мине под вдигнатата бариера към сградите на голямата частна биотехнологична фирма.

Навлизайки в червено-кафявия мелничен комплекс от деветнайсети век, Виктор винаги усещаше вълна на гордост, която се съпътстваше от чувство на собственост. Беше впечатляващо място, особено като се има предвид, че външният облик на много от сградите беше реставриран, вместо да бъде обновен. Най-високите сгради от комплекса бяха с по пет етажа, но повечето бяха триетажни и се простираха в двете посоки, като взети от учебник по перспектива. Правоъгълни по форма, те обграждаха голям вътрешен двор, който бе осеян с по-нови постройки в най-различни форми и големини.

В западния край, доминирайки пейзажа, стърчеше осмоетажна часовникова кула, замислена като копие на Биг Бен в Лондон. Тя се извисяваше над другите от върха на триетажна структура, построена частично над бетонния язовир, който преграждаше Меримак. Тъй като реката беше придошла, мелничното езеро отвъд язовира бе

препълнено. Гърмящият водопад до преливника в средата на язовира изпълваше въздуха с фина мъглица.

Навремето, когато мелницата произвеждала текстил от южен памук, сградата на часовниковата кула била електроцентрала. Целият комплекс бил задвижван от силата на водата, докато електричеството затворило главния шлюз и накарало да замлъкнат огромните колела и предавки в мазето на сградата. Копието на Биг Бен беше ударило последния си час отдавна, но Виктор мислеше да го възобнови.

Когато „Каймера“ се сдоби със зарязания комплекс през 1976-а година, беше обновила по-малко от половината достъпни квадратни метри, планирайки останалото за бъдещо разширение. В очакване на разрастване всички сгради бяха снабдени с течаща вода, санитарни възли и електричество. За Виктор нямаше съмнение, че би било лесно да накарат стария Биг Бен отново да заработи. Той си отбеляза наум да повдигне въпроса на следващото събрание.

Спря на определеното му място за паркиране пред административната сграда и дръпна шибидаха обратно. Прехвърли през ума си задачите за деня. Въпреки чувството на гордост, което това внушително място извикваше у него, той усети, че изпитва смесени емоции, що се отнася до успеха на „Каймера“. В сърцето си Виктор беше учен, и все пак, като един от тримата партньори-основатели на „Каймера“, той трябваше да поеме своя дял от административните отговорности. За съжаление, тези задължения отнемаха все повече време.

Той влезе в сградата през богато украсения джорджиански вход с неговите внушителни колони и фронтони. Архитектите си бяха направили труда да обърнат нужното внимание на детайлите по време на реставрирането му. Дори мебелировката беше от ранния деветнайсети век. Фоайето нямаше нищо общо с утилитаристичните зали на Масачузетския технологичен институт, където Виктор бе преподавал през 73-а и където за първи път бе заговорил със своя колега-учен Роналд Бийкман за възможностите, които се откриваха от бума на биотехнологиите. Практически погледнато, това бе един добър тандем, тъй като Виктор беше биолог, а Роналд — биохимик. Те бяха обединили силите си с бизнесмен на име Кларк Фицсимънс Фостър и през 1975-а основаха „Каймера“. Резултатът надмина и най-невероятните им очаквания. През 83-а, под ръководството на Кларк

компанията започна да продава акции на борсата и всички те станаха адски богати.

Но наред с успеха идваха и отговорностите, които държаха Виктор надалеч от първата му любов — лабораторията. Като съосновател, той бе член на Борда на директорите на компанията-майка, „Каймера“. Беше освен това и старши вицепрезидент на същата компания и отговаряше за изследователската работа. В същото време беше и директор на отдела по биология на развитието. В допълнение към тези си задължения той бе и президент, и изпълнителен директор на невероятно доходната дъщерна фирма „Фертилити инкорпорейтид“, която притежаваше разрастваща се верига от клиники за лечение на безплодие.

Виктор поспря на главното стълбище и се взря навън през многокрилния сводест прозорец към фабричния комплекс, който отново кипеше от живот. Няма съмнение, че изпитваше удовлетворение. През деветнайсети век фабриката беше имала голям успех, но той бе основан на експлоатацията на емигрантската работническа класа. Сега успехът и почиваше на по-твърда почва. Основите на „Каймера“ се опираха на законите на науката и на изобретателността на човешкия ум в неговия порив да разбули загадките на живота. Виктор знаеше, че науката в лицето на биотехнологиите беше вълната на бъдещето и тайничко тържествуваше, че се намира в епицентъра. В ръцете си държеше лост, с който можеше да повдигне земята, а може би и вселената.

* * *

Ви Джей си подсвиркваше, докато се спускаше по инерция надолу по Станхоуп стрийт. Той бе закопчал грейката си догоре, така че да го предпазва от студения вятър, а ръцете му бяха напъхани в ръкавиците, подплатени със същата изолираща материя, която космонавтите ползват.

Превключвайки колелото си на възможно най-високата скорост, той натисна педалите. Плющенето на вятъра и свистенето на гумите създаваха у него чувството, че се движи със 100 километра в час. Беше свободен. Никакво училище цяла седмица. Нямахше да има нужда да се

преструва пред учителите и онези хлапета. Можеше да прекара времето си, правейки онова, за което бе роден. Той се усмихна със странна, не детска усмивка. Сините му очи заблестяха и той се зарадва, че майка му не е наблизил да го види. Имаше мисия, също като баща си. И не можеше да допусне нищо да му попречи.

Наложи се да намали, когато наближи малкото градче Северен Андоувър. Насочи се към центъра на главната търговска улица и спря срещу местната банка, където паркира колелото си на металната рамка и го заключи. Прехвърли през рамо раницата и изкачи набързо трите потъмнели каменни стъпала, които водеха навътре.

— Добро утро, господин Франк — поздрави управителят, завъртайки се във въртящия се стол. Казваше се Харолд Скот и Ви Джей всячески се опитваше да го избегне, но тъй като бюрото му се намираще точно срещу входа, това беше трудно. — Мога ли да говоря с вас, младежо?

Ви Джей спря, обмисляйки възможностите си, след което неохотно се насочи към него.

— Знам, че сте добър клиент на банката — каза Харолд, — така че смятам, че би било подходящо да поговоря с вас за ползата от влагането на пари тук. Имате ли представа какво е лихва, младежо?

— Мисля, че да — отвърна Ви Джей.

— Щом е така, искам да ви попитам защо не си откриете влог с парите, които получавате от разнасянето на вестници.

— Разнасяне на вестници? — повтори неразбиращо Ви Джей.

— Да — кимна Харолд. — Казахте ми преди известно време, че в свободното си време разнасяте вестници. Допускам, че все още го правите, тъй като продължавате редовно да идвате в банката.

— Разбира се, че го правя — отвърна Ви Джей. Сега той си спомни, че преди време бе срещнал същия този мъж. Сигурно беше минала година оттогава.

— Щом веднъж парите ви бъдат вкарани в спестовен влог, той започва да работи за вас. Всъщност, парите се увеличават. Нека ви дам един пример.

— Мистър Скот — каза Ви Джей, когато управителят взе някакъв лист от чекмеджето на бюрото си. — Нямам време. Баща ми ме очаква в лабораторията.

— Няма да ви забави много — каза Харолд и се зае да му обяснява какво ще се случи с двайсет долара, ако ги остави в банката. Когато свърши, той попита: — Какво ще кажете? Това убеди ли ви?

— Абсолютно — кимна момчето.

— Добре тогава — усмихна се Харолд, измъкна няколко бланки от друго чекмедже и бързо ги попълни. После ги побутна към Ви Джей и му посочи пунктираната линия в долния край. — Подпишете тук.

Той послушно взе химикалката и написа името си.

— Сега тук — повтори Харолд. — Колко бихте искали да депозирате?

Виктор прехапа устни, после измъкна портфейла си. В него имаше три долара. Извади ги и ги подаде на Харолд.

— Това ли е всичко? — вдигна вежди мъжът. — Колко изкарвате седмично от вестниците? Човек трябва да започне да спестява отрано.

— Ще добавя по-късно още.

След като взе формулярите и банкнотите, чиновникът мина зад гишето на касиера. Когато се върна обратно с разписката за депозит, каза със сериозен тон:

— Това е важен ден в живота ви.

Ви Джей кимна, прибра хартията в джоба си и се насочи към задната част на банката. Погледна господин Скот. Един благодарен клиент влезе и седна пред бюрото му.

Ви Джей позвъни на служителя, който отговаряше за трезора. Няколко минути по-късно той благополучно влезе в една от частните прегради с огромни трезорни чекмеджета. Пусна раниците си на пода и ги отвори. Бяха пълни със здраво пристегнати стодоларови пачки. Когато ги напъха при останалите, наложи се да използва двете си ръце, за да върне чекмеджето обратно на мястото му.

След малко напусна банката, метна се на колелото и потегли на запад. Натисна здраво педалите и скоро беше в Лоурънс. Пресече Меримак и най-сетне стигна до „Каймера“. Охранителят на входа му махна с ръка по същия, изпълнен с уважение начин, с който се отнасяше към д-р Франк.

* * *

Още щом Виктор пристигна в кабинета си, неговата пъргава и експедитивна секретарка, Колийн, го пресрещна с купчина телефонни обаждания.

Виктор тихо изстена. Понеделниците толкова често бяха като този, държаха го далеч от лабораторията, понякога дори през целия ден. Текущите му и най-важни научни интереси се отнасяха до мистерията как една оплодена яйцеклетка се имплантира в матката. Никой не знаеше как става това и какви бяха факторите, които благоприятстваха процеса. Виктор беше избрал проекта преди много години, защото решението му щеше да бъде от голяма научна и търговска важност. Но с бавните темпове, с които напредваше напоследък, щеше да мине доста време, докато стигнеше до финала.

— Това е може би най-важното съобщение — подаде му една розова хартийка Колийн.

Виктор я взе, на нея пишеше да се обади на Роналд Бийкман АСАП. О, чудесно, помисли си той. Въпреки, че той и Роналд бяха най-добрите приятели в началото на основаването на „Каймера“, отношенията им се бяха обтеглили заради различните им виждания за бъдещето на компанията. Напоследък спореха за предлагането на акции на борсата, което се поддържаше най-вече от Кларк Фостър, тъй като това щеше да увеличи добавъчния капитал.

Роналд беше категорично против това, защото се страхуваше да не бъдат погълнати от някоя конкурентна компания в бъдеще. Той смяташе, че едно евентуално разширение трябва да бъде пряко обвързано с текущите постъпления и текущите печалби. Виктор беше гласувал против Роналд, вземайки страната на Кларк. Въпреки безспорния успех на идеята да разпродават акции на борсата, Роналд не можеше да се отърве от усещането, че Виктор е продал академичната си етика. Той сложи съобщението в средата на бюрото си.

— Нещо друго? — попита той.

Секретарката още не бе успяла да му отговори, когато вратата се отвори и Ви Джей надникна вътре и попита дали някой е виждал Филип.

— Видях го по-рано в кафенето — усмихна му се Колийн.

— Ако някой го види — каза Ви Джей, — нека му каже, че съм тук.

— Разбира се — кимна секретарката.

— Ще съм наблизо.

Виктор махна разсеяно, питайки се какво щеше да каже на Роналд. Беше убеден, че имат нужда от капитал сега, а не следващата година. Вратата хлопна зад гърба на Ви Джей.

— Не е ли на училище? — учуди се Колийн.

— Пролетна ваканция.

— Какво изключително дете — поклати глава жената. — Не може да се желае повече. Ако моят син беше тук, трябваше да го държа под контрол през цялото време.

— Съпругата ми не мисли така — каза Виктор. — Смята, че той има някакъв проблем.

— Не мога да повярвам — извика Колийн искрено. — Момчето е толкова учтиво, направо е надраснал възрастта си.

— Може би трябва да го кажеш на Марша — измърмори той и и махна с ръка да се приближи. — Какво е следващото съобщение?

— Съжалявам — погледна го тя загрижено. — Това е телефонният номер на Джонатан Маронети, адвокатът на Джефърд.

— Прекрасно! — каза Виктор. Джордж Джефърд беше директорът на личния състав на фертилният център и началник-снабдяване допреди три години. Напоследък той беше в отпуск, очаквайки разследване относно изчезването на над сто хиляди долара от „Фертилити инкорпорейтид“. Достатъчно неудобно, като се има предвид, че Вътрешният отдел по приходите пръв беше разкрил, че Джефърд е осребрявал чекове на умрели служители. Веднага щом разбра това, Виктор нареди финансова ревизия в отдел „Снабдяване“ от 1980-а до 1986 година. Той въздъхна и пхна листа с номера на адвоката зад този на Роналд.

— Какво друго? — попита. Колийн разрови останалите съобщения.

— Това е най-важното. С останалите мога и сама да се справя.

— Така ли? — вдигна той невярващо вежди.

Жената се изправи.

— Това са всичките съобщения, но Шарън Карвър чака отвън да се срещне с вас.

— Не можеш ли да я отпратиш?

— Държи да се види с вас — каза Колийн. — Ето това е папката и.

Виктор не се нуждаеше от папката, но я взе и я сложи върху бюрото си. Знаеше всичко за Шарън Карвър. Тя се занимаваше с животните в отдел биология на развитието, преди да бъде уволнена заради пренебрегване на задълженията си.

— Нека почака — каза Виктор и се изправи. — Ще говоря с нея след срещата с Роналд.

Той излезе през задния вход на кабинета си и тръгна към офиса на партньора си. Може би Роналд щеше да прояви по-голям разум, ако говореха лице в лице.

Заобикаляйки ъгъла, Виктор съзря една позната фигура, която се измъкна заднишком, бутайки една количка. Това беше Филип Картлайт, един от служителите със забавено умствено развитие, когото „Каймера“ бе наела да работи според силите си; те всички бяха неоченими работници. Филип следеше за реда и изпълняваше куриерски услуги и всички го познаваха от първия му ден тук. Като допълнение, той изпитваше симпатии към Ви Джей от години и беше прекарал много време с него, особено преди момчето да тръгне на училище. Бяха невероятна двойка. Филип беше едър, як мъжага с рядка коса, близко разположени очи и дебел врат, който започваше направо от ушите. Дългите му ръце завършваха с едри като лопати китки, а пръстите му бяха с еднаква дължина.

Винаги, когато Филип срещнеше д-р Франк, на лицето му се разливаше широка усмивка, разкриваща квадратни зъби. Човекът сигурно се страхуваше, но се държеше толкова приятно и любезно, че поведението му неутрализираше впечатлението от външния му вид.

— Добро утро, господин Франк — поздрави Филип. Той имаше изненадващо детски глас въпреки огромния си ръст.

— Добро утро, Филип. Ви Джей е тук и те търсеше. Тук ще е през цялата седмица.

— Това ме радва — каза Филип искрено. — Още сега ще го намеря. Благодаря ви. — И той тръгна с количката си. Виктор си помисли, че би искал на всичките работници в „Каймера“ да може да се разчита така.

Той влезе в кабинета на Роналд, който бе огледален образ на неговия собствен, поздрави личната му секретарка и попита дали може

да разговаря с шефа и. Младата жена го остави да чака няколко минути, преди да го въведе вътре.

— Да не би Брут да е дошъл да похвали Цезар? — попита Роналд, поглеждайки към Виктор изпод обраслите си вежди. Беше набит мъж с гъста, рошава коса.

— Мисля, че трябва да поговорим за борсовите предложения — изкашля се Виктор. От поведението и тона на Роналд личеше, че не е в настроение за разговори.

— Какво има тук за говорене? — попита той с едва прикрито възмущение. — Нали те чух, че си за разводняване на пазара? Но ако пуснем повече акции с по-нисък номинал, ще подкопаем фирмата!

— Аз съм за увеличаване на капитала — възрази Виктор.

— А аз ти повтарям, че не е това начинът! — изпъшка Роналд. — Искаш ли да знаеш какви са моите основания?

— Мисля, че са съвсем ясни. Ти и Кларк заговорничите, откакто започнахме да продаваме акции на компанията!

— О, няма? — не успя да прикрие сарказма в гласа си Виктор. Тази абсурдна параноя го караше вече да си мисли, че човекът се огъва под бремето на големите си административни задължения. Той определено бе много натоварен, дори може би повече и от Виктор, а никой от тях не беше навикнал на такава работа.

— Не ме иронизирай, ако обичаш — сопна се Роналд, надигайки туловището си и се наведе напред. — Предупреждавам те, Франк. Ще се справя дори и с теб.

— За какво, по дяволите, говориш? — погледна го Виктор невярващо. — Какво се каниш да направиш, да изпуснеш въздуха от гумите ми? Роналд, това съм аз, Виктор. Помниш ли? — И той размаха ръка срещу лицето на Роналд.

— Мога така да ти вгорча живота, както ти вгорчи моя — озъби се Роналд. — Ако продължаваш да ме притискаш да продавам още акции, обещавам ти, че ще се разправам с теб.

— Я стига! — опита се да запази спокойствие Виктор. — Когато дойдеш на себе си, обади ми се. Нямам намерение да стоя тук и да ме обиждаш.

Той се обърна и излезе. Чу, че Роналд тръгна да казва нещо, но не се спря да го изслуша. Беше отвлечен. За миг дори си помисли дали да не се откаже, да осребри акциите си и да се върне към академичната

работа. Но когато застана зад бюрото си, вече мислеше другояче. Нямахме да позволи личните проблеми на Роналд да му попречат да се добере до вълнуващите био-технологии. Освен това в академичната работа също имаше ограничения; само че от друго естество.

От бюрото му го гледаше телефонният номер на Джонатан Маронети, адвокатът на Джефърд. Виктор примирено набра номера и зачака да се свърже. Мъжът отсреща имаше характерен нийоркски акцент, който стържеше по нервите му.

— Имам добри новини за вас — каза Джонатан.

— Ами споделете някои от тях.

— Моят клиент, господин Джефърд, иска да върне всички капитали, които мистериозно са се озовали в сметката му, която проверяваме, плюс лихвата. Това не означава, че е виновен; просто иска цялата тая дандания да приключи.

— Ще обсъдя предложението с нашите адвокати — каза Виктор.

— Чакайте, има и друго — прекъсна го Джонатан. — В замяна на върнатите капитали моят клиент иска да бъде възстановен на предишната си работа и да спрат всички безпокойства, включително и текущите разследвания по делата му.

— За това не може да става и дума — каза Виктор. — Господин Джефърд едва ли очаква, че ще го върнем на работа, преди да е завършило разследването ни.

— Добре — произнесе Джонатан и направи малка пауза. — Предполагам, че мога да убедя клиента ми да се откаже от условието за възстановяване.

— Аз пък предполагам, че нещата няма да се променят кой знае колко — допусна Виктор.

— Слушайте, нека опитаме да разсъждаваме логично.

— Проверката ще се извърши по списък — натърти Виктор.

— Сигурен съм, че има начин...

— Съжалявам — прекъсна го той. — Когато разполагаме с всички факти, ще говорим пак.

— Щом не искате да проявите разум — гласът на Джонатан стана по-остър, — ще бъда принуден да предприема действия, за които сигурно ще съжалявате. Едва ли сте в позиция да се правите на по-светец, отколкото сте.

— Довиждане, господин Маронети — каза Виктор и тръшна слушалката.

Отпусайки се тежко в стола си, той позвъни на Колийн и и поръча да покани при него онази жена, Карвър. Въпреки, че беше запознат със случая, той разтвори досието и. Тя създаваше проблеми от първия си ден тук. На нея не можеше да се разчита, често отсъстваше. Досието съдържаше пет писма от различни хора, които се оплакваха от лошата и работа.

Виктор вдигна очи. Шарън Карвър влезе в стаята, облечена с прилепнала по тялото мини пола и копринено горнище. Тя се плъзна в стола срещу него, показвайки щедро краката си.

— Благодаря, че ме приехте — прошепна.

Виктор погледна снимката в досието и. На нея беше облечена в широки дънки и трикотажна блуза.

— Какво мога да направя за вас? — погледна я той право в очите.

— Сигурна съм, че можете да направите много неща — произнесе Шарън срамежливо. — Но това, което сега е особено важно за мен, е да си върна работата. Искам да ме назначите отново.

— Това не е възможно.

— Сигурна съм, че е — настоя Шарън.

— Госпожице Карвър — започна Виктор, — трябва да ви напомня, че бяхте уволнена заради небрежност в работата си.

— Как тогава мъжът, с когото ме хванахте в склада, не беше уволнен? — попита тя и свали краката си, които бе кръстосала. — Отговорете ми! — Гласът и стана предизвикателен.

— Любовната ви дейност през последния ден не е единствената причина за уволнението ви — опита се да и обясни Виктор. — Ако само това беше проблемът, нямаше да сте уволнена. А човека, когото споменахте, никога не е пренебрегвал задълженията си. Дори в деня, за който стана дума, той е бил в официална почивка. А вие — не. Както и да го погледнете, е нарушение. Убеден съм, че ще си намерите работа някъде другаде, така че сега ме извинете... — Виктор се изправи и се насочи към вратата.

Шарън Карвър не помръдна. Тя го гледаше студено.

— Ако откажете да ме върнете на работа, ще ви обвиня в сексуална дискриминация, така че свят ще ви се завие. Ще ви накарам да страдате.

— Вие вече свършихте добра работа по въпроса — каза Виктор. — Така че, ако ме извините...

Като котка, която се готви да нападне, Шарън се изправи бавно, гледайки го с ъгълчето на очите си.

— Още не сте видели на какво съм способна — изсъска тя злобно.

Виктор изчака вратата да се затвори и звънна на Колийн, за да и каже, че тръгва към лабораторията и че не бива да му звъни, та ако ще и папата да го търси.

— Твърде късно — отвърна тя. — Д-р Хърст е в чакалнята. Иска да ви види и е доста разтревожен.

Уилям Хърст беше временно изпълняващ длъжността началник на Отдела за медицинска онкология. Той също бе предмет на наскоро разпоредено разследване. Но за разлика от Джефърд, бе замесен във вероятни изследователски измами, една увеличаваща се опасност в научния свят.

— Да влезе — неохотно произнесе Виктор. Нямаше къде да се скрие.

Хърст влезе, сякаш се канеше да атакува Виктор, и с бърза крачка се приближи към бюрото му.

— Току що чух, че сте наредили една независима лаборатория да провери резултатите в последния материал, който публикувах в списанието.

— Не мисля, че това е изненадващо, като се има предвид петъчната статия в „Бостън Глоуб“ — каза Виктор и се запита какво би направил, ако този маниак минеше от другата страна на бюрото.

— По дяволите „Бостън Глоуб“! — изруга Хърст. — Съчиниха тази пълна измишльотина на базата на забележките на някаква кой знае защо разгневена техническа лаборатория. Не го вярваш, нали?

— Моята вяра в случая няма никакво значение — каза Виктор. — „Глоуб“ пишат, че данните в твоята студия са преднамерено фалшифицирани. Това твърдение може да се окаже пагубно за теб и за „Каймера“. Ние трябва да пресечем всякакви подобни слухове, преди нещата да излязат от контрол. Затова не разбирам гнева ти.

— Добре тогава, ще ти обясня — озъби му се Хърст. — Очаквах от теб подкрепа, не подозрение. Обикновеното нареждане за установяване на верността на работата ми е почти равносилно на

приписване на вина. Освен това все някоя непроверена графика ще изникне в съвместните студии. Знае се, че дори самият Исак Нютон по-късно е доразвил някои изводи от планетарните си наблюдения. Искам това разследване да бъде отменено.

— Виж, съжалявам, че си разстроен — каза Виктор. — Но въпреки Исак Нютон, не може да се допуска относителност щом се стигне до етиката на изследване. Общественото доверие в изследванията...

— Не съм дошъл тук да ми четеш лекции — извика побеснял Хърст. — Казвам ти, че искам да спреш това разследване.

— Ти се изрази много ясно. Но фактите остават, така че ако не съществува измама, няма от какво да се страхуваш и всички само ще спечелим.

— Да не би да ми казваш, че няма да отмениш разследването?

— Точно това ти казвам — отвърна Виктор. Беше опитал достатъчно, за да успокои егото на този човек.

— Шокиран съм от липсата ти на академична лоялност — каза Хърст накрая. — Сега вече знам защо Роналд питае към теб такива чувства.

— Д-р Бийкман защитава същата етика на изследване, която и аз — възрази Виктор, този път показвайки гнева си. — Довиждане, д-р Хърст. Разговорът ни приключи.

— Нека ти кажа нещо, Франк — наведе се над бюрото Хърст. — Ако упорстваш и продължаваш да влачиш името ми из калта, ще направя същото с теб. Чуваш ли? Знаем, че не си „рицаря на бял кон“, който спасява науката, какъвто претендираш да бъдеш.

— Страхувам се, че никога не съм публикувал фалшифицирани данни — произнесе Виктор саркастично.

— Въпросът е — озъби му се Хърст, — че съвсем не си белият рицар, за който искаш да минеш пред нас.

— Напусни кабинета ми.

— С удоволствие. — И Хърст тръгна към вратата, отвори я и подхвърли: — Само не забравяй какво ти казах. Не си имунизиран! — След което затръшна вратата зад себе си с такава сила, че дипломата на Виктор от медицинското училище се изкриви на стената.

Той седна пред бюрото си, опитвайки се да си възвърне чувството за емоционално равновесие. За един ден бе получил

достатъчно заплахи. Питаше се какво ли има предвид Хърст, когато каза, че той съвсем не бил „рицаря на бял кон“. Господи, какъв цирк!

Той отблъсна стола си назад, изправи се и облече бялата лабораторна престилка. После отвори вратата, за да каже на Колийн, че тръгва към лабораторията. Вместо това обаче направо връхлетя върху нея.

— Д-р Уйлям Хобс е тук и е емоционално съсипан — произнесе Колийн бързо.

Виктор се опита да надникне зад рамото и. В креслото до бюрото и седеше прегърбен мъж и държеше главата си с ръце.

— Какъв е проблемът? — прошепна Виктор.

— Нещо със сина му — отвърна Колийн. — Мисля, че нещо се е случило на момчето и той иска да си вземе отпуск.

Виктор усети, че дланите му се изпотяват и гърлото му се свива.

— Да влезе — нареди той.

Това нямаше да помогне, но го заля вълна на съчувствие, като знаеше, че той самият бе преминал през същите необичайни процедури, само и само да има дете. Мисълта, че може да се е случило нещо лошо на момчето на Хобс съживи всички негови опасения по отношение на Ви Джей.

— Морис... — започна Хобс, но трябваше да спре, докато сподавяше сълзите си. — Синът ми скоро трябваше да навърши три. Не сте го виждали. Беше такава радост! Смисълът на живота ни. Беше гений.

— Какво се случи? — попита Виктор, страхувайки се от отговора.

— Умря! — каза Хобс с внезапен гняв, който проби през тъгата му.

Виктор преглътна с усилие. Гърлото му беше сухо.

— Нещастен случай? — едва успя да изрече той.

Хобс поклати глава.

— Не знаят точно какво е станало. Започна се с пристъп. Когато го заведохме в Детската болница на „Каймера“, лекарите решиха, че има оток на мозъка. Не биха могли да направят нищо. Така и не дойде в съзнание. А после спря и сърцето му.

В кабинета легна тежка тишина. Най-накрая Хобс въздъхна и рече:

— Бих искал да си взема отпуска.

— Разбира се.

Мъжът бавно се изправи и излезе.

Виктор остана да гледа след него. Изведнъж усети, че последното място на света, където иска да отиде, е лабораторията.

4.

ПОНЕДЕЛНИК, КЪСНО СУТРИНТА

Малката аларма върху бюрото на Марша иззвъня, оповестявайки края на петдесетминутния сеанс с Джаспър Люис, сърдито петнайсетгодишно момче с едва наболи брада и мустаци. То се беше отпуснало в стола срещу Марша с отегчена физиономия. Проблемът беше, че детето беше на път да загази здраво.

— Това, за което още не сме поговорили, е хоспитализацията ти — каза тя. Беше разтворила досието му пред себе си.

Джаспър провря палец през кукичката на якето си.

— Мисля, че камбанката означава, че сеансът е свършил.

— Означава, че е почти свършил — поправи го Марша. — Какво мислиш за трите месеца в болницата сега, когато се прибиращ вкъщи? — Впечатлението на Марша беше, че момчето ще има повече полза, ако напусне болничното обкръжение, но и се искаше да разбере неговото мнение.

— Добре беше — отвърна то.

— Просто „добре“? — опита се да го окуражи тя. Беше толкова трудно да го накара да говори.

— Е, да речем чудесно — вдигна рамене той. — Сама знаете, вътре човек няма с какво да се занимава.

Явно и беше нужно повече старание, за да измъкне някакво мнение от момчето. Тя си отбеляза в полето на листа да започне следващия им сеанс с този въпрос. След това затвори папката и потърси очите му.

— Беше ми приятно да се видим — каза тя. — До другата седмица.

— Да, разбира се — произнесе той, избягвайки погледа и, докато ставаше. После неловко напусна стаята.

Марша се върна отново на бюрото, за да издиктува бележките си, но погледът и попадна върху резюмето, което бе написала преди приемането му в болницата. Джаспър беше имал поведенчески

разстройства от най-ранна детска възраст. След навършване на единайсет, диагнозата се бе променила на „антисоциални поведенчески разстройства“. И като капак на всичко, на Марша и се струваше, че проявява шизоидно разстройство на личността.

Преглеждайки отново характерните моменти от историята на болестта му, тя забеляза честите му лъжи, боя в училище, отмъстителното му поведение и фантазии. Очите и се спряха на изречението: Не може да проявява привързаност и да показва чувства. В съзнанието и мигновено изникна Ви Джей, който отблъсква прегръдката и, гледайки я със сините си, студени като планински езера, очи. Тя се насили да погледне отново към листа. Избира усамотени дейности, не проявява желание за близки отношения, няма близки приятели.

Пулсът и се ускори. Резюме за сина си ли четеше? Препречете с тревога обзора върху личността на Джаспър. Имаше безброй корелации, които не и харесваха. Изпита истинско облекчение, когато ходът на мислите и беше прекъснат от медицинската сестра и нейна секретарка, Джийн Колбърт, педантична, благовъзпитана стара мома от Нова Англия с кестенява коса. Когато вдигаше поглед към нея, очите и уловиха едно изречение, което беше подчертала с червено: Джаспър всъщност е бил отгледан от леля, понеже майка му е работила на две места, за да изхранва семейството.

— Готова ли сте за следващия пациент? — попита Джийн.

Марша си пое дълбоко дъх.

— Спомняте ли си онези статии, които запазих — за детските градини и техния психологически ефект? — попита тя.

— Разбира се — кимна секретарката. — Прибрала съм ги в хранилището.

— Какво ще кажете да ми ги донесете? — опита се Марша да прикрие безпокойството си.

— Няма проблеми. — Секретарката помълча известно време, след което попита: — Добре ли сте?

— Добре съм, добре съм — отвърна тя, вдигайки следващия лист. Докато преглеждаше последните си бележки, двапетгодишната Нанси Тревърс влезе в стаята и се изгуби в един от столовете. Главата и потъна в раменете като на гургулица.

Марша се приближи и седна на стола срещу нея. Опита се да си спомни къде момичето беше спряло при предишното си посещение, когато описваше сексуалните си набези.

Сеансът започна и времето съвсем забави ход. Марша се опитваше да се концентрира, но страховете за Ви Джей се връщаха отново и отново в съзнанието и заедно с чувството за вина, че беше тръгнала на работа, когато той беше съвсем малък. Не че бе имал нещо против, когато го остави. Но, както Марша добре знаеше, самото това също би могло да е симптом за психопатология.

* * *

След като Хобс си тръгна, Виктор се опита да се заеме с кореспонденцията, отчасти, за да избегне лабораторията, отчасти, за да отклони съзнанието си от ужасните новини, които току що бе научил. Но мислите му продължаваха да се връщат отново и отново към обстоятелствата около смъртта на момчето. Оток на мозъка, означаващ остро възпаление на мозъка, беше непосредствената причина. Но какво би могло да го предизвика? Искаше му се да знае повече подробности. Липсата на точна диагноза само подклаждаше спотаените му страхове.

— По дяволите! — изруга той и стовари дланите си върху бюрото. Изправи се рязко и се загледа отвън през прозореца. От кабинета му се откриваше хубава гледка към часовниковата кула. Стрелките бяха замръзнали отдавна на два и петнайсет.

Трябва да науча нещо повече, помисли си той и стовари десния си юмрук върху разперената длан на лявата си ръка с такава сила, че и двете му ръце изтръпнаха. Смъртта на сина на Хобс беше събудила всички тревоги, които Виктор беше имал за Ви Джей — тревоги, които накрая беше загърбил. Докато Марша се измъчваше заради психологическото състояние на момчето, то неговите безпокойства бяха повече от физическо естество. Когато коефициентът на интелигентност на Ви Джей спадна, но се запази на едно все още изключително ниво, Виктор изпита ужас. Отне му години, докато преодолее страховете си и се успокои. Но внезапната смърт на детето на Хобс накара тези страхове да се надигнат отново. Той се обезпокои, тъй като паралелите между Ви Джей и починалото дете не спираха с

метода на тяхното зачеване. Виктор разбра, че както Ви Джей, синът на Хобс беше дете-чудо. Виктор не изпускаше от поглед развитието на детето. Беше му любопитно дали момчето ще изпита същия рязък спад в интелектуалното си ниво, което се бе случило с Ви Джей. Но сега искаше единствено да научи подробностите около трагичната смърт на детето.

Включи компютъра и извика личния си файл за бебето Хобс. Не търсеше нищо специално, просто мислеше, че ако разгледа данните, може да му хрумне някакво обяснение за смъртта на детето. Мониторът остана тъмен повече време от обичайното. Объркан, Виктор натисна отново клавиша „Execute“. В резултат на това в долния десен ъгъл на екрана примигна думата „Searching“. После, за негова изненада, компютърът му съобщи, че няма такъв файл.

— Какво става, по дяволите? — промърмори той. Помисли си, че сигурно е направил грешка и опита отново, напечатвайки без да бърза „Бебе Хобс“. Натисна клавиша „Execute“ и след малка пауза, докато компютърът претърсваше всички директории, излезе същият отговор: „Файлът не е намерен“.

Виктор изключи компютъра и се запита какво може да се е случило с информацията. Наистина, от известно време не я бе търсил, но това не трябваше да е проблем. Барабанейки с пръсти по бюрото срещу клавиатурата, той размисли за миг, след което отново поиска достъп. Този път напечата думите „Бебе Мърей“.

Последва същата пауза, както при предишния файл и в крайна сметка се появи познатият надпис: „Файлът не е намерен“.

Вратата на кабинета се отвори и той се обърна. На прага стоеше Колийн.

— Това не е ден за бащи — каза тя, без да изпуска бравата. — Търси ви господин Мърей от счетоводството. Както изглежда, и неговото бебе не е добре.

— Не вярвам — едва успя да произнесе Виктор. Времето съвпадаше изненадващо.

— Повярвайте ми — погледна го съчувстващо Колийн. — На втора линия.

Напълно зашеметен, Виктор се обърна към телефона. Светлинката мигаше непрекъснато и всеки проблясък причиняваше в главата му болезнено усещане. Това не би трябвало да се случи, не и

след като всичко вървеше толкова добре от толкова време. Насили се да вдигне слушалката.

— Съжалявам, че ви безпокоя — успя да каже гласът отсреща, — но вие бяхте толкова отзивчив, когато се опитвахме да се сдобием с бебе. Помислих си, че бихте искали да знаете. Закарахме Марк в Детската болница. Той умира. Лекарите ми казаха, че не могат да направят нищо.

— Какво стана? — попита Виктор и усети как изстива.

— Изглежда никой не знае — отвърна Хорас. — Започна с главоболие...

— Да не би да си е ударил главата или нещо подобно?

— Не знаем за такова нещо.

— Имате ли нещо против да намина? — попита Виктор.

* * *

Половин час по-късно той паркира колата си в гаража срещу болницата. Влезе в сградата и се приближи до гишетото за информация. Жената на рецепцията му каза, че Марк Мърей е в хирургическото интензивно отделение и го насочи към чакалнята. Виктор завари Хорас и Колет обезумели от тревога и безсъние. Когато го видя, Хорас се изправи.

— Някаква промяна? — попита Виктор с надежда.

Мъжът поклати глава.

— Сега е на респиратор.

Виктор изрази съжаленията си. Семейство Мърей изглеждаха трогнати, че е отделил време да дойде в болницата, макар че никога не бяха общували.

— Той беше толкова специално дете — каза Хорас. — Толкова изключителен, толкова интелигентен... Той поклати глава. Жена му скри лице в дланите си и раменете и се разтресоха. Хорас седна отново и я прегърна.

— Как се казва лекарят, който се грижи за Марк? — попита Виктор.

— Накано — отвърна тихо Хорас. — Д-р Накано.

Виктор се извини, остави сакото си при семейство Мърей и излезе от чакалнята. Насочи се към Педиатричното хирургическо интензивно отделение, което се намираще в дъното на коридора, зад двойка електронни врати. Когато стъпи върху гумираната повърхност срещу вратите, те автоматично се отвориха.

Стаята отвътре му беше позната от дните му като стажант. Обичайното изобилие от електронна апаратура и суетящи се сестри. Постоянното съскане на респираторите и пиукането на мониторите за сърдечна дейност създаваха аура на напрежение. Животът тук беше на везната.

Тъй като Виктор се движеше със спокойна увереност, никой не го попита защо е тук, въпреки, че не беше облечен като лекарите в интензивното. Той се приближи към гишето и попита дали може да разговаря с д-р Накано.

— Току-що беше тук — отговори му наперена млада жена. Тя се произправи и се наведе напред, за да види дали не е някъде наблизко. После седна и вдигна телефона. Миг по-късно информационната система добави името на д-р Накано към безконечния списък, който звучеше по високоговорителите от тавана. Разхождайки се напред-назад, Виктор се опита да разбере къде е Марк, но по-голямата част от децата бяха с респиратори, които закриваха лицата им. Той се върна до гишето точно когато охранителят вдигаше телефона. Като го видя, мъжът му каза, че д-р Накано е на път към отделението. Пет минути по-късно Виктор бе въведен при красив, доста мургав японоамериканец. Виктор обясни, че е интернист и е приятел на семейство Мърей, и че се надява да разбере какво все пак се е случило на сина им.

— Положението не е добро — беше откровен докторът. — Детето умира. Не е нещо, което казваме често, но в този случай проблемът не реагира на никакво лечение.

— Имате ли някаква представа за това какво става? — попита Виктор.

— Знаем какво става — отвърна д-р Накано, — но това, което не знаем е какво го е предизвикало. Елате, ще ви покажа.

Със забързаните стъпки на много зает човек, д-р Накано се насочи към задната част на интензивното отделение. Спря отвъд една преграда, отделена от главното крило.

— Взехме предохранителни мерки — обясни той. — Няма данни за инфекция, но за всеки случай... — И той подаде на Виктор халат, шапка и маска. Двамата мъже надянаха предпазните облекла и влязоха в малка стая.

Марк Мъррей се намираше в центъра на голямо легло с високи странични прегради. Главата му беше омотана с бинт. Д-р Накано обясни, че са се опитали да декомпресират, надявайки се, че това ще помогне, но не се бе получило.

— Погледнете — подаде му той офталмоскопа. Виктор се наведе над пострадалото двегодишно дете, повдигна клепача му и се взря в разширената, изцъклена зеница. Очният нерв беше издут, сякаш някой го натискаше отвътре. Той се изправи.

— Твърде впечатляващо, а? — вдигна вежди д-р Накано. Той взе офталмоскопа от Виктор и сам надникна. Запази мълчание известно време, след което бързо се изправи. — Най-разочароващото е, че нещата се влошават прогресивно. Мозъкът е все още с оток. Изненадвам се, че не е започнал да излиза от ушите. Нищо не помогна; нито декомпресията, нито стероидите, нито манитолът. Страхувам се, че ще се наложи да се предадем. Виктор беше забелязал, че няма никаква обслужваща сестра.

— Някакви хемораги или следи от травми? — попита той.

— Никакви — отвърна д-р Накано. — Освен отокът, детето е чисто. Няма менингит, както казах и по-рано. Просто не разбираме. Вече всичко е в ръцете на онзи, горе. — И той посочи към небето.

Сякаш в отговор на ужасното му предсказание, мониторът, следящ сърдечната дейност, издаде кратък сигнал, който показваше, че сърцето на Марк е спряло. Пулсът му бе станал неравномерен. Аларменият сигнал прозвуча отново.

Д-р Накано не помръдна.

— Случи се по-рано — каза той. — Но на този етап това не променя нищо. — После, като оправдание, добави: — Родителите не виждат смисъл да го поддържаме жив, ако мозъкът не функционира.

Виктор кимна и в този момент алармата се включи, но не спря както преди. Сърцето на Марк бе фибрилирало. Отсреща, на регистратурата, не отговори никой. След малко неравната, прескачаща линия върху екрана на монитора стана равна.

— Това е, свърши — произнесе д-р Накано. Прозвуча безсърдечно, но Виктор знаеше, че това е породено повече от безсилие, отколкото от безчувственост. Спомняше си много добре времето, когато беше стажант.

Двамата мъже се върнаха на гишето за информация, където Накано съобщи на секретарката, че детето на семейство Мърей е починало. С напълно дезинтересиран вид тя вдигна телефона и поиска нужните документи. Виктор си каза, че не можеш да работиш тук, ако се разстройваш всеки път, когато умира болен.

— Миналата нощ е имало подобен случай — каза Виктор. — У семейство Хобс. Запознат ли сте?

— Чух за това — каза докторът неопределено. — Но случаят не е мой. Разбрах, че много от симптомите са били същите.

— Така изглежда — кимна Виктор. — Ще правите ли аутопсия?

— Задължително. Това трябва да е работа на медицинските инспектори, но ни прехвърлят обратно повечето случаи. В центъра са твърде заети, особено за неща от този род. Вие ли ще съобщите на родителите, или искате аз да го сторя?

Рязката смяна в посоката на разговора раздразни Виктор.

— Аз ще им кажа — въздъхна той след малко. — Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

— Няма проблеми — каза д-р Накано, но не го погледна. Вече бе затънал в друг проблем.

Зашеметен, Виктор напусна интензивното, оценявайки тишината, когато електронната врата се затвори след него. Той се върна в чакалнята, където Мърей се бяха вече досетили за лошата новина, преди той да им я е казал. Подкрепяйки се един друг, те благодариха на Виктор, че е дошъл. Той промърмори съболезнованията си. Но дори когато говореше, ужасният образ не излизаше от съзнанието му. Представи си Ви Джей пребледнял, със свързан към него респиратор в леглото, където сега лежеше Марк.

Изтръпнал от ужас, той продължи към патологията и се представи на шефа на отделениято, д-р Уорън Бъргхофън. Мъжът го увери, че ще направят всичко, което могат, за да поемат двете аутопсии, колкото се може по-бързо.

— Определено трябва да разберем какво става — каза Бъргхофън. — Със сигурност не искаме да се развихри някаква

епидемия от идиопатична церебрална едема в града.

Виктор се отпрати с бавни крачки към колата си. Беше наясно, че това няма нищо общо с никаква епидемия. Той единствен знаеше броя на децата в риск. Бяха три.

* * *

Още щом се върна в офиса си, той помоли Колийн да се свърже с Луис Каспуиц, шефът на отдела за компютърно обработване на данни, и да го накара да дойде незабавно.

Луис беше нисък, набит мъж с лъскава, плешива глава, със склонност към внезапни, непредсказуеми действия. Беше изключително стеснителен и рядко поглеждаше някого в очите, но въпреки странностите си, беше страхотен в това, което върши. „Каймера“ зависеше от неговите компютърни експертизи в почти всички области — от изследванията, през продукцията до плащанията.

— Имам проблем — започна Виктор направо, привеждайки се над бюрото, с кръстосани пред гърдите ръце. — Не мога да открия два от персоналните си файлове. Да имаш представа какво може да е станало?

— Причините могат да са много — каза Луис. — Обикновено се дължи на това, че потребителят е забравил какво име е дал.

— Проверих директорията си. Не са там.

— Може би са в директорията на някой друг? — допусна мъжът.

— Това не ми хрумна. Но добре си спомням, че съм ги използвал и никога не ми се е налагало да посочвам друга команда, за да ги извикам.

— Добре, не мога да кажа нищо, докато не погледна — каза Луис. — Какви бяха имената, които сте дали на файловете?

— Искам обаче това да остане конфиденциално — наблегна Виктор.

— Разбира се.

Той му даде имената и Луис седна пред екрана.

— Май нямаш късмет? — попита Виктор след няколко минути, виждайки, че екранът остава празен.

— Не изглежда така. Но като се върна в офиса си, мога да го погледна, като накарам компютъра да търси чрез логовете. Сигурен ли си, че това са имената на файловете?

— Напълно сигурен — отвърна Виктор.

— Веднага ще се заема с това, ако е важно.

— Важно е.

След като Луис излезе, Виктор застана пред монитора. Беше му хрумнала идея. Внимателно, без да бърза, набра името на друг файл: „Бебе Франк“. Поколеба се за миг, уплашен от това какво ще излезе — или може би няма да излезе. Най-последно се престаши и натисна „Execute“. Затаи дъх. За нещастие страховете му се потвърдиха: файлът на Ви Джей го нямаше!

Той седна тежко в стола си и усети, че започва да се поти. Три свързани, но без отпратки един към друг файла, не биха изчезнали просто така, по някакво случайно стечение на обстоятелствата. Внезапно в съзнанието му изникна налятото с кръв лице на Хърст и той си спомни заплахата му: „Съвсем не си белият рицар, за който искаш да минеш пред нас... Не си имунизиран.“

Виктор стана и отиде до прозореца. От изток се носеха облаци. Скоро щеше да завали или дъжд, или сняг. Той остана неподвижен няколко минути, питайки се дали Хърст няма нещо общо с липсващите файлове. Дали беше възможно да е той? Може би на това се крепяха неясните му заплахи. Виктор поклати глава. Нямахше начин Хърст да знае за файловете. Никой не знаеше за тях. Никой!

5. ПОНЕДЕЛНИК ВЕЧЕРТА

Марша погледна през масата към мъжа си и сина си. Ви Джей бе погълнат от някаква книга за черните дупки и не поглеждаше към яденето. Би трябвало да му каже да остави книгата, но Виктор се прибра вкъщи в такова отвратително настроение, че не и се искаше да казва нищо, което би го направило още по-лошо. Тя самата продължаваше да се безпокои за детето. Обичаше го толкова много, че не би могла да понесе мисълта, че нещо с него не е наред, макар да знаеше много добре, че няма да е в състояние да му помогне, ако не погледне истината в очите. Очевидно бе прекарал целия ден в „Каймера“ сам, защото Виктор си призна, когато специално го попита, че не е виждал Ви Джей от сутринта.

Сякаш усетил погледа и, Ви Джей рязко остави книгата настрана и отнесе чинията си в миялната машина. Когато се изправи, наситеносините му очи срещнаха нейните. В тях нямаше топлина, нямаше чувства, само блестяща тюркоазена светлина, която накара Марша да се почувства като под микроскоп.

— Благодаря за вечерята — произнесе момчето механично.

Тя се заслуша в стъпките му, които се отдалечиха нагоре по стълбището. Внезапен порив на вятъра я накара да погледне през прозореца. В снопа лъчи от лампата на гаража видя, че дъждът е преминал в сняг. Тя потрепери, но това не беше от студения пейзаж.

— Май тази вечер не съм много гладен — обяви Виктор.

Доколкото Марша си спомняше, за първи път, откак се бе прибрал от работа, правеше опит за разговор.

— Някакви неприятности ли имаш? — попита го тя. — Искаш ли да поговорим?

— Не ми се прави на психиатър — сопна и се той.

Марша имаше за какво да се обиди. Не се правеше на психиатър. Но си помисли, че е по-добре да реагира като възрастен и да не го насилва. Виктор скоро щеше да и каже какво му тежи.

— Добре, нещо ме безпокои — каза тя. Реши, че поне трябва да е честна.

Виктор я погледна. Познавайки го достатъчно добре, тя си представи, че той вече съжалява, задето и бе говорил така остро.

— Днес прочетох цял куп статии — продължи тя. — Отнасят се до някои възможни ефекти върху деца, оставени от родителите на грижите на бавачки, или прекарвали доста време в детска градина. Някои от изводите могат да се приложат към Ви Джей. Безпокоя се, че може би е трябвало да си взема отпуск, когато Ви Джей беше малък, за да прекарвам повече време с него.

Върху лицето на Виктор се изписа мигновено раздразнение.

— Задръж, задръж — произнесе той рязко и вдигна ръце. — Не мисля, че искам да чуя останалата част. Ви Джей е съвсем добре и не желая да слушам никакви психиатрични глупости.

— Дали не прекаляваш? — започна Марша да губи търпение.

— О, стига, моля те! — почти изплака Виктор, взе неизядената си вечеря и я изсипа в боклука. — Не съм в настроение за това.

— Добре, за какво си в настроение тогава?

Той си пое дълбоко дъх, загледан през кухненския прозорец.

— Мисля да се поразходя малко.

— В това време? — попита Марша. — Мокър сняг, локви. Мисля, че нещо те тревожи, а ти не си в състояние да разговаряш за това.

Виктор се обърна към нея:

— Толкова ли съм прозрачен?

Марша се засмя.

— Боли ме като те гледам как се стараяш с всички сили. Моля те, кажи какво те измъчва. Аз съм ти жена.

Той вдигна рамене и се върна отново на масата. Седна и сплете пръстите на ръцете си.

— Хрумна ми нещо — обяви той.

— Добре, че пациентите ми нямат чак такива затруднения да говорят — каза Марша. Тя се пресегна и го погали нежно по ръката.

Виктор се изправи и се приближи до стълбите за горния етаж. Ослуша се за миг, после затвори вратата и се върна обратно към масата. Седна тежко и се наведе към Марша.

— Искам на Ви Джей да бъде направено пълно медицинско изследване като онова преди седем години, когато интелигентността му рязко спадна.

Марша не отговори. Притесненията за личностното развитие на Ви Джей бяха едно, а притесненията за общото му здраве — съвсем друго нещо. Самото предложение за такъв преглед беше шок, какъвто беше и намекът за промяната в интелигентността.

— Спомняш ли си, когато коефициентът му на интелигентност рязко падна, когато беше на три и половина години? — попита Виктор.

— Разбира се, че си спомням — отвърна Марша и го погледна изпитателно. Защо и причиняваше това? Не знаеше ли, че по този начин само задълбочава безпокойството и?

— Искам същия преглед като тогава — повтори той.

— Знаеш нещо, което не ми казваш — произнесе тя с тревога. — Какво? Да не би нещо да не е наред с Ви Джей?

— Не! — махна с ръка Виктор. — Ви Джей е добре, както казах и преди. Просто искам да съм сигурен и ще бъда сигурен, ако прегледът се повтори. Това е всичко.

— Интересува ме защо се появи това внезапно желание за преглед сега — не го оставяше на мира Марша.

— Казах ти защо. — В гласа му се надигна страх.

— Искаш да се съглася синът ни да се подложи на пълен нервно-медицински преглед, без да ми кажеш по какви причини? — изгледа го Марша невярващо. — Няма да стане! Няма да разреши момчето да минава през рентгенови и всякакви други изследвания, без някакво обяснение.

— По дяволите, Марша! — изсъска Виктор.

— По дяволите! — повтори тя. — Криеш нещо от мен и това не ми харесва. Пет пари не даваш за чувствата ми. Докато не ми кажеш за какво става дума, Ви Джей няма да прави никакви изследвания, и повярвай ми, ще ти кажа нещо по въпроса. Или ми казваш какво имаш наум, или спираме да говорим за това.

Тя се облегна назад и си пое дълбоко дъх, задържайки го известно време, преди да го изпусне шумно. Виктор, видимо раздражен, впери очи в нея, но упорството и беше започнало да го изтощава. Позицията и беше ясна и той знаеше от опит, че е способна да не промени и на йота мнението си. След няколко минути тишина

той не издържа и сведе поглед надолу към ръцете си. Часовникът в дневната удари осем пъти.

— Добре — въздъхна той накрая, останал без сили. — Ще ти разкажа цялата история. — И той седна обратно и прокара пръсти през косата си. За миг спря очите си върху нея, после погледна към тавана като момче, хванато да прави нещо забранено.

Марша усети как нетърпението и нараства, а заедно с него и страх от това, което щеше да чуе.

— Лошото е, че изобщо не знам откъде да започна — каза Виктор.

— Какво ще кажеш да е от началото?

Очите му срещнаха нейните. Беше крил тайната около зачеването на Виктор повече от десет години. Гледайки откритото, честно лице на жена си, той се запита дали някога щеше да му прости, след като научеше истината.

— Моля те — подкани го тя. — Защо просто не ми го кажеш?

Той сведе очи:

— По много причини. И дори да не вярваш, едната си ти. Всъщност, за да ти кажа, според мен трябва да отидем в лабораторията.

— Сега?! — вдигна тя вежди. — Сериозно ли говориш?

— Ако искаш да чуеш.

Настъпи тишина. Котката внезапно скочи в ръцете и. Беше забравила да я нахрани.

— Добре — каза тя. — Само да нахраня котката и да кажа нещо на Ви Джей. Ще съм готова след петнайсет минути.

* * *

Ви Джей се спусна тихо в коридора срещу спалнята си. Без да бърза, затвори албума си с марки и го сложи на рафта. Родителите му не знаеха нищо за филателията, така че не биха разбрали какво гледат. Но не виждаше причина да рискува. Не искаше да разкрива пред тях колко голяма и ценна бе станала колекцията му. Бяха сметнали молбата му за банков трезор по-скоро за детинска самонадеяност, отколкото за нещо друго и Ви Джей не искаше да ги разубеждава.

— Какво правиш, скъпи? — попита Марша, когато се появи на вратата му.

Той стисна устни:

— Нищо особено. — Знаеше, че тя е разтревожена, но не можеше да направи нищо. Дори от времето, когато беше малък, той осъзнаваше, че има нещо, което тя очаква от него, нещо, което другите майки получават от децата си, което той не можеше да и даде. Понякога, както в този момент, изпита съжаление.

— Защо не поканиш Рики да преспи някоя вечер у нас тази седмица? — произнесе тя.

— Може и да го поканя.

— Мисля, че ще бъде приятно — усмихна се Марша. — Ще се радвам да го видя.

Ви Джей кимна. Марша се усмихна и пристъпи от крак на крак.

— С баща ти се каним да излезем за малко. Добре ли си?

— Разбира се.

— Няма да се бавим много.

— Всичко ще е наред.

Пет минути по-късно Ви Джей гледаше през прозореца на спалнята си как колата на баща му се спуска по улицата. Остана още малко, загледан навън. Питаше се дали трябва да се тревожи. Преди всичко, не беше обичайно родителите му да излизат в делничен ден през нощта. Той вдигна рамене. Ако имаше за какво да се безпокои, то скоро щеше да научи.

Върна се обратно в спалнята си и взе класъра от рафта, за да сложи вътре серията с ранни американски марки, която бе получил наскоро.

Телефонът бе звънял дълго, преди той да го чуе. Най-накрая, спомняйки си, че родителите му не са вкъщи, той се изправи и слезе долу до телефона. Вдигна слушалката и поздрави.

— Д-р Виктор Франк, моля — чу той отсреща. Гласът звучеше глухо, сякаш човекът се намираше далеч от мембраната.

— Д-р Франк не си е вкъщи — отговори любезно Ви Джей. — Искате ли да оставите някакво съобщение?

— По кое време ще се прибере д-р Франк?

— След около час — отвърна Ви Джей.

— Вие синът му ли сте?

— Точно така.

— Може би ще е по-добре, ако му предадете съобщението. Кажете на баща си, че животът му прогресивно ще се влошава, докато не премисли и не реагира адекватно. Разбрахте ли?

— Кой сте вие?

— Просто предай на баща си съобщението. Той ще разбере.

— Кой е? — повтори Ви Джей, усещайки, че го побиват тръпки от страх. Но отсреща бяха затворили.

Той бавно остави слушалката. Изведнъж усети, че е сам в цялата къща. Остана за миг неподвижен, напрегнал слух. Никога не бе осъзнавал всичките скърцащи шумове на една празна къща. Радиаторът в ъгъла тихо изсъска. Отнякъде се чуха глухи звуци като от удар, сигурно от нагриваща се тръба. Отвън вятърът навяваше сняг върху стъклата на прозореца.

Ви Джей вдигна телефона и набра един номер. Когато отсреща вдигнаха, той каза, че е уплашен. Едва след като наистина се увери, че ще се погрижат, той остави слушалката. Почувства се по-добре, но за по-сигурно слезе бързо по стълбите и методично провери дали всеки прозорец и всяка врата са заключени. Не слезе до мазето, но затова пък залости вратата от вътрешната страна.

Върна се обратно в стаята си и седна пред компютъра. Искаше му се котката да е тук, но знаеше добре, че трябва да си даде труд да я потърси. Киса се страхуваше от него, въпреки че той се стараше майка му да не разбере това. Толкова много неща трябваше да държи далеч от вниманието и. Изискваше усилие. Но тогава нямаше да избере да бъде онова, което беше.

Включи компютъра, зареди Пак-Мен и се опита да се концентрира.

* * *

Флуоресцентните лампи примигаха, после изпълниха стаята с остра светлина. Виктор се отмести и пушна Марша пред него да влезе в лабораторията. Беше идвала тук няколко пъти, но винаги през деня. Изненада се колко зловещо изглежда това място нощем, без хора, които да съживят стерилната атмосфера. Помещението беше петдесет

на трийсет стъпки, с лабораторни плотове и плочки по стените. В средата му се намираше голям остров, който съдържаше научно оборудване и един от друг по-екзотични инструменти и апарати. Имаше изобилие от измервателни прибори и датчици, лъчеви тръби, компютри, колби и цял куп електронни свързки.

Към главната зала водеха множество врати. Виктор преведе Марша през една и влязоха в ге-образно помещение, пълно с маси за дисекция. Марша погледна скалпелите и другите ужасяващи инструменти и потръпна. Зад стъклената врата се намираше помещението за животни и от мястото, на което беше застанала, тя виждаше кучета и маймуни, които се движеха неспокойно зад решетките на клетките си. Тя се извърна. Това беше онази част от изследователската работа, за която предпочиташе да не мисли.

— Насам — поведе я Виктор към най-отдалечената част на залата, където стената беше от чисто стъкло.

Той чукна с пръст по електрическия ключ и запали осветлението зад стъклото. Марша се изненада, като видя поредица от огромни аквариуми, всеки от които съдържащ по дузина странни на вид морски създания. Напомняха охлюви, но без черупките.

Виктор спря до една стълба. След като надникна в няколко от резервоарите, той взе блюдо за дисекция от една от масите и се изкачи по стълбата. Хвана с мрежа две същества от един обособен резервоар.

— Това необходимо ли е? — погледна го Марша, питайки се какво общо имат отвратителните същества с тревогите на Виктор за здравето на Ви Джей.

Виктор не отговори. Слезе бавно по стълбата, балансирайки с подноса. Марша впери очи в животните. Бяха около десет инча дълги, кафяви на цвят, с тънка, желеобразна кожа. Тя сподави вълната, която се надигна в стомаха и. Мразеше такива неща. Това беше една от причините да отиде в психиатрията: там обстановката беше чиста, подредена и много човешка.

— Виктор! — не се сдържа Марша, докато го гледаше как пронизва онези същества върху восъчното дъно на дисекционното блюдо, разстилайки плавниците им или каквото там беше. — Защо просто не ми кажеш?

— Защото няма да ми повярваш — отвърна и той. — Имай търпение още няколко минути. — И той взе скалпела и натисна прясно наточеното острие. Марша извърна поглед, докато той бързо разцепваше всяко от животните.

— Казват се аплазия — обясни Виктор и се опита да прикрие собствената си нервност зад стриктните си движения. — Използват се широко в нервно-клетъчните изследвания. — Той взе резача и започна да реже бързо, като внимаваше. — Сега отстранявам абдоминалния ганглий от всяка от аплазиите.

Марша погледна. Виктор държеше малка плоска чинийка, пълна с бистра течност. На повърхността и плуваха две съвсем малки парченца тъкан.

— Сега трябва да отидем при микроскопа.

— Какво ще стане с бедните същества? — попита Марша, насилвайки се да погледне към дисекционното блюдо. Животните изглежда се опитваха да се измъкнат от топлийките, които ги държаха неподвижно към восъчното дъно.

— Чистачката ще почисти сутринта — каза Виктор, неразбирайки смисъла на въпроса и. Марша хвърли един последен поглед към аплазиите и се приближи към съпруга си, който вече нагласяваше фокуса на микроскопа.

Наведе се и погледна. Ганглият беше във формата на буквата Н, чиято набъбнала напречна част напомняше прозрачна торбичка от светъл мрамор. Дългите части несъмнено бяха отделени нервни влакна. Виктор премести една стрелка и каза на Марша да преброи нервните клетки. Тя направи каквото се искаше.

— Добре-е-е — въздъхна Виктор. — Сега да видим другия ганглий. Зрителното поле се размести, после спря. Картината беше като първата. — Брой пак — каза Виктор.

— Този има над два пъти повече, отколкото другия.

— Абсолютно вярно! — Виктор се надигна и се изправи. Пристъпи от крак на крак, след което закричи бавно. Лицето му светеше със странен, възбуден блясък и Марша усети, че я изпълва страх.

— Бях много заинтересован от броя на нервните клетки на нормалната аплазия преди дванайсет години. По това време знаех, както всеки друг, че нервни клетки се обособяват и се размножават

чрез пролиферация в ранно-ембрионалния стадий. Тъй като тези аплазии бяха относително по-прости от другите животни, аз успях да изолирам протеина, който отговаряше за процеса и който нарекох „фактор за нервния растеж“ — ФБР. Следиш ли мисълта ми? — Виктор спря да крачи и погледна Марша.

— Да — отвърна тя и закова поглед в него. Той сякаш се променяше пред очите и. Беше придобил смущаващо месиански израз. Марша внезапно усети, че и прилошава при ужасяващата мисъл, че знае накъде води тази привидно неуместна лекция. Виктор продължи отново да крачи, а въодушевлението му нарастваше.

— Използвах генно инженерство, за да размножа протеина и да изолирам отговорния ген. После, за най-важната част от работата... — Той спря срещу Марша. Очите му блестяха. — Взех едно оплодено яйце от аплазия и след като предизвиках генна мутация в ДНК-то, внедрих новия ФНР-ген заедно с промотор. Резултатът?

— Повече ганглийни неврони — отвърна Марша.

— Точно така — кимна Виктор. — И също толкова важно, способността да предават специфичните си особености на поколенията си. Хайде сега да отидем в главната зала. — И той подаде ръка на Марша и я побутна напред.

Тя го последва мълчаливо към осветения бокс, където той извади няколко големи рентгенови снимки на микроскопични сегменти от мозък на плъх. Дори и без да брое, тя съобрази, че на едната снимка има много повече нервни клетки, отколкото на другата. Все още без да каже и дума, влезе с него в помещението с животните. Още на прага Виктор надяна чифт дебели кожени ръкавици.

Марша се опитваше да не диша. Миришеше на зоологическа градина. Виждаха се стотици клетки с маймуни, кучета, котки и плъхове. Те се приближиха до клетките с плъхове.

Марша потръпна при вида на неуморно мърдащите розови нослета и опашки.

Виктор спря пред една по-особена клетка и отвори вратичката. Протегна ръка вътре и измъкна оттам голям плъх, който започна да хапе облечените му в ръкавици пръсти.

— Спокойно, Чарли! — каза Виктор. Той занесе плъха към масата със стъклена повърхност, надигна стъклото в единия край и пусна животното в нещо като миниатюрен лабиринт. Плъхът се оказа

точно срещу стартовата бариера. — Гледай! — прошепна Виктор и вдигна бариерата.

След миг животинчето влезе в лабиринта. Само с няколко погрешни промени в посоката то стигна до изхода и получи наградата си.

— Бързо, а? — каза Виктор с доволна усмивка. — Това е един от „умните“ ми плъхове. В тях съм вложил гена за бързо нервно развитие. Сега виж това.

Той нагласи апаратурата така, че плъхът да се върне на стартовата позиция, но в секция, която нямаше достъп до лабиринта. После се върна до клетките и взе друг плъх. Пусна и него вътре, така че двете животни да се виждат едно друго през телената мрежа, която ги разделяше.

След малко той вдигна бариерата и вторият плъх мина през лабиринта без нито една грешка.

— Знаеш ли на какво си свидетел? — попита Виктор.

Марша поклати глава.

— Комуникация между плъхове — обясни той. — Успях да науча тези плъхове да си обясняват лабиринта един на друг. Това е невероятно.

— Убедена съм — произнесе Марша с далеч по-малко ентузиазъм от него.

— Направих това изследване върху стотици плъхове.

Тя кимна неуверено.

— После върху петдесет кучета, шест крави и една овца — добави Виктор. — Страхувах се да изпробвам метода върху маймуните. Страхувах се от успех. В съзнанието ми все се въртеше онзи стар филм „Планетата на маймуните“. — Той се засмя и звукът отекна странно в помещението.

Марша не се засмя. Вместо това се разтрепери.

— Какво точно искаш да ми кажеш? — попита тя, макар въображението и вече да бе стигнало до обезпокоителни отговори.

Той не можа да я погледне в очите.

— Моля те! — извика тя през сълзи.

— Само се опитвам да ти обясня откъде тръгнаха нещата, така че да разбереш — каза той, макар да знаеше, че никога няма да го разбере. — Повярвай ми, не съм планирал това, което се случи после.

Тъкмо бях приключил успешния опит с овцата, когато ти започна да молиш за второ дете. Спомняш ли си, когато решихме да отидем във „Фертилити инкорпорейтид“? Марша кимна и по бузите и започнаха да се търкалят едри сълзи. — И получиха от теб една добра реколта от яйцеклетки. Дадохме им осем. Тя усети, че се олюлява и се хвана за ръба на масата.

— Лично аз осъществих ин-витро оплождането с моята сперма — продължи Виктор. — Знаеш го. Това, обаче, което не ти казах, е че върнах оплодените яйцеклетки в лабораторията.

Марша залитна. Искаше и се да изчезне. Отпусна се тежко на една от пейките и въздъхна. Не мислеше, че може да остане тук и да изслуша останалата част от историята на Виктор. Но сега, след като вече бе започнал, осъзна тя, той щеше да продължи независимо дали и харесва или не. Изглежда му се струваше, че може да намали чудовищността на вината си, като се придържа към чисто научното описание. Това ли беше човекът, за когото се бе омъжила?

— Когато пренесох оплодените яйцеклетки тук — каза той, — избрах подходящ сектор от ДНК-то на хромозома 6 и причиних мутация чрез промяната на една азотна база. След това чрез микро-инжекция и ретро-вирусен вектор вмъкнах ФНР-гена наред с няколко промотора, включително един от бактериален плазмид с резистентност към цефалоспориновия антибиотик цефалоклор. Виктор спря за миг, но не вдигна глава нагоре.

— Ето защо настоявах Мери Милман да взема цефалоклора от втората до осмата седмица на бременността си. Цефалоклорът беше този, който държеше гена активен, произвеждайки ФНР.

Той най-сетне я погледна.

— Господ ми е свидетел, че когато го направих идеята ми изглеждаше страхотна. Но по-късно разбрах, че беше грешка. Живях в ужас, докато Ви Джей не се роди.

Марша внезапно бе завладяна от ярост. Тя скочи и започна да го блъска с юмруци. Той не направи опит да се предпази, изчаквайки я, докато тя свали ръце и застанала пред него, се разрида тихо. Тогава той се опита да я прегърне, но тя не му позволи дори да я докосне. Излезе в главната лаборатория и седна. Виктор я последва, но тя не искаше да го погледне.

— Съжалявам — произнесе той отново. — Повярвай ми, нямаше никога да го направя, ако не бях сигурен, че ще се получи. Никога не възникна проблем с нито едно от животните. А идеята да имаме свръх умно дете беше толкова изкусителна... — Гласът му пресекна.

— Не мога да повярвам, че си направил нещо толкова ужасно — изхлипа тя.

— В миналото изследователите са експериментирали върху себе си — произнесе той с ясното съзнание, че това не го оправдава.

— Върху себе си! — извика Марша. — Не върху невинни деца. — Тя се разрида. Въпреки силата на емоцията си, усети как страхът я сграбчва. С мъка се опитваше да запази контрол. Виктор бе направил нещо ужасно. Но стореното — сторено. Не можеше да върне времето назад. Проблемът сега беше как да се справи с реалността и мислите и се обърнаха към Ви Джей, детето, което обичаше толкова много.

— Е, добре — успя да каже тя и преглътна напиралите сълзи. — Каза ми най-сетне. Но все още не си ми казал защо искаш Ви Джей да мине през още един неврологичен преглед. От какво се боиш? Мислиш ли, че интелигентността му отново е спаднала?

Думите и я върнаха шест и половина години назад. Тогава все още живееха в малката селска къща и Дейвид и Джанис бяха живи и здрави. Беше щастливо време, пълно с удивлението пред невероятния ум на Ви Джей. Като тригодишен той вече четеше всичко и запомняше почти всичко. Доколкото можеше да прецени по онова време, коефициентът му на интелигентност беше около двеста и петдесет.

Но един ден всичко се промени. Тя беше отишла в „Каймера“ да го прибере от детската градина, в която бе прекарал деня, след сутрешната занималия „Крокър“. Разбра, че нещо не е наред в мига, в който видя лицето на директорката.

Полин Сполдинг беше невероятна жена, четирийсет и две годишна, бивша начална учителка и бивша инструкторка по аеробика, която бе открила своето призвание в управлението на детската градина. Тя обичаше работата си и децата, които на свой ред я обожаваха заради безкрайния и ентузиазъм. Но днес тя изглеждаше смутена.

— Нещо не е наред с Ви Джей — каза тя направо.

— Болен ли е? Къде е?

— Тук е — отвърна Полин. — Не е болен, здравето му е наред, има нещо друго.

— Кажете ми — извика Марша.

— Всичко започна непосредствено след обяда — обясни Полин. — Докато другите деца си почиват, Ви Джей обикновено отива в класната стая и играе шах на компютъра.

— Знам — кимна Марша. Тя беше дала разрешение на сина си да пропуска почивката, след като и беше казал, че не се нуждае от междучасия и че не понася да си губи времето.

— Освен него там нямаше никого — продължи директорката, — но изведнъж се чу страшен трясък. Когато влязох, Ви Джей беше грабнал един стол и удряше по компютъра.

— Боже мили! — възкликна Марша. Подобни невъздържани изблици не бяха част от поведенческия репертоар на Ви Джей. — Обясни ли защо го прави?

— Той плачеше, д-р Франк.

— Ви Джей да плаче?! — Марша беше потресена.

Ви Джей никога не плачеше.

— Плачеше като едно обикновено три и половина годишно дете — каза Полин.

— Какво се опитвате да ми кажете? — попита Марша.

— Явно Ви Джей счупи компютъра, защото вече не знаеше как да го използва.

— Това е абсурдно! — погледна я Марша. Ви Джей използваше домашния компютър откак бе навършил две и половина години.

— Това не е всичко — прекъсна я директорката. — За да го успокоя, му предложих една книжка за динозаври, която бе започнал да чете. Той я разкъса.

Марша влетя в класната стая. Вътре имаше само три деца. Ви Джей седеше на една маса и рисуваше в книжка за оцветяване като всяко нормално дете. Когато я видя, той захвърли пастела и изтича в прегръдките и. Разплака се и каза, че го боли глава. Марша го прегърна.

— Скъса ли книжката за динозаврите? — запита го тя.

Той отклони поглед:

— Да.

— Но защо? — недоумяваше майка му.

Ви Джей отново вдигна очи към нея и каза:

— Защото вече не мога да чета!

През следващите няколко дни Ви Джей премина през редица неврологични изследвания, за да се установят възможни остри неврологични проблеми. Резултатите излязоха отрицателни, но когато Марша повтори серията тестове за интелигентност, които момчето беше правило миналата година, резултатите се оказаха шокиращо различни. Коефициентът му на интелигентност беше паднал до сто и трийсет. Все още висок, но далеч от този на гениите.

Виктор върна Марша към настоящето, като се закле, че нищо не се е случило с интелигентността на сина им.

— Тогава защо са тези изследвания? — повтори въпроса си тя.

— Ами аз... просто мисля, че е добра идея — заекна Виктор.

— Омъжена съм за теб от шестнайсет години — произнесе Марша след известна пауза. — И сега знам, че не ми казваш истината. Трудно и беше да повярва, че и предстои да открие нещо по-лошо от това, което Виктор вече и бе казал.

Той прокара ръка през гъстата си коса.

— Настоявам заради това, което стана с децата на семейство Хобс и семейство Мърей.

— Кои са те?

— Уилям Хобс и Хорс Мърей работят тук — отвърна Виктор.

— Не ми казвай, че и на техните деца си причинил това...

— Още по-зле — призна Виктор. — И двете семейства страдаха от истинско безплодие. Имаха нужда от донорни гамети. Тъй като бях замразил останалите седем от нашите зиготи, и тъй като те можеха да осигурят изключително способни индивиди, аз използвах две от тях.

— Да не би да ми казваш, че тези деца са генетично мои? — запита Марша, невярваща на ушите си.

— Наши — поправи я Виктор.

— Свети боже! — промълви тя, зашеметена от това ново разкритие. За миг престана да усеща. — Не е по-различно от това да станеш донор на сперма или на яйцеклетка — каза Виктор. — Даже е по-ефикасно, тъй като те вече са се слели.

— За теб може и да не е по-различно — възрази Марша, — като се има предвид какво стори с Ви Джей. Но за мен е. Дори не мога да

проумея как ти е хрумнало да оставиш някой друг да отглежда децата ми. А какво стана с останалите пет зиготи? Те къде са?

Изтощен, Виктор се изправи и отиде до средата на помещението. Спря до кръгъл метален уред с големината на пералня. Гумени маркучи свързваха машината с голям цилиндър, пълен с течен азот.

— Тук вътре са — посочи той. — Замразени преди началото на деленето. Искаш ли да погледнеш?

Марша поклати глава. Беше отвратена. Като лекар знаеше, че съществува такава технология, но в редките случаи, когато въобще помислеше за това, го схващаше съвсем абстрактно. Никога не бе допускала, че може да я засяга пряко.

— Не исках да ти казвам всичко това наведнъж — каза Виктор. — Но сега знаеш цялата история. Искам Ви Джей да премине през неврологичен преглед, за да съм сигурен, че няма проблеми с възстановяването.

— Защо? — рече Марша горчиво. Случило ли се е нещо с другите деца?

— Разболяха се.

— Колко сериозно? И от какво?

— Много сериозно — отвърна Виктор. — Умряха от остра церебрална едема. Все още никой не знае защо.

Марша почувства как и се завива свят. Трябваше да подпре глава, за да не припадне. Всеки път, когато успяваше някак да запази контрол, Виктор разбулваше поредното престъпление.

— Внезапно ли беше? — попита тя, вдигайки очи. — Или са боледували продължително?

— Внезапно — призна Виктор.

— Колко годишни бяха?

— Около три.

Една от машините изтрака и изплю огромен масив данни. Хладилникът се разтресе с тихо бучене. На Марша и се стори, че лабораторията работи сама. Не се нуждаеше от хора.

— Децата, които умряха, имаха ли същия ФНР-ген като Ви Джей? — запитва тя.

Виктор кимна.

— И са приблизително на същата възраст, на която беше Ви Джей, когато интелигентността му падна — каза Марша.

— Почти. Ето защо настоявах за изследванията. За да съм сигурен, че Ви Джей не развива никакъв друг здравословен проблем. Но съм сигурен, че той е добре. Ако не бяха децата на Хобс и Мърей, нямаше и да помисля за това. Повярвай ми.

Ако имаше сили за това, Марша щеше да се разсмее. Виктор току що бе разрушил живота и и я молеше да му вярва. Не можеше да проумее как е могъл да експериментира върху собственото си бебе. Но това не можеше да се промени. Сега трябваше да мисли за настоящето.

— Смяташ ли, че това, което се е случило на другите деца може да сполети и Ви Джей? — припряно запита тя.

— Съмнявам се. Особено като се вземе предвид седемгодишната разлика във възрастта. Изглежда Ви Джей вече е преживял критичния момент, когато коефициентът му на интелигентност падна. Може би станалото с другите деца, е било следствие от това, че бяха замразени в зиготен стадий — каза той и млъкна, като видя изражението на жена си.

Тя като че ли не изпитваше научен интерес към трагедията.

— Ами падането на интелигентността на Ви Джей? Възможно ли е това да е бил същият проблем, само че в по-лека форма? Той беше на същите години, когато това се случи.

— Възможно е. Но не знам със сигурност.

Марша плъзна поглед по лабораторията. Сега виждаше цялото това футуристично оборудване в нова светлина. Изследванията можеха да дадат надежда за бъдещето като лекуваха болести, но имаха и друг, далеч по-плашещ потенциал.

— Искам да се махна оттук! — Марша внезапно скочи на крака. Рязкото и движение завъртя стола и го запрати към средата на стаята, където се блъсна в хладилника със замразените зиготи. Виктор го върна на мястото му край лабораторния плот. В това време Марша вече бе излязла и крачеше по коридора. Виктор заключи след себе си и побърза да я настигне. Вратите на асансьора почти се бяха затворили, когато той се промуши и застана до нея. Тя се дръпна от него, наранена, отвратена и ядосана. Но най-вече бе разтревожена. Искаше да се прибере вкъщи при Ви Джей.

Напуснаха сградата в мълчание. Виктор беше достатъчно разумен, за да не я кара да говори. Снегът бе започнал да се заледява и трябваше да вървят внимателно, за да не се подхлъзнат. Марша

усещаше, че той я гледа напрегнато, докато се качваха в колата. Все пак не каза нищо. Чак след като прекосиха река Меримаг, тя най-сетне се обади:

— Мислех, че експериментите с човешки ембриони са забранени от закона. — Знаеше, че истинското престъпление на Виктор беше морално, но за момента не можеше да се изправи срещу цялата истина.

— Законът никога не е бил категоричен относно това — отвърна Виктор, доволен, че не обсъждат етичната страна на въпроса. — Имаше анекс, публикуван във Федералния регистър, който забранява такива експерименти, но той се отнасяше само за институции, които получават държавни субсидии. Не включваше частни организации като „Каймера“. — Той не навлезе в повече подробности. Знаеше, че действията му нямат оправдание. Продължиха да пътуват в мълчание, но Виктор не издържа: — Причината да не ти кажа още преди години беше, че не исках да се отнасяш с Ви Джей по-различно.

Марша се взря в съпруга си, загледана в играещите по лицето му светлини от идващите насреща коли.

— Не си ми казал, защото знаеше колко е ужасно — произнесе тя равно.

Когато завиха по Уиндзор стрийт, той отвърна:

— Може би си права. Предполагам, че наистина се чувствах виновен. Преди раждането на Ви Джей помислих, че ще получа нервна криза. След това, когато интелигентността му падна, отново бях на ръба. Едва през последните пет години успях да се отпусна.

— Тогава защо използва зиготите отново?

— По онова време експериментът изглеждаше страхотно успешен. Освен това въпросните семейства бяха невероятно подходящи да имат изключително дете. Но не трябваше да го правя. Сега вече знам това.

— Сериозно ли го казваш?

— За бога, да!

Докато навлизаха в алеята пред къщата, Марша почувства за пръв път, откак той и бе показал плъховете, че някой ден би могла да му прости. И тогава може би — ако Ви Джей наистина беше добре, ако притесненията и за развитието му се окажеха неоснователни — може би щяха да намерят сили да останат семейство. Твърде много „ако“. Марша затвори очи, молейки се. Беше загубила едно дете. Помоли

Господ да пощади другото. Не вярваше, че би могла да понесе такава загуба още веднъж.

Лампата в стаята на Ви Джей още светеше. Всяка нощ той оставаше до късно да чете или да учи. Колкото и сдържан да изглеждаше, все пак беше добро дете.

Виктор натисна автоматичния бутон, за да отвори вратата на гаража. Веднага щом спряха, Марша изскочи от колата, бързаща да се увери, че момчето е добре. Без да изчаква Виктор, тя извади ключа си и го пхна в ключалката на задната врата. Но когато се опита да отвори, вратата не помръдна. Виктор се изправи зад нея и опита.

— Резето отвътре е спуснато.

— Може Ви Джей да се е заключил, след като излязохме. — Тя вдигна юмрук и зачука по вратата. Никой не отговори. — Мислиш ли, че всичко е наред?

— Сигурен съм, че е добре. Няма начин да чуе, че чукаш отвън, ако е в хола. Хайде! Ще минем отпред.

Излязоха от гаража и минаха пред къщата. Виктор опита да отключи. Но вратата се оказа залостена. Натисна звънеца. Отвътре продължаваше да не отговаря никой. Натисна пак и усети, че го завладява тревогата на Марша. Едва когато опитаха да минат през другата врата, чуха ясният глас на Ви Джей, който попита кой е.

Щом отвориха, Марша се опита да прегърне Ви Джей, но той се изплъзна от ръцете и:

— Къде бяхте?

Виктор погледна часовника си. Беше десет без четвърт. Бяха се забавили час и половина.

— Наминахме през лабораторията — каза Марша.

Не беше характерно за Ви Джей да забелязва, когато някой не си е вкъщи. Той си беше сякаш самодостатъчен. Момчето погледна баща си:

— Търсиха те по телефона. Казаха ми да ти предам, че нещата ще се влошат, ако не премислиш и не реагираш адекватно.

— Кой беше?

— Не си каза името.

— Жена ли беше или мъж? — попита Виктор.

— Не мога да кажа — отвърна Ви Джей. — Държеше слушалката далече от устата си, или поне така звучеше.

Местейки поглед от съпруга към сина си, Марша каза:

— Виктор, за какво става дума?

— Служебни работи. Не е нещо, за което да се притесняваш.

Марша се обърна към Ви Джей:

— Изплаши ли се? Забелязахме, че двете врати са залостени.

— Малко — призна си момчето. — Но после осъзнах, че не биха предали такова съобщение, ако са възнамерявали да дойдат тук.

— Мисля, че си прав — кимна Марша.

Ви Джей имаше впечатляващ начин за интелектуализиране на ситуацията.

— Защо не отидем всички в кухнята? Мога да направя билков чай.

— За мен не, благодаря — поклати глава Ви Джей. След което се обърна и тръгна по стълбите.

— Синко! — извика след него Виктор.

Ви Джей се поколеба на първото стъпало.

— Исках само да ти кажа, че утре сутринта ще ходим до Детската болница в Бостън. Искам да те прегледат.

— Нямам нужда от преглед — проплака момчето. — Мразя болниците.

— Разбирам те. Но независимо от всичко трябва да минеш прегледа, както правим това аз и майка ти.

Ви Джей погледна към Марша. Искаше и се да го задържи и да се увери, че не го боли глава, че няма никакви симптоми. Но тя не помръдна, уплашена от собствения си син.

— Няма ми нищо — настоя Ви Джей.

— Случаят е приключен — каза Виктор. — Край на дискусиите.

Ви Джей стисна купидоновските си устни и погледна гневно баща си. После се завъртя и изчезна по стълбите нагоре.

Марша сложи чайника на печката. Знаеше, че трябва да минат дни, преди успее да осмисли онова, което бе научила тази вечер. След шестнайсет години брак тя се питаше дали изобщо познава съпруга си.

* * *

Вятърът навяваше сняг в прозореца и караше стъклата да потракват при всеки по-силен напор. Марша се обърна на другата страна и хвърли поглед към дигиталния радио-будилник. Минаваше полунощ, а тя беше далеч от мисълта за сън. Близко до себе си чуваше ритмичното дишане на Виктор.

Спусна крака от леглото и потърси в тъмното чехлите си. Усети, че по кожата и минават студени тръпки и се пресегна към халата, който бе метнала върху стола. После безшумно отвори вратата и влезе в хола.

Нов внезапен порив връхлетя къщата и старите греди простенаха. Тя си помисли дали да не слезе на долния етаж и да продължи заниманията си, но вместо това продължи по дългия коридор към стаята на Ви Джей. Натисна вратата. Ви Джей бе оставил прозореца си откренат и дантелените завеси плющяха като корабни платна на вятъра. Тя влезе и затвори тихо прозореца.

Погледна надолу, към спящия си син. С русите си къдрици той приличаше на истински ангел. Трябваше да се въздържа да не го докосне. Отвращението му към всякаква проява на обич беше твърде силно; понякога и беше трудно да мисли за него като за брат на Дейвид. Питаше се дали тази негова неохота да се притисне в прегръдките и и да се сгуши в нея имаше нещо общо с инжектираните от Виктор чужди гени. Вероятно никога нямаше да разбере. Това, обаче, което знаеше е, че тревогите и за Ви Джей имаха реална основа.

Марша премести дрехите от стола до леглото на Ви Джей и седна. Като малък той беше толкова добро и послушно дете, че беше трудно да се повярва, че е истина. Рядко плачеше и спеше през цялата нощ непробудно. За нейно учудване той започна да говори, когато беше едва на няколко месеца.

Сега осъзна, че въодушевлението и гордостта и от постиженията на Ви Джей бяха причината тя никога да не се усъмни в тях. И никога да не заподозре, че се дължат на някаква външна намеса. Помисли си с горчивина, че е била наивна. Свърх интелигентността му бе повече от онази на гениите. Тя си спомни случая, когато един френски учен и съпругата му бяха дошли в „Каймера“ за шест месеца. По онова време Ви Джей бе тригодишен. Дъщеря им Мишел посещаваше детската градина. Момиченцето беше на пет години и за седмица бе научило няколко изречения на английски. Но най-поразителното беше, че за същия период от време Ви Джей проговори френски гладко. После

дойде третият му рожден ден. Марша бе планирала да организира празненство и да покани повечето от децата на неговата възраст от детската градина. Когато Ви Джей слезе за обяд в събота, той завари стаята пълна с майки и деца, които запяха в хор „Честит рожден ден“. Това се оказа неудачно. Ви Джей избута майка си настрана и каза: „Защо си поканила тези деца тук? И без това трябва да ги изтърпявам всеки ден. Те ме побъркват!“

Марша бе шокирана, но тогава си каза, че той е толкова по-умен от другите, че да го насилва да се социализира би било наказание. Ви Джей предпочиташе компанията на възрастните пред тази на тригодишните.

Момчето внезапно се завъртя, промърморвайки нещо насън и върна Марша към настоящето и всичките проблеми, които искаше да забрави. Беше толкова красив! Беше трудно да примири неговото невинно лице в съня с ужасната истина, разбулена в лабораторията. Но сега поне разбираше в някаква степен защо той беше толкова студен и лишен от всякакво чувство на привързаност. Може би, затова проявяваше много от личностните смущения на Джаспър Люис. Тя си помисли мрачно, че поне няма защо да се обвинява, че не си е стояла вкъщи, докато Ви Джей беше малък.

И тъй като Виктор настояваше за неврологичен преглед, то Марша реши, че тя ще подложи Ви Джей на няколко психологически теста. Това със сигурност нямаше да навреди.

6. ВТОРНИК СУТРИНТА

Качиха се в отделни коли до Бостън, тъй като Виктор искаше да се върне директно в „Каймера“. Ви Джей избра да пътува с Марша.

Пътуването мина спокойно. Марша се опита да накара Ви Джей да се разприказва, но той отговаряше на всичките и въпроси само с кратко „да“ или „не“. Тя се предаде и мълча, докато наближиха Детската болница.

— Имал ли си някакво главоболие? — наруши тя дългото мълчание.

— Не — отвърна момчето. — Казах ти, че съм добре. Защо е тази внезапна тревога за здравето ми?

— Идеята е на баща ти — каза Марша. Не смяташе, че има някаква причина да не му казва истината. — Нарича го превантивна медицина.

— Струва ми се загуба на време — промърмори той.

— Да имаш някаква промяна в паметта? — продължи Марша.

— Казах ти — извика Ви Джей. — Напълно нормален съм!

— Добре, добре. Няма защо да се ядосваш. Радваме се, че си здрав и искаме да си останеш здрав. — Тя се запита какво ли би си помислило момчето, ако му бяха казали, че има животински гени в хромозомите си. — Спомняш ли си, когато беше тригодишен и внезапно престана да можеш да четеш? — погледна го Марша.

— Разбира се — отвърна той. — Никога не сме говорили повече за този момент. Момчето извърна лице към прозореца.

— Мамо, моля те, не се прави на психиатър пред мен. Разбира се, че това ме безпокоеше. Беше разстройващо да не мога да правя нещо, което вече съм правил. Но се научих да го правя отново и съм добре.

— Ако някога поискаш да говорим за това, аз съм на разположение — каза Марша. — Това, че не повдигам въпрос за онова време не означава, че не ме е грижа. Трябва да знаеш, че това беше

стресов период и за мен. Като майка се ужасих, че си болен. Веднага щом стана ясно, че всичко е наред, се опитах да не мисля за това.

Ви Джей само кимна.

Срещнаха се всички в чакалнята на д-р Клифърд Ръдок, началник на неврологичното отделение. Виктор ги беше изпреварил с петнайсет минути. Още щом Ви Джей седна на пейката със списание в ръка, Виктор дръпна Марша настрана:

— Говорих с д-р Ръдок веднага след като пристигнах. Съгласен е да сравни сегашния му неврологичен статус със статуса, който установи по времето, когато интелигентността му падна. Но е малко подозрителен за причините, по които сме тук. Със сигурност не знае нищо за ФНР-гена и нямам намерение да го уведомявам.

— Естествено — кимна Марша.

Виктор я погледна.

— Надявам се, че ще ми съдействаш.

— Възнамерявам да направя много повече от това. Веднага щом свърши прегледът тук, ще заведа Ви Джей в моя офис и ще проведе няколко психологически теста.

— За какво ти е това, по дяволите? — не се сдържа Виктор. — Фактът, че се налага да питаш означава, че аз вероятно не мога да ти го обясня.

Д-р Ръдок, висок, строен мъж с прошарена коса, ги извика в кабинета си няколко минути преди да започне с изследванията. Попита дали момчето го помни. Ви Джей отговори, че го помни, особено мирисът му. Виктор и Марша се усмихнаха нервно.

— Запомних одеколona ви — каза Ви Джей. — Бяхте си сложили афършейв „Хермес“.

Смутен до известна степен от споменаването на нещо толкова лично, д-р Ръдок ги представи на д-р Крис Стивънс, негов колега, детски невролог.

Д-р Стивънс се зае с прегледа. Уважавайки факта, че двамата родители са лекари, той им позволи да останат в стаята. Беше пълно неврологично изследване, на каквото нито единият, нито другият бяха присъствали някога. След около час всяка страна от нервната система на Ви Джей бе изразена в цифри и се установи, че всичко е напълно нормално.

После д-р Стивънс се зае с лабораторните анализи. Той взе кръв за рутинните изследвания и Виктор поиска да му замразят няколко епруветки с кръв, за да ги вземе в „Каймера“. След това Ви Джей беше подложен на два прегледа със скенер.

Първата процедура представляваше инжектиране на безвредни радиоактивни вещества, които излъчваха позитрони в ръката на Ви Джей, докато главата му се намираше в голям апарат с пръстеновидна форма. Позитроните се сблъскаха с електроните в мозъка на Ви Джей. При всеки сблъсък се освобождаваше голямо количество енергия във вид на гама-лъчи. Кристалите в специалния скенер отчитаха гамалъчите и един компютър проследяваше пътя на радиацията, като създаваше образ.

За втория тест Ви Джей беше преместен в двуметров цилиндър, заобиколен от големи магнити, свръхохладени с течен хелий. Резултантното магнитно поле, шейсет хиляди пъти по-силно от земното, подреждаше в права линия ядрата на водородните атоми във водните молекули в организма на Ви Джей. Когато радиовълна със специфична честота нарушеше това подреждане, ядрата отскачаха обратно, излъчвайки собствен слаб радиосигнал, който биваше приет от радио-сензорите на скенера и компютърно трансформиран в образ.

След като всички тестове бяха приключени, д-р Ръдок извика Виктор и Марша обратно в кабинета си. Ви Джей остана да ги чака в чакалнята. Естествено, Виктор беше нервен, непрекъснато прекарваше ръце през косата си. По време на тестването нито д-р Стивънс, нито техникът, бяха направили коментар. Към края Виктор беше почти парализиран от напрежение.

— Е — започна д-р Ръдок, посочвайки някои от компютърно-генерираните образи, — не всички резултати са готови, и по-специално кръвните изследвания, но вече открихме нещо.

Сърцето на Марша пропусна един такт.

— Резултатите и от двата теста са извън нормата — обясни д-р Ръдок. Той държеше една от многоцветните графики от първия тест в лявата си ръка. В дясната стискаше писалка Монблан. Като посочваше педантично отделни участъци, той рече: — Наблюдава се подчертано увеличена, но не локализирана нужда от глюкоза в мозъчните полукълба. Той остави листа и избра друг цветен образ. — Вторият скенер показва кухините съвсем ясно.

С ускорен пулс, Марша се наведе напред, за да вижда по-добре.

— Тук се вижда достатъчно ясно — продължи д-р Ръдок, — че тези кухни са значително по-малки от нормалното.

— Какво означава това? — попита Марша плахо.

Д-р Ръдок сви рамене:

— Вероятно нищо. Неврологичното изследване на детето е напълно нормално според д-р Стивънс. А това, което открихме, въпреки, че е интересно, най-вероятно не оказва никакъв ефект върху дейността на мозъка. Единственото, което ми хрумва е, че щом неговият мозък използва много повече глюкоза, може би трябва да му давате сладко, когато се замисли повече. — Д-р Ръдок се засмя сърдечно на собствената си шега.

За миг Виктор и Марша останаха безмълвни, опитвайки се да направят прехода от лошата новина, която бяха очаквали, към добрата, която току що бяха получили. Виктор пръв се окопити.

— Със сигурност ще се вслушаме в съвета ви — каза той и се ухили. — Какъв да е сладкишът?

Д-р Ръдок се засмя отново, доволен, че приеха така добре шегата му.

— „Сникърс“ е лекарството, което препоръчвам!

Марша му благодари и излезе. Като сграбчи нищо неподозиращия Ви Джей, тя го притисна силно към гърдите си, преди да е успял да се измъкне.

— Всичко е наред — прошепна тя на ухото му. — Ти си добре.

Момчето се изтръгна от ръцете и:

— Знаех, че съм добре и преди да дойдем. Сега можем ли да си тръгваме?

Виктор потупа Марша по рамото:

— Имам още малко работа тук, след което отивам направо в службата. Ще се видим вкъщи, нали?

— Ще имаме специална вечеря — обяви Марша, като се обърна отново към Ви Джей. — Можем да си тръгваме, но с тебе, млади човече, още не сме свършили. Отиваме в моя кабинет. Ще направим няколко теста.

— О, мамо! — проплака Ви Джей.

Тя се усмихна. Прозвуча и като всяко друго десетгодишно момче.

— Не отказвай на майка си — каза Виктор и добави: — Ще се видим по-късно. — Той целуна Марша по бузата и разроши косата на сина си.

* * *

Виктор влезе в сградата на болницата и взе асансьора към патологията. Намери лесно кабинета на д-р Бъргхофън. Секретарката му беше изчезнала някъде и никой не го видя, че влиза. Бъргхофън печаташе нещо. Виктор почука на стъклото на вратата.

— Влизайте, влизайте — махна с ръка мъжът и продължи да трака с два пръста по клавиатурата още известно време, след което въздъхна и спря: — Нямам друго обяснение, че правя това, освен, че секретарката ми се обажда през ден да ми каже, че е болна, с което почти ме принуждава да я уволня. Управлението на това отделение ще ме довърши.

Виктор се засмя, като си отбеляза наум да си напомни, че академичната работа също има своите ограничения, следващия път, когато му дойде до гуша от административните проблеми в „Каймера“.

— Чудех се дали сте привършили аутопсиите на двете деца, които починаха от церебрална едема — каза той.

Д-р Бъргхофън обходи с поглед претрупаното си бюро.

— Къде ли се е дянала проклетата папка? — измърмори той. Завъртя се около стола си и накрая откри това, което търсеше, на полицата точно зад себе си. — Да видим — запрелиства той страниците. — Ето ги тук — Морис Хобс и Марк Мърей. Тези ли са?

— Да.

— Паднаха се на д-р Шрайек. Вероятно в момента се занимава с тях.

— Нещо против да хвърля едно око? — попита Виктор.

— Заповядайте — каза той и надникна в папката. — В трета зала. — Виктор тъкмо се канеше да излезе, когато той измърмори: — Казахте, че сте доктор по медицина, нали?

Виктор кимна.

— Приятно прекарване! — пожела му д-р Бъргхофън и се върна към клавиатурата.

Отделението по патология, както и останалата болница, беше ново, с ултрамодерно оборудване, всичко беше хром и стъкло.

Четири зали за аутопсия изглеждаха като операционни. Само една се използваше в момента и Виктор влезе право в нея. Масата беше от лъскава неръждаема стомана, както и другите инструменти, които се виждаха. Двамата мъже, които стояха от страни на масата, вдигнаха глави при влизането му. Пред тях лежеше малко дете, чието тяло беше разрязано като изкормена риба. Зад тях на една количка се намираше малкото покрито тяло на друго дете.

Виктор потрепера. От дълго време не беше гледал аутопсия и бе забравил усещането. Особено, когато режеха дете.

— Можем ли да ви помогнем? — попита докторът отдясно. Носеше маска като на хирург, но вместо хирургическа мантия носеше гумирана престилка.

— Аз съм д-р Франк — представи се Виктор, борейки се да потисне гаденето. Освен ужасната гледка, го атакува и онази зловонна миризма, с която дори модерният климатик не можеше да се справи. — Интересувам се от децата на Хобс и Мърей. Д-р Бъргхофън ме изпрати.

— Можете да гледате оттук, ако желаете — рече патологът, посочвайки на Виктор място със скалпела си.

Виктор колебливо пристъпи в стаята. Опита се да не гледа към дребното изтърбушено телце.

— Вие ли сте д-р Шрайек?

— Самият той. — Патологът имаше приятен младежки глас и блестящи очи. — А това е Самюъл Харкинсън — представи той асистента си. — Тези деца ваши пациенти ли са били?

— Всъщност, не — каза Виктор. — Но съм силно заинтересуван от причината на смъртта им.

— Както и ние — рече д-р Шрайек. — Странна история. Елате тук и вижте този мозък. Виктор преглътна. Скалпът на детето беше разрязан и обърнат върху лицето. Черепът бе отворен по обиколката на главата и теменната част — отстранена. Виктор се улови, че се визира в издутия мозък, който придаваше на детето вид на извънземно. Гънките на мозъчната кора бяха сплескани на местата, където се бяха притискали към вътрешността на черепа.

— Това сигурно е най-тежкия случай на церебрална едема, който някога съм виждал — рече д-р Шрайек. — Поради това ваденето на мозъка става дълга процедура. Половин час ми отне другото дете. — И той посочи към покритото тяло.

— Докато не му хвана цаката — добави Харкинсън с лек кокни акцент.

— Прав си, Самюъл.

Харкинсън държеше главата и натискаше издутия мозък настрани, докато д-р Шрайек прокара ножа между мозъка и основата на черепа, за да прекъсне горната част на гръбначния стълб.

След малко с тъп, разпарящ звук мозъкът се освободи. Харкинсън отрязва краниалните нерви и д-р Шрайек взе мозъка и го сложи на блюдото на везната. Стрелката се залюля бясно напред-назад и най-накрая се спря на 3,2 паунда.

— Цял паунд над нормалното — отбеляза д-р Шрайек, като повдигна мозъка с облечените си в ръкавици ръце и го отнесе до мивката с непрестанно течаща вода. Той отми съсирената кръв и другите остатъци от мозъка, след което го сложи върху дървен плот за рязане. Опитните му ръце внимателно го прегледаха за видими патологии.

— Като изключим размера, изглежда нормален. Няма кръвоизливи, няма тумори, няма инфекция. Скенерът пак не ни излъга.

— Чудех се дали мога да ви помоля за услуга — каза Виктор. — Дали ще е възможно да взема проба и да я занеса за изследване в собствената си лаборатория?

Д-р Шрайек сви рамене.

— Предполагам. Но не бих искал да се разчува. Страхотно ще е да влезем в „Бостън Глоуб“ с новината, че раздаваме мозъчна тъкан. Питам се кой тогава ще ни повери аутопсии.

— От мен няма да излезе и звук.

— От кой случай искате проба? — попита д-р Шрайек.

— И от двата, ако нямате нищо против.

— Предполагам, че няма значение дали ви давам една или две проби.

— Огледахте ли вече вътрешните органи? — попита Виктор.

— Още не — каза Шрайек. — Това е следващото в списъка. Искате ли да погледате?

Виктор сви рамене.
— Защо не? Така и така съм тук.

* * *

По пътя към Лоурънс, Ви Джей беше дори по-мълчалив, отколкото по време на сутрешното пътуване към Бостън. Очевидно беше бесен на цялата случка. И Марша се питаше дали ще е склонен да сътрудничи достатъчно, та да има някакъв смисъл от психологическите тестове.

Паркира срещу офиса си. Изчакаха асансьора, въпреки че се качваха само за един етаж, тъй като вратата към стълбището беше заключена отвътре.

— Знам, че си ядосан — започна Марша. — Но настоявам да направиш няколко психологически теста. Ако обаче не ни помогнеш, не си струва загубата нито на твоето време, нито на това на Джийн. Ясна ли съм?

— Напълно — отговори сухо Ви Джей, фиксирайки Марша със зашеметяващо сините си очи.

— Е, ще ни съдействаш ли? — запита тя отново, когато вратите на асансьора се отвориха.

Момчето кимна студено.

Джийн се зарадва много като ги видя. Доста се беше измъчила да жонглира с всички пациенти на Марша. Но се беше справила по обичайния си блестящ начин.

Що се отнася до Ви Джей, тя беше наистина щастлива да го види, макар и той да я беше поздравил без особен ентузиазъм и да се бе извинил, че отива в тоалетната, почти веднага щом влязоха.

— Не е в настроение — поясни Марша и се зае да разказва за неврологичния преглед и за желанието си да го накара да се подложи на тяхната серия от основни психологически тестове.

— Трудничко ще е да го уредя днес — каза Джийн. — Докато те нямаше сутринта телефонът не спря да звъни.

— Остави секретаря да се оправя с телефона — посъветва я Марша. — Важно е да тествам Ви Джей.

Джийн кимна и веднага заизважда формулярите, после подготви компютъра за отчитане и сравняване на резултатите.

Когато Ви Джей се върна, Джийн го накара да седне пред клавиатурата. Тъй като някои от тестовете му бяха познати, тя го попита кои иска да направи първо.

— Да започнем с тестовете за интелигентност — предложи Ви Джей.

През следващия час и половина проведеха тест, който включваше шест вербални и пет практически подтеста. Опитът показваше, че момчето се справя добре, макар и далеч не толкова впечатляващо, колкото преди седем години. Джийн забеляза, че Ви Джей се колебае преди да отговори на въпрос или да изпълни задача. Сякаш искаше да бъде съвсем сигурен в избора си.

— Много добре! — каза тя, когато завършиха. — Какво ще кажеш сега за един личностен тест?

— За ММРІ ли става дума? — попита Ви Джей. — Или за МСМІ?

— Впечатлена съм — призна тя. — Изглежда си прочел това-онова.

— Не е трудно, когато единият от родителите ти е психиатър — усмихна се момчето.

— Ще използваме и двата, но нека започнем с ММРІ. Нямаш нужда от мен за това. Просто трябва да маркираш един от дадените отговори. Ако имаш някакъв проблем, само повикай.

Джийн го остави в стаята за тестове и се върна на рецепцията. Обади се на секретаря и получи огромната камара съобщения, която се бе натрупала. Зае се с тези, които можеше да поеме сама, а когато пациентът на Марша си тръгна и предаде останалите.

— Как се справи Ви Джей? — попита Марша.

— Не би могло да е по-добре.

— Сътрудничи ли?

— Кротък е като агънце — увери я Джийн. — Всъщност, даже изглежда, че се забавлява.

Марша поклати глава с изумление.

— Сигурно е благодарение на теб. С мен беше в ужасно настроение.

Джийн го прие като комплимент.

— Изкара един тест за интелигентност, в момента прави ММРІ. Какви други да му пусна? Един Роршах и един тематичен за аперцепция? Или нещо друго?

Марша потупа с пръст устните си.

— Хайде да му пуснеш тематичния за аперцепция. Другия винаги можем да го направим по-късно.

— Няма проблем да направим и двата — предложи Джийн услужливо.

— Няма нужда — каза Марша и извади следващия картон. — Ви Джей е в добро настроение, но защо да го притискаме? А и може да се окаже интересно да сравним резултатите от тематичния тест за аперцепция с тези от Роршах, ако са правени в различни дни. — Тя позвъни на пациента, чийто картон държеше и изчезна за следващия сеанс.

След като Джийн попривърши с масивната купчина документи, тя се завърна в стаята за тестове. Ви Джей беше потънал в личностния тест.

— Някакви проблеми? — попита го тя.

— Мисля, че въпросите са твърде много — каза той със смях. — Освен това някои от тях нямат подходящ отговор.

— Идеята е да избереш най-добрия възможен.

— Знам. Това и правя.

По обяд прекъснаха да хапнат и отидоха в кафенето на болницата. Марша и Джийн си взеха сандвичи със салата от риба тон, а Ви Джей си избра хамбургер и шейк. Марша с радост забеляза, че държанието му се бе променило. Тя започна да си мисли, че се е тревожила напразно. Тестовете, които правеше, сигурно щяха да покажат психологически портрет на здраво дете. Умираще да попита Джийн за резултатите дотук, но знаеше, че не трябва да го прави пред сина си. След половин час всички се върнаха и подновиха заниманията си. Час по-късно Джийн остави отново телефона на секретар и се върна в стаята за тестове. Тъкмо затваряше вратата зад себе си, когато Ви Джей се обади:

— Ето — рече той, маркирайки отговора на последния въпрос. — Готов съм.

— Много добре — каза Джийн впечатлена. Той се беше справил с всичките петстотин и петдесет въпроса за половината от обичайното

време. — Би ли искал да си починеш преди следващия тест?

— По-добре да свършим наведнъж — отвърна момчето.

В продължение на деветдесет минути Джийн му показваше картите на теста за аперцепция. На всяка беше изобразена черно-бяла рисунка на хора в ситуации, които предизвикваха отговор с психологически оттенък. Ви Джей трябваше да опише какво си представя че става на всяка от картинките и как се чувстват хората на тях. Целта бе момчето да проектира своите фантазии, чувства, модели на общуване, нужди и конфликти.

С някои пациенти не беше лесно да се проведе този тест. Но с Ви Джей Джийн се наслаждаваше на процеса. Момчето не се затрудняваше да дава интересни обяснения, а отговорите му бяха и логични, и нормални. До края на теста Джийн бе почувствала, че Ви Джей е емоционално стабилен, добре приспособен и зрял за възрастта си.

Когато Марша приключи с последния си пациент, Джийн влезе в кабинета и връчи компютърните разпечатки. ММРІ-тестът щеше да бъде изпратен за оценяване от програма с по-голяма база данни. Но техният компютър им бе дал първоначален отчет.

Марша започна да преглежда разпечатките, а Джийн даде своята позитивна клинична оценка.

— Мисля, че е направо дете за пример! Наистина не мога да си представя защо се тревожиш за него.

— Това звучи успокояващо — отбеляза Марша, докато проучваше резултатите от теста за интелигентност. Общият резултат беше 128. Това беше една вариация само с две точки по-малка от миналия път, когато го бяха тествали преди няколко години. Значи коефициентът на интелигентност на Ви Джей не се бе променил и това беше един добър, солиден и окуражителен резултат, определено доста над средния. Но имаше едно несъответствие, което тревожеше Марша: петнайсетте точки разлика между вербалните и практическите секции, като вербалният резултат беше по-нисък от практическия. Това предполагаше когнитивен проблем, свързан с езикова неспособност. Като се имаше предвид колко бързо научи френски, това нямаше смисъл.

— И аз го забелязах — каза Джийн, когато Марша повдигна въпроса. — Но тъй като общият резултат беше така добър, не му

отдадох голямо значение. А ти?

— Не знам — отвърна Марша. — Съмнявам се, че друг път съм виждала такъв резултат. Но както и да е, да преминем към ММРІ-теста.

Тя сложи пред себе си резултатите. Внезапно нещо в първата част на теста отново привлече вниманието и. Две от стълбчетата в графиките бяха повишени и достигаха горната граница на това, което се считаше за нормално. Марша погледна колежката си.

— Но все пак са в нормата — настоя Джийн.

— Вярно е, но не трябва да забравяме, че всичко това е относително. Каква би могла да е причината графиката почти да излиза извън нормалните стойности?

— Той бързо направи теста — рече Джийн. — Може би е бил малко разсеян.

— Ви Джей никога не е разсеян — поклати глава Марша. — Не мога да си го обясня, но нека продължим.

Втората част представляваше клинична оценка и Марша не откри нищо неестествено. Особено се зарадва като видя, че скала четири и скала осем са съвсем в нормалните граници. Тези две скали се отнасяха съответно до психоматични отклонения и шизофренично поведение. Марша въздъхна с облекчение, тъй като тези скали имаха висока степен на корелация с клиничната реалност и тя се страхуваше, че ще бъдат повишени, като се има предвид историята на Ви Джей.

Но изведнъж забеляза, че скала номер три беше във високите стойности на нормалното. Това означаваше, че момчето е склонно към истерии, че постоянно търси привързаност и внимание. Това определено не се връзваше с опита и.

— Сигурна ли си, че Ви Джей ти е сътрудничил в този тест?

— Напълно!

— Предполагам, че би трябвало да се радвам на тези резултати — въздъхна Марша, докато събираше листовите в равна купчинка.

— И аз така мисля — усмихна се Джийн окуражаващо.

Марша ги заципа с кламер и ги бутна в куфарчето си.

— И все пак някои от тях са малко неестествени. Е, може би „неочаквани“ е по-точната дума. Бих предпочела да бяха съвършено нормални. Между другото, как отговори Ви Джей на картата с човека, наведен над детето с вдигната ръка?

- Каза, че му дава урок.
- Мъжът или детето? — засмя се Марша.
- Определено мъжът.
- Някаква враждебност към този образ?
- Никаква.
- Защо е вдигната ръката на мъжа според него?
- Защото говори за тенис и обяснява на момчето как да сервира
- отвърна Джийн.
- Тенис?! Ви Джей никога не е играл тенис.

* * *

Когато Виктор наближи „Каймера“, забеляза, че от снега, който бе валял миналата нощ не бе останало нищо. Все още бе облачно, но температурата се покачи до 5–6 градуса над нулата.

Той паркира колата си на обичайното място, но вместо да се насочи директно към административната сграда, взе кафявата книжна торба от предната седалка на колата и тръгна към лабораторията.

— Имам една много спешна задача за теб — каза той на главния лаборант, Робърт Граймс.

Робърт бе болезнено слаб, напрегнат мъж, който носеше ризи с обиколка около врата много по-голяма от подходящата за него. Това само подчертаваше мършавостта му. Очите му имаха опуления израз на постоянна изненада.

Виктор извади замразените епруветки с кръв на Ви Джей и пробите, съдържащи частици от мозъците на починалите деца.

— Искам да направя изследване на хромозомите в тези проби.

Лаборантът взе епруветките с кръв, разклати ги, след което огледа пробите с мозъчна тъкан.

— Карате ме да оставя другата работа и да се заема с това?

— Точно така — кимна Виктор. — И искам да стане колкото е възможно по-бързо. Освен това искам няколко стандартни теста с багрила за невроните на мозъчните срезове.

— Ще трябва да изоставя работата по маточните имплантати.

— Имаш разрешението ми.

Виктор напусна лабораторията и се насочи към следващата сграда, в която се намираше централният компютър. Беше разположена в геометричния център на двора, идеално място за лесен достъп до всички други апаратури. Главният офис беше на първия етаж и той бързо откри Луис Каспуиц. Имаше някакъв проблем с хардуера и Луис надзираваше неколцина техници, които бяха отворили огромната машина, сякаш се канеха да я оперират.

— Някаква информация за мен? — попита го Виктор. Луис кимна, каза на техниците да продължават да работят и двамата тръгнаха към кабинета му, където той извади един тефтер със спирала, в който бяха вписани влизанията в компютъра.

— Разбрах защо не можеш да извикаш онези файлове — каза Луис и започна да прелиства страниците на компютърния дневник.

— И защо?

Очевидно не намирайки онова, което търсеше, Луис се изправи и огледа кабинета си.

— А! — възкликна той, като съзря един свободен лист върху бюрото. — Не можеш да извикаш файловете за децата на Хобс и Мърей, защото те са били изтрети на 18-ти ноември. — И той размаха листа под носа на Виктор.

— Изтрети?

— Боя се, че да — кимна Луис. — Това е компютърният запис за 18 ноември и той ясно показва, че файловете са били изтрети.

— Това е много странно — промърмори Виктор. — Предполагам, че можеш да разбереш кой ги е изтрил, нали?

— Разбира се. Чрез паролата на потребителя.

— Можеш ли да го направиш?

— Да — кимна Луис.

— Е, добре, кой е бил? — попита Виктор раздражено. Струваше му се, че Луис нарочно се бави.

Мъжът го погледна, след което се извърна.

— Вие, д-р Франк.

— Аз? — не съдържа изненадата си Виктор. Това беше последното нещо, което бе очаквал да чуе. Спомняше си, че си е мислил да изтрие тези файлове, дори може би планираше да го направи по някое време, но не можеше да си спомни да го е правил.

— Съжалявам — каза Луис и пристъпи от крак на крак. Чувстваше се наистина неудобно.

— Всичко е наред — кимна Виктор. — Благодаря ти, че ми отдели от времето си.

— Няма защо.

Виктор напусна компютърния център, озадачен от тази нова информация. Беше истина, че напоследък бе станал разсеян, но чак пък да изтрие файловете и дори да забрави за това? Можеше ли да е станало случайно? Запита се какво беше правил на 18-ти ноември.

Междувременно стигна до административната сграда и бавно изкачи стълбите. Докато се движеше по коридора на втория етаж към задния вход на офиса си, той реши да погледне в календара си. Съблече сакото си, окачи го и отиде да говори с Колийн.

— Д-р Франк, изплашихте ме! — възкликна тя, когато той я потупа по рамото. Тя печаташе нещо, сложила слушалки на ушите си. — Нямах представа, че сте тук!

Виктор се извини и и каза, че е минал през задния вход.

— Как мина посещението в болницата? — попита Колийн. Беше и звъннал рано тази сутрин, за да и обясни защо няма да е в офиса си до обяд. — Надявам се, че Ви Джей е добре.

— Добре е — усмихна се Виктор. Резултатите са нормални. Разбира се, още чакаме кръвните проби. Но съм убеден, че и те ще са добри.

— Слава богу! — каза Колийн. — Изплашихте ме тази сутрин: пълен неврологичен преглед звучи наистина сериозно.

— Самият аз бях малко разтревожен — призна той.

— Предполагам, че искате телефонните съобщения — усмихна се младата жена и надзърна под купчината листи върху иначе подреденото си бюро. — Тук са някъде.

— Остави за малко съобщенията — спря я Виктор. — Би ли извадила календара за 1988-а? Интересува ме по специално 18-ти ноември.

— Разбира се. — Тя се отблъсна от диктофона и се насочи към папките.

Виктор се върна в кабинета си. Докато чакаше, си спомни за обезпокоителното телефонно обаждане, получено, за съжаление, от Ви Джей и се запита какво трябваше да направи. Осъзна с нежелание, че

не може да направи почти нищо. Ако попиташе някои от хората дали имат нещо общо с проблема, те със сигурност щяха да отрекат.

Колийн влезе с календара в ръка, отворен на 18-ти ноември, и го тикна под носа му. Той хвърли бърз поглед върху графика. Това беше един средно натоварен ден. Но нямаше нищо, което да е и най-слабо свързано с липсващите файлове. Последната точка отбелязваше, че е завел Марша в Бостън да хапнат в „Друг сезон“, след което са отишли на симфоничен концерт.

* * *

Марша съблече халата си и се пъкна в приятно затопленото легло. Завъртя копчето за регулиране на електрическото одеяло от най-висока степен на три. Виктор се бе отдръпнал в самия край на леглото, избягвайки топлината колкото е възможно. От неговата страна електрическото одеяло не се използваше никога. Беше си легнал преди повече от половин час и четеше съсредоточено научните си списания.

Тя се обърна на една страна и се вгледа в профила му. Рязката линия на носа, леко издутите бузи, тънките устни и бяха толкова близки. А сега той и изглеждаше като непознат. Тя все още не разбираше напълно какво беше сторил на Ви Джей, люлеейки се между неверието, гнева и страха, като страхът вземаше връх над всичките и чувства.

— Смяташ ли, че онези резултати означават, че Ви Джей е наистина добре? — запита тя внезапно.

— Повече от сигурен съм — погледна Виктор над ръба на списанието, което четеше. — Ти изглеждаше също доста щастлива в кабинета на д-р Ръдок.

Марша се обърна по гръб.

— Беше непосредствено облекчение, че няма нищо очевидно, като мозъчен тумор, например. — Тя отново погледна към Виктор. — Но все още няма обяснение за драматичното спадане на нивото му на интелигентност.

— Но това беше преди шест и половина години.

— Продължавам да се тревожа, че този процес ще стартира отново.

— Успокой се!

— Виктор! — каза Марша. — Можеш ли да оставиш настрана това, което четеш, и да поговорим?

Той пусна отвореното списание:

— Ние вече говорим.

— Благодаря — въздъхна тя. — Разбира се, радвам се, че резултатите са нормални. Но с психологическите тестове не е така. Те са неочаквани и малко противоречиви. — Тя се зае да му обяснява какво е открила, завършвайки с относително високите показатели в графиката за истерия.

— Ви Джей не е емоционален — погледна я Виктор.

— Точно това е въпросът — каза Марша.

— На мен ми се струва, че резултатът е твърде показателен за стойността на психологическите тестове. Сигурно не са точни.

— Напротив. Тези тестове се считат за много надеждни. Но не знам как да ги тълкувам. За съжаление те само увеличават безпокойството ми. Не мога да спра да мисля, че ще се случи нещо ужасно.

— Слушай — прекъсна я Виктор. — Взех проба от кръвта на Ви Джей и я занесох в моята лаборатория. Имам намерение да изолирам хромозома 6. Ако тя не е променена, ще съм безкрайно доволен. Ти също. — И той се пресегна да я погали по бедрото, но тя се дръпна. Ръката му се отпусна върху леглото. — Ако Ви Джей има някакви безобидни психологически проблеми, добре, това е нещо друго и аз съм готов да го подложим на подходяща терапия, става ли? — Искаше му се да и каже още нещо успокоително, но не знаеше какво да бъде. Със сигурност нямаше да спомене изчезналите файлове.

Марша си пое дълбоко дъх.

— Добре — каза тя. — Прав си. Ще се опитам да се отпусна. Ще ми кажеш за ДНК-резултатите веднага щом станат готови, нали?

— Естествено — кимна Виктор и и се усмихна. Тя се опита да му върне усмивката, но се получи нещо измъчено.

Той вдигна списанието си и се опита да продължи да чете. Но не преставаше да мисли за зловещите файлове. Дали наистина ги беше изтрил? Възможно беше. И тъй като нямаха препратки един към друг нямаше начин някой друг да изтрие и трите едновременно.

— Разбра ли каква е причината за смъртта на онези бедни деца?
— попита Марша.

Виктор за втори път пусна списанието.

— Все още не. Аутопсиите не са завършени. Микроскопският анализ не е направен.

— Може ли да е било рак? — попита Марша тревожно, спомняйки си деня, в който Дейвид се бе разболял. Това беше дата, която никога нямаше да забрави: 17 юни, 1984-а година. Дейвид беше десетгодишен, Ви Джей — на пет. Училището беше свършило от няколко седмици и Джанис планираше да заведе децата на Касъл Бийч. Марша беше в кабинета си, вземаше си нещата, готова да тръгне за офиса, когато Дейвид се появи на прага. Слабите му ръце висяха отпуснато около тялото.

— Мамо, нещо не съм добре — каза той.

В първия момент тя не вдигна поглед. Опитваше се да намери една папка, която предишния ден бе донесла от офиса си.

— И какво ти се струва, че не е наред? — попита Марша, затваряйки едно чекмедже и отваряйки друго. Вечерта, преди да си легне, Дейвид се бе оплакал от болки в корема, но пепто-бисмолът се бе погрижил.

— Изглеждам странно.

— Мисля, че си красиво момче — каза Марша и се наведе да провери купчината листи зад бюрото си.

— Прежълтял съм — каза Дейвид.

Марша спря да рови и се обърна да види сина си, който изтича към нея и се сгуши в прегръдките и. Беше чувствително дете.

— Какво те кара да мислиш, че си прежълтял? — попита тя и усети първите вълни на страха. — Я да те видя? — И тя се опита да отдалечи момчето от себе си. Надяваше се то да се е излъгало и да има някакво невинно обяснение за тревогата си.

— Очите ми — произнесе Дейвид и гласът му прозвуча глухо в прегръдките и. — И езика.

— Езикът ти може да е жълт от лимоновите бонбони — възрази Марша. — Хайде, дай ми да видя.

Светлината в кабинета беше оскъдна, затова преминаха в антрето и тя огледа очите и езика на момчето на светлината на прозореца.

Дъхът и спря. Нямахме никакво съмнение. Момчето определено имаше жълтеница.

По-късно същия ден скенерът показва дифузен тумор на черния дроб. Това беше един изключително агресивен вид рак, който съсипа черния дроб на детето буквално за няколко дни след поставянето на диагнозата.

— Нито едно от децата изглежда няма рак — каза Виктор, изтръгвайки Марша от нейната замисленост. — Общите изследвания не показаха злокачествени образувания.

Марша се опита да се отърси от призрачния образ на пожълтелите очи на Дейвид, които я гледаха от измършавялото му лице. Дори кожата му бързо бе пожълтяла. Тя се прокашля:

— Каква според теб е вероятността смъртта на тези деца да е била предизвикана от чуждите гени, които си имплантирал?

Виктор не отговори веднага.

— Иска ми се да мисля, че проблемът няма нищо общо с моите действия. Все пак нито един от стотиците тестове върху животни не създаде здравни смущения.

— Но не можеш да си сигурен? — запита Марша.

— Не мога — призна Виктор.

— Ами другите пет зиготи?

— Какво имаш предвид? Те се съхраняват в хладилника.

— Нормални ли са или и тях мутира?

— Всички съдържат ФНР-гена — рече той.

— Искам да ги унищожиш.

— Защо?

— Каза, че съжаляваш за това, което си направил — възкликна Марша гневно. — А сега ме питаш защо трябва да ги унищожиш?!

— Няма да ги имплантирам. Това ти го обещавам. Но може да са ми нужни, за да разбера какво всъщност се е случило с децата на Хобс и Мърей. Не забравяй, че зиготите и на двамата бяха замразени. Тази беше единствената разлика между тях и Ви Джей.

Марша се взря в лицето му. Ужасно беше да осъзнае, че не е сигурна дали му вярва. Никак не и харесваше мисълта, че тези зиготи са потенциално жизнеспособни.

Преди да успее да възрази, се чу страшен трясък. Звукът от счупено стъкло още не бе затихнал, когато в стаята на Ви Джей отекна

висок писък. Марша и Виктор скочиха от леглото и хукнаха натам.

7. ПО-КЪСНО СЪЩАТА НОЩ

Ви Джей се беше свил на кълбо в леглото си, стиснал глава с две ръце. В средата на стаята върху килима лежеше тухла. Около нея бе завързана червена панделка, изпод която се подаваше лист хартия; всичко това придаваше на тухлата вид на подарък. Прозорецът на Ви Джей беше строшен и цялата стая бе посипана с парчета стъкло. Очевидно тухлата бе хвърлена от алеята. Виктор възпря с ръка порива на Марша да се втурне вътре към Ви Джей.

— Внимавай със стъклата!

— Ви Джей, добре ли си? — извика тя.

Момчето кимна.

Протягайки се иззад Марша, Виктор издърпа ориенталската пътека, постлана в антрето и я остави да се развие в стаята. Затича се по нея и се надвеси през прозореца, за да огледа алеята. Не видя никого.

— Отивам вълн. — Той се втурна надолу по стълбите.

— Не се прави на герой — извика Марша след него, но той вече бе на долната площадка. — А ти не мърдай! — Тя се обърна към Ви Джей. — Толкова много стъкла има, че със сигурност ще се порежеш. Сега идвам. Тя се върна в голямата спалня и бързо навлече халата и чехлите си. Изтича при Ви Джей, който и позволи да го прегърне.

— Дръж се — рече му тя, докато се опитваше да го вдигне. Беше по-тежък, отколкото очакваше. Препъвайки се към коридора, с облекчение го пусна на пода.

— След няколко месеца няма да мога да го правя — изпъшка тя. — Ставаш твърде голям за мене.

— Ще разбере кой го направи — изръмжа Ви Джей, вече дошъл на себе си.

— Изплаши ли се, скъпи? — запита Марша и го погали по косата.

Ви Джей спря ръката и.

— Ще разбере кой хвърли тухлата и ще го убия.

— Сега си в безопасност. Успокой се. Знам, че си разстроен, но всичко е наред. Никой не пострада.

— Ще го убия — настоя Ви Джей. — Ще видиш. Ще го убия.

— Добре — каза Марша и се опита да го привлече към себе си, но той отново се отдръпна. Тя за миг се вгледа в него. Светлите му очи горяха с остра, недетска напрегнатост. — Хайде да слезем долу в кабинета — предложи тя. — Искам да се обадя в полицията.

Виктор притича през цялата алея и застана на улицата, като се оглеждаше в двете посоки. През две пресечки се чу запалването на двигател. Тъкмо когато помисли да спринтира нагам, забеляза, че фаровете се включиха и колата се отдалечи със свистене на гумите. Не можа да види марката.

Той безпомощно хвърли камък след нея, но нямаше начин да я е улучил. Обърна се и забърза към къщи. Откри Марша и Ви Джей в кабинета. Очевидно разговаряха, но когато влезе, спряха.

— Къде е тухлата? — попита Виктор, останал без дъх.

— Все още е в стаята му. Твърде заети бяхме да обсъждаме убийството, което Ви Джей планира за човека, който я е хвърлил.

— Ще го направя — обеща Ви Джей.

Виктор изпъшка, знаейки, че Марша ще приеме това за поредното доказателство, че Ви Джей не е добре, затова побърза да се върне в стаята на сина си. Тухлата продължаваше да си стои там, където бе паднала след счупването на прозореца. Той се наведе и измъкна хартията изпод панделката. „Спомни си уговорката ни“ — гласеше напечатаният текст. Виктор направи израз на отвращение. Кой, по дяволите, беше направил това?

Той взе тухлата заедно с хартията и се върна в кабинета, за да ги покаже на Марша. Тя ги взе и тъкмо се канеше да каже нещо, когато звънецът на външната врата издрънча.

— Сега пък какво? — попита Виктор.

— Трябва да са от полицията — каза Марша и се изправи. — Обадох им се, докато ти обикаляше навън. — И тя излезе и се насочи към стълбището.

Виктор погледна Ви Джей.

— Уплаши ли се, а, Тигърче?

— Мисля, че е очевидно — измърмори момчето. — Всеки би се уплашил на мое място.

— Знам — кимна баща му. — Съжалявам, че трябваше да преживееш това — телефонния разговор снощи и хвърлената тухла тази вечер. Предполагам, че не си разбрал, но имам лични проблеми в лабораторията. Опитвам се да направя нещо, за да не се случват подобни неща.

— Няма значение.

— Радвам се, че го приемаш така спокойно — каза Виктор. — Хайде да отидем да говорим с полицаите.

— Полицията няма да направи нищо — погледна го момчето, но се изправи и тръгна надолу по стълбището.

Виктор го последва. И той мислеше като него, но се изненада, че на десет години Ви Джей също го знаеше.

Полицията на Северен Андоувър беше учтива и загрижена. Сержант Уидиком и патрулният полицаи О'Конър бяха получили обаждането и се бяха отзовали веднага. Уидиком беше най-малко на шестдесет и пет, червендалест и с бирено шкембе. О' Конър беше пълната му противоположност: приближаваше трийсетте и приличаше на спортист. Уидиком водеше разговора. Когато Виктор и Ви Джей влязоха във фоайето, Уидиком четеше бележката, а О' Конър прехвърляше тухлата в ръцете си. Уидиком върна листа на Марша.

— Отвратително нещо — каза той. — Такива работи се случват в Бостън, но не и тук. — И той извади един бележник, облиза края на молива и започна да си води бележки. Задаваше очакваните въпроси, като например кога се бе случило това, дали са забелязали някого, дали е светела лампата в стаята на сина им. Ви Джей бързо загуби интерес и изчезна в кухнята.

След като завърши с въпросите, Уидиком попита дали могат да хвърлят един поглед в двора.

— Заповядайте. — Марша се насочи към вратата.

След като полицаите си тръгнаха, тя се обърна към Виктор:

— Миналата нощ ми каза да не се притеснявам за онзи телефонен разговор и че ти ще се погрижиш да разбереш кой се е обаждал.

— Знам — каза той виновно. Тя го чакаше да продължи, но той не го направи.

— Заплашително телефонно обаждане е едно — каза Марша, — а хвърлянето на тухлата през прозореца в стаята на детето ни е нещо съвсем друго. Казах ти, че не мога да понеса повече изненади. И мисля, че е по-добре да ми кажеш що за проблеми в офиса имаш.

— Добре, ще ти кажа честно. Но нека си взема нещо за пиене.

Ви Джей гледаше шоуто на Джони Карсън в хола, беше подпрял глава на ръцете си, а очите му светеха със стъклен блясък.

— Добре ли си? — попита Марша от прага на кухнята.

— Чудесно — отвърна Ви Джей, без да извъръща глава.

— Струва ми се, че трябва да го оставим да се отпусне — каза Марша и насочи вниманието си към Виктор, който приготвяше за двама им горещи напитки с ром.

С чаши в ръка, те седнаха край кухненската маса. Виктор и разказа сбито за спора си с Роналд, за преговорите с адвоката на Джефърд, за заплахите на Шарън Карвър и неприятната ситуация с Хърст.

— Е, сега знаеш всичко — заключи накрая той. — Нормална седмица в офиса.

Марша се замисли над четиримата вероятни извършители. Като се изключи Роналд, тя си помисли, че всеки от останалите трима може да е виновен.

— А какво ще кажеш за тази бележка? — попита тя. — За какво споразумение се споменава? Виктор отпи глътка и остави чашата си върху масата. След това се пресегна и взе листа. Гледа го известно време мълчаливо, после въздъхна и каза:

— Нямам и най-малката представа. Не съм сключвал споразумения с никого. — И той отпусна ръка.

— Но някой си мисли, че си го направил — настоя Марша.

— Виж, човек, който е в състояние да хвърли камък през прозореца, е в състояние да си измисли какви ли не несъществуващи сделки. Но мисля да се свържа с всеки от тях и да им дам ясно да разберат, че нямаме намерение да си седим просто така и да им позволим да безчинстват.

— Какво ще кажеш да наемем някаква охрана? — попита Марша.

— Това е идея — кимна Виктор. — Но нека първо да проведем тези разговори утре. Имам чувството, че това ще реши проблема.

Звънецът на външната врата отново се обади.

— Аз ще отворя. — Виктор остави чашата си на масата и излезе от кухнята.

Марша не се сдържа, стана и отиде в хола. Телевизорът беше все още включен, но Джони Карсън бе сменен от Дейвид Летерман. Времето бе доста напреднало. Ви Джей бе почти заспал. След като изключи телевизора, Марша погледна сина си. Изглеждаше толкова умиротворен. Нямаше и следа от неприязънта, която бе проявил по-рано. О, Господи, помисли си тя, какво ли беше направил експериментът на Виктор на скъпоценното и дете. Вратата се хлопна силно и Виктор влезе с думите:

— Полицаите не са открили нищо. Казаха, че ще се опитат да наблюдават къщата през следващата седмица. — Той насочи погледа си към Ви Джей. — Виждам, че го е преодолял.

— Надявам се — кимна Марша замислено.

— О, хайде стига — не издържа Виктор. — Не искам да слушам лекция за враждебността му и всякакви други глупости.

— Може би наистина е бил ядосан, когато интелигентността му падна — каза тя, следвайки мисълта си. — Представяш ли си до каква степен е възможно самоуважението на едно момче да пострада, когато способностите му неочаквано се изпаряват в един момент?

— Та той тогава беше само на три и половина години! — възрази Виктор.

— Знам, че не си съгласен с мен. — Марша погледна отново спящото дете. — Но аз съм ужасена. Не мога да повярвам, че генетичният ти експеримент не е повлиял на неговото бъдеще.

* * *

На следващата сутрин в девет часа температурата беше стигнала почти двайсет градуса. Слънцето бе изгряло и Виктор отвори двете предни стъкла на колата, а също и шибидаха. Въздухът бе изпълнен с онзи познат и вълнуващ мирис на пръст, който предшества пролетта. Виктор ускори и колата излезе на правата отсечка.

Той погледна Ви Джей, който изглежда напълно се бе оправил от снощната случка. Беше подал ръка през прозореца и се наслаждаваше

на вятъра. Беше толкова прост, толкова нормален жест. Виктор си спомни, че го беше правил много пъти, когато беше на годините на сина си.

Гледайки го, той не можеше да се освободи от страховете на Марша. Момчето изглеждаше чудесно, но дали имплантът бе повлиял по някакъв начин на развитието му? Ви Джей беше самотник. В това отношение той определено не приличаше на никой друг в семейството.

— Как е приятелят ти Рики? — попита Виктор.

Ви Джей му хвърли поглед, който беше нещо средно между раздражение и невяра.

— Звучиш ми като мама — каза той.

Виктор се засмя.

— Предполагам, че е така. Но наистина, що за хлапе е този Рики? Как така никога не сме го срещали?

— Добре е — вдигна рамене Ви Джей. — Виждам го всеки ден в училище. Но когато сме си къщи ни интересуват съвсем различни неща. Той, например, гледа много телевизия.

— Ако двамата искате да дойдете в Бостън тази седмица, ще изпратя някого от офиса да ви докара.

— Благодаря, татко — каза Ви Джей. — Ще видя какво ще каже Рики.

Виктор се облегна в седалката. Явно момчето имаше приятели. Той си отбеляза наум да напомни на Марша за Рики тази вечер.

В момента, в който Виктор паркира колата на определеното за него място, тежката, тромава фигура на Филип се появи сякаш по магически начин. Когато видя Ви Джей, по лицето му се разля широка усмивка. Той хвана предницата на колата и я разтърси.

— Бива си те — каза Виктор.

Ви Джей изскочи отвътре и бутна мъжа с юмрук. Той се престори, че пада, отстъпвайки назад. Ви Джей се засмя и двамата тръгнаха напред.

— Ви Джей, почакай малко — извика Виктор. — Къде отиваш?

Синът му се обърна и вдигна рамене:

— Не знам. В кафенето или в библиотеката. Защо? Нещо искаш да направя ли?

— Не — усмихна се Виктор. — Просто искам да съм сигурен, че си по-далеч от реката. Заради топлото време водата се е покачила. Зад

него се чуваше бученето на водата, която излизаше от преливника.

— Не се тревожи — извика Ви Джей. — Ще се видим по-късно.

Виктор ги видя, че заобикалят сградата и се насочват по посока на кафенето. Те наистина бяха невероятен тандем.

В офиса Виктор се зае веднага с работа. Колийн го уведоми за всички задачи през деня. Той ги разпредели, а онова, което трябваше сам да свърши, сложи в подредена купчина в средата на бюрото си. След като приключи, взе отново бележката, която не му даваше мира.

„Не забравяй уговорката ни“ — прочете за стотен път Виктор. Какво, по дяволите, означаваше това? Той внезапно се ядоса, взе телефона и набра номерата на адвоката на Джефърд, Уилям Хърст, а после и на Шарън Карвър. Не даде и на двамата шанс да говорят. Още щом се обадиха, той се развика, че не се е уговарял с тях за нищо и че ще докладва на полицията за всекиго, който се осмелява да тормози семейството му.

След това се почувства малко глупаво, но се надяваше виновникът да помисли два пъти, преди да опита отново. Не звъня на Роналд, защото не можеше да си представи, че старият му приятел може да прибегне до такава низост.

След взетите мерки Виктор посегна към първата от бележките, оставени му от Колийн за днешните административни задачи.

* * *

Денят на Марша беше сякаш безкраен поток от трудни пациенти до отменянето на един сеанс точно преди обяда, което и даде възможност да прегледа отново тестовете на Ви Джей. Докато ги изваждаше, си спомни колко силно се бе разгневил той от хвърлената тухла. Тя погледна клинична скала номер четири, която би трябвало да отразява подобна потисната агресия. Ви Джей бе изкарал много пониски стойности, отколкото можеше да се очаква при такова поведение.

Марша се изправи, протегна се и погледа през прозореца на офиса. За съжаление погледът и падна върху един паркинг, но зад него се виждаха поляни и плавни възвишения. Всички дървета все още

имаха онзи мъртвешки зимен вид, клоните им се протягаха като скелети на фона на безцветното небе.

Толкова много бе разчитала на психологическите тестове. Искаше и се да може да поговори с Джанис Фей. Бавачката беше живяла с тях до смъртта си през 1985-а. Ако някой би могъл да прозре на какво се дължи спадът в интелигентността на Ви Джей, то това беше Джанис. Единственият друг възрастен, който беше толкова близо до момчето през онзи период беше Марта Гилеспи от предучилищната детска градина. Ви Джей ходеше там преди да е навършил две години.

Водена от неясен импулс, Марша извика на Джейн:

— Мисля, че ще пропусна обедата; можеш да отидеш където искаш. Само не забравяй да включиш телефона на секретар.

Заета с печатането на някакъв текст, Джейн махна с ръка разбиращо.

Пет минути по-късно Марша се носеше със 130 километра в час по междуцатското шосе. Трябваше да отmine само един изход и излизаше веднага на малък селски път.

Детската градина Крокър представляваше привлекателен ансамбъл от жълти вилички с бели первази и бели жалузи, пръснати върху територията на много по-голямо имение. Марша се запита как ли училището свързва двата края, но според слуховете това беше по-скоро хоби за Марта Гилеспи. Марта беше овдовяла на млади години и бе получила в наследство огромно състояние.

— Разбира се, че си спомням Ви Джей — каза тя с престолено възмущение. Марша я беше открила в административната сграда. Беше шейсетина годишна жена със снежнобяла коса и розови бузи. — Спомням си го ясно от първия ден тук. Беше изключително дете.

Марша също си спомняше първия ден. Беше взела Ви Джей по-рано, притеснена, че за първи път момчето е далеч от къщи. И че за първи път трябва да прояви самостоятелност от подобен вид. Но изглежда адаптацията бе по-трудна за Марша, отколкото за сина и, който изтича към групичката деца, без дори да се обърне назад.

— Всъщност — продължи Марта, — спомням си, че в края на този първи ден за него той накара всички други деца да правят точно каквото той иска. А не беше навършил дори две години!

— Тогава сигурно си спомняте кога интелигентността му падна? — попита Марша.

Възрастната жена не бързаше да говори, седеше и я гледаше изпитателно.

— Да, спомням си — произнесе накрая тя.

— Какво си спомняте за него след тази случка?

— Как е той в момента?

— Надявам се, добре — отвърна Марша.

— Има ли някаква причина, която ви кара да се връщате към това време? Спомням се колко разстроени бяхте тогава.

— Ако трябва да сме честни — въздъхна Марша, — ужасявам се, че това може да се случи отново. Мисля си, че ако науча повече за онзи случай, може би ще съм в състояние да предотвратя втори такъв.

— Не знам дали мога да ви помогна в такава степен. Определено имаше голяма промяна и това стана толкова бързо. Ви Джей се превърна от уверено дете, чиито умствени способности изглеждаха направо безкрайни, в един самотник, което има само няколко приятели. Но не изглеждаше като аутист. И въпреки че се отдръпна и стоеше сам, той по някакъв тайнствен начин долавяше какво става около него.

— Продължи ли да общува с децата на неговата възраст? — попита Марша.

— Не много — поклати белокосата си глава жената. — Когато го карахме да вземе участие, се съгласяваше, но ако го оставехме сам да реши, просто стоеше отстрани и гледаше. Знаете ли, имаше нещо любопитно. Всеки път, когато настоявахме Ви Джей да участва в някаква игра, той оставяше другите деца да спечелят. Това беше странно, защото преди синът ви печелеше всички игри, независимо от възрастта на децата.

— Това наистина е странно — съгласи се Марша.

По-късно по обратния път към офиса си, тя продължаваше да вижда как три и половина годишния Ви Джей оставя другите деца да го победят. Това я върна към епизода в басейна вечерта в неделя. В целия си опит с деца Марша никога не беше се сблъсквала с подобно нещо.

* * *

— Идеално! — каза Виктор, когато вдигна едно от предметните стъкла нагоре към светлината. Можеше да види тънкия като лист хартия мозъчен сегмент.

Робърт му каза какво е направил и го увери, че е на разположение, ако му потрябва да свърши още някаква техническа работа.

— Добре — рече Виктор. Както обикновено, Робърт беше постигнал за по-малко от двайсет и четири часа нещо, което би отнело на друг поне няколко дни.

— Ето ви и хромозомните проби. — Робърт му подаде подноса. — Всичко е етикирано.

— Добре — повтори Виктор.

С препаратите в ръце, той се насочи към светлинните микроскопи. След като седна пред един, той нагласи пробата на място. На етикета пишеше: Хобс, преден десен лоб.

Виктор наведе микроскопа така, че обективът почти докосна предметното стъкло, после се зае да нагласи фокуса.

— Добри Боже! — възкликна той, когато образът стана ясен. Нямаше белези на злокачественост, но ефектът беше същият, все едно че имаше тумор. Децата не бяха умрели от церебрална едема или от натрупване на течност. Вместо това се виждаха доказателства за дифузна митотична дейност. Нервните клетки на мозъка се размножаваха точно като през първите два месеца на зародишното развитие.

Виктор бързо прегледа пробите от други области на мозъка на Хобс, след това проучи и тъканта на детето на Мърей. Всички бяха еднакви. Нервните клетки активно се репродуцираха с бясна скорост. Тъй като черепите на децата се бяха вече сраствали, новите клетки нямаха къде да отидат, освен да избутат мозъка надолу в спиналния канал. С фатален изход.

Ужасен и възхитен едновременно, Виктор грабна подноса с пробите и остави микроскопа. Забърза през лабораторията и влезе в стаята, в която се съхраняваше сканиращият електронен микроскоп. Мястото имаше вида на команден център в ултрамодерен космически кораб.

Самият инструмент изглеждаше твърде различно от нормален микроскоп. Беше с размера на стандартен хладилник. Работната му

част представляваше цилиндър, приблизително трийсет сантиметра в диаметър и около метър висок. Голям електрически резервоар се отваряше в горната част на цилиндъра и служеше като източник на електрони. Електроните се фокусираха чрез магнити, които действаха както стъклените лещи в светлинния микроскоп. До микроскопа стоеше един доста голям компютър. Той анализираше многоплановите образи от електронния микроскоп и конструираше триизмерна картина.

Робърт беше приготвил изключително тънки проби на хроматиновия материал от някои от мозъчните клетки, които бяха в начален стадий на делене. Виктор сложи една от пробите в микроскопа, за да я изследва за хромозома 6. Това, което търсеше, беше зоната на мутация, където беше вмъкнал чуждите гени. Отне му почти час, но най-после я откри.

— Исусе — преглътна с труд Виктор. Хистоните, които обикновено облепваха ДНК, тук или липсваха, или бяха разредени в зоната на внедрения ген. Освен това спиралата на ДНК, която обикновено е стегнато навита, сега беше разплетена, а това предполагаше, че протича активна транскрипция. С други думи, внедреният ген се бе активирал!

Пробата с мозъка на другото дете показва същите резултати. Внедрените гени се бяха включили, произвеждайки ФНР. В това нямаше никакво съмнение.

Насочвайки се към кръвните проби на Ви Джей, които сигурно бяха изисквали много повече търпение от страна на Робърт, тъй като бе много по-трудно да се открият подходящите клетки, Виктор вкара една от тях в електронния микроскоп. След трийсет минути успя да локализира хромозома 6. След това старателно я разгледа няколко пъти. Гените не бяха активирани. Зоната на внедрения ген беше покрита с хистонов протеин по обичайния начин.

Виктор се залюля в стола. Ви Джей беше добре, но другите две деца бяха умрели в резултат на неговия експеримент. Как щеше да го съобщи на Марша? Тя щеше да го напусне. Всъщност, той самият не беше сигурен как щеше да се понася. Стана рязко и закрачи из стаята. Какво би могло да активира гените? Единственото, което можеше да си представи беше поглъщането на цефалоклор, същият антибиотик, който бе използвал по време на ранното ембрионално развитие. Но как

биха могли тези деца да вземат лекарството? То не беше от обичайно предписващите се, а родителите бяха специално предупредени, че децата им са смъртоносно-алергични към него. Виктор беше сигурен, че нито семейство Хобс, нито семейство Мъррей биха позволили да го дадат на синовете им. Тъй като двете деца бяха умрели едновременно, не би могло да е инцидент. Полазиха го тръпки на страх, когато се запита дали зоната на хромозома 6, в която той бе избрал да внедри своя ген, наистина беше зона на безсмислена^[1] ДНК, както се смяташе.

Може би разположението му спрямо някакъв близко намиращ се промотор активираше гена чрез непознат механизъм. Ако случаят беше такъв, то Ви Джей също бе заплашен. Може би неговият ген се беше активирал за кратко тогава, когато интелигентността му падна. Виктор се опита да преглътне буцата в гърлото си, но устата му беше твърде суха. Събра всички проби и отиде да си вземе чаша вода. В голямата зала имаше няколко лаборанти, но той не беше в настроение за разговори. Насочи се към изследователския център и заключи вратата след себе си. Опита се да се успокои, но точно когато пулсът му стана по-равномерен, той си спомни фотомикрографиите, които бе направил на хромозомите на Ви Джей преди шест и половина години.

Скочи, втурна се към папките и започна бясно да търси, докато най-сетне откри снимките. Разгледа ги внимателно и го обля вълна на облекчение. Върху тях не се забелязваха никакви изменения. Хромозома 6 на Ви Джей сега изглеждаше точно както преди шест и половина години. Нямаше дори най-слабо оголване или разплитане на спиралата на ДНК.

Дишайки по-свободно, Виктор излезе от офиса и намери Робърт. Лаборантът беше в залата с животните, надзиравайки работата на заместника на Шарън Карвър. Виктор го дръпна настрана.

— Боя се, че имам още работа за теб.

— Вие сте шефът — отвърна Робърт.

— Има една зона на хромозома 6 в мозъчните проби, където ДНК е оголена и разплетена. Искам да анализиращ нуклеотидната последователност в тази ДНК, колкото е възможно по-бързо.

— Това ще отнеме време — поклати глава Робърт.

— Знам, че е досадно и измерително — каза Виктор. — Но разполагам с няколко радиоактивни сонди, които можеш да използваш.

— Е, това вече е друго нещо.

Робърт последва Виктор до офиса му и събра десетките колби и епруветки. Известно време след като той излезе, Виктор остана, опитвайки се да намери друго обяснение освен цефалоклора. Защо иначе се беше активирал ФНР-генът у двете деца? На възраст от две и половина до три години растежът се забавяше и нямаше сериозни физиологични промени като тези, които протичаха през пубертета.

Другият странен факт беше, че генът очевидно се бе активирал у двете деца точно по едно и също време. Това нямаше смисъл. Единственото място, където изобщо се пресичаха животите на двете деца беше детската градина към „Каймера“. Това беше още една причина, поради която Виктор бе избрал двете семейства. Бе пожелал да има възможност да наблюдава децата по време на тяхното развитие. Също така се бе убедил предварително, че семействата Хобс и Мъррей не се познаваха, преди да станат родители. Не му се искаше те да правят сравнения и да стават подозрителни.

Виктор се протегна през бюрото си за телефона, набра отдел „Личен състав“ и записа домашните адреси на скърбящите. След това отиде да каже на Колийн, че ще отсъства няколко часа.

Реши да посети първо семейство Хобс, защото домът им беше по-близо. Те живееха в привлекателно тухлено ранчо в градче, наречено Хейвърхил. Той паркира пред къщата и позвъни на входната врата.

— Д-р Франк! — изненада се Уйлям Хобс. Той отвори вратата по-широко и направи знак на Виктор да влезе. — Шийла! Имаме гости!

Виктор пристъпи вътре. Въпреки, че къщата бе приятно обзаведена в съвременен стил, над стаите като було висеше потискаща тишина.

— Влезте, влезте — подкани го Уйлям, като го придружи до хола. — Кафе? Чай? — Гласът му отекна в тишината.

Шийла Хобс влезе в стаята. Беше енергична жена с къса коса. Виктор я бе срещал няколко пъти по време на задължителните за „Каймера“ обществени сбирки.

Той прие чаша кафе и скоро тримата седяха в хола, събрани около изящна дървена масичка.

— Тъкмо мислех да ви позвъня — рече Уйлям. — Какво съвпадение, че наминахте.

— О! — вдигна вежди Виктор.

— Шийла и аз решихме да се върнем на работа — обясни Хобс и заби поглед в чашата си с кафе. — Отначало мислехме да поостанем за малко вкъщи, но сега смятаме, че ще се чувстваме по-добре, ако имаме с какво да запълваме времето си.

— Ще се радвам да ви видя на работа, когато пожелаете — кимна Виктор.

— Оценяваме жеста.

Виктор прочисти гърлото си.

— Има нещо, което искам да ви попитам — започна той. — Предполагам, че сте били предупредени за алергията на сина ви към антибиотика цефалоклор.

— Така е — потвърди Шийла. — Казаха ни го още преди да сме си го прибрали вкъщи. — Чашата и изтрака, докато я оставяше върху чинийката.

— Има ли някаква вероятност да е погълнал цефалоклор?

Съпрузите размениха погледи, след което отговориха едновременно:

— Не.

Шийла продължи:

— Морис се чувстваше добре, не беше болен. Освен това бяхме направили необходимото алергията да се впише в медицинския му картон. Сигурна съм, че не е приемал никакъв антибиотик. Защо питате?

Виктор се изправи:

— Просто ми хрумна. Изведнъж си спомних за алергията му...

Малко по-късно Виктор потегли с колата си към Бостън. Беше сигурен, че семейство Мърей ще му каже същото, каквото и семейство Хобс, но трябваше да бъде сигурен.

Тъй като беше средата на следобеда, той стигна много бързо. Главният му проблем беше къде да паркира колата. Най-сетне намери място на Бийкън Хил. Според знака паркираните автомобили щяха да бъдат отнесени от паяк. Но Виктор реши да използва късмета си.

Къщата на семейство Мърей беше на Уест Сийдър, в средата на пресечката. Той натисна звънеца. На вратата застана мъж към трийсетте с пънкарска прическа.

— Семейство Мърей вкъщи ли са? — запита Виктор.

— И двамата са на работа — отвърна мъжът. — Аз съм тук, за да почистя.

— Мислех, че са си взели малка отпуска.

Мъжът се разсмя.

— Тези работохолици? Взеха си един ден, след като синът им почина и това беше.

Виктор се върна в колата си, подразнен на себе си, че не бе позвънил по телефона преди да дойде. Това би му спестило разходката.

В „Каймера“ той отиде право в счетоводството. Откри Хорас Мъррей на бюрото му, приведен над купчина компютърни распечатки. Щом видя Виктор, той подскочи с думите:

— Колет и аз искахме да ви благодарим още веднъж за това, че дойдохте в болницата.

— Бих искал да можех да помогна — отвърна Виктор.

— Божа работа беше. — Хорас поклати глава примирено.

Когато Виктор го попита за цефалоклора, мъжът се закле, че Марк не е приемал никакъв антибиотик, още по-малко пък цефалоклор.

След като излезе от счетоводството, Виктор изведнъж бе обхванат от нов страх. Ами ако имаше връзка между смъртта на децата и факта, че файловете им бяха изчезнали? Това беше най-смущаващата мисъл, защото предполагаше, че гените са били активирани съвсем преднамерено.

С натежало от тревога сърце той се върна бързо в лабораторията. Един от по-новите лаборанти се опита да зададе въпрос, но той махна с ръка, че не иска да чува нищо и му каза да се обърне към Граймс, ако има някакъв проблем.

В офиса си се наведе пред една етажерка в най-долната част на шкафа с книги. Отвори тежката врата и се протегна да вземе книгата, в която кодирано бе записал данните за ФНР. Но ръката му срещна празно пространство. Цялата полица беше празна.

Виктор затвори шкафа и старателно го заключи, макар да му мина през ума, че вътре вече няма нищо, което трябва да пази.

Успокой се, каза си той, опитвайки се да спре напирещата параноя. Позволяваш на въображението си да стига твърде далеч. Трябва да има някакво обяснение за всичко това.

Той се изправи тежко и тръгна да намери Робърт. Откри го в отделението за електрофореза, работеше над проба, която Виктор му бе възложил по-рано.

— Да си виждал протоколните ми книги с данни за ФНР? — попита го той.

— Не знам къде са — отвърна мъжът. — От шест месеца не съм ги виждал. Мислех, че сте ги преместили някъде.

Виктор измърмори някакви благодарности и се отдалечи. Това със сигурност не бяха просто фантазии. Доказателствата се увеличаваха. Някой се бе намесил в неговия експеримент със смъртоносни резултати. Решен да срещне очи в очи най-лошите си предчувствия, той се насочи към фризера с течен азот. Сложи ръка върху дръжката, но за миг се поколеба. Интуицията му подсказваше какво щеше да намери, но се застави да вдигне капака. Продължаваше да чува в съзнанието си как Марша му казва да унищожи другите пет зиготи веднага.

Той бавно наведе поглед. В първия момент не можа да види нищо от ледената мъгла, която се надигна отвътре. Но после се проясни и той видя контейнерчето, където се съхраняваха ембрионите. Беше празно. За миг Виктор се подпря на ръба и се наведе надолу, взирайки се в празната ваничка. Не можеше да повярва на това, което очите му виждаха.

Студената азотна мъгла се виеше около краката му като жива. Зашеметен, той се върна в офиса и се отпусна в стола си. Някой знаеше за работата му с ФНР, фактора за нервен растеж! Но кой можеше да е и защо умишлено бе причинил смъртта на децата? Или беше просто нещастен инцидент? Възможно ли беше някой до такава степен да иска да навреди на Виктор, че да не го е грижа кой друг ще бъде засегнат? Внезапно заплахите на Хърст придобиха друго измерение.

Той осъзна с нарастващ страх, че трябва да разбере кой стои зад всичките тези странни събития. Надигна се от стола и закрочи неспокойно, припомняйки си, че Дейвид беше умрял скоро след като започна битката за предлагане на акции на „Каймера“ на борсата. Дали смъртта му имаше някаква връзка с това? Дали Роналд беше замесен? Не, това беше абсурдно! Дейвид бе умрял от рак на черния дроб, не от отрова или нещастен случай, причинен от бог знае кого. Дори идеята, че децата на Хобс и Мърей са убити беше нелепа. Смъртта им се

дължеше сигурно на междуклетъчно явление. Може би имаха вторична мутация в резултат на замразяването, което щеше да разбере, след като Робърт завършеше ДНК-изследванията.

Като си повтаряше да се успокои и да мисли логично, той тръгна към компютърния център, за да се срещне с Луис Каспуиц. От хардуера, върху който Луис работеше, беше останала само празна метална черупка.

Около нея бяха разхвърляни стотици части от всякакъв вид и размер.

— Съжалявам, че отново те безпокоя — каза Виктор, — но трябва да разбере по кое време на деня са били изтрети файловете. Опитвам се да схвана как съм го направил.

— Ако това изобщо може да е някаква утеха, — погледна го Луис, — много хора случайно изтриват файловете си. Аз не бих бил толкова сигурен за себе си. Колкото до времето, мисля че беше някъде около девет или десет часа.

— Може ли да погледна в самите записи? — попита Виктор. Той си помисли, че ако е използвал компютъра преди или след изтриването, това можеше да го подсети защо го е направил.

— Д-р Франк — каза Луис с един от своите объркващи тикове, — компанията е ваша, можете да видите всичко, което желаете. Те се върнаха в офиса му и той даде на Виктор записите от 18-ти ноември. Виктор втренчи поглед в разпечатката. Не откри никаква регистрация за вход между осем и половина и десет и половина.

— Не виждам нищо такова — призна той.

Луис заобиколи писалището и надникна зад рамото му.

— Дайте да погледна. — Той хвърли поглед към горния ъгъл на екрана. — 18-ти ноември, точно така. — Очите му отново пробягаха по регистрираните влизания. — О, боже! Нищо чудно, че не сте го видели. Гледали сте сутрешните часове. — Луис му подаде разпечатката, като сочеше с пръст.

— Вечерта?! — попита Виктор, като откри мястото, което му показваше Луис. — Не може да бъде! В девет и четиридесет и пет вечерта бях на симфоничен концерт в Бостън.

— Не знам какво да кажа — рече Луис с лек тик.

— Сигурен ли си, че това е така?

— Абсолютно. — Луис посочи регистрациите преди и след този час. — Виждате ли последователността? Времето трябва да е това. Убеден ли сте, че сте бил на концерт?

— Разбира се — кимна Виктор.

— И не сте използвал телефона?

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Само това, че регистрацията е направена оф-сайт. Виждате ли този номер за достъп? На вашия домашен компютър.

— Но аз не бях вкъщи! — повтори Виктор.

Раменете на Луис се свиха в спазъм.

— В такъв случай има само едно обяснение — каза той. — Входът трябва да е бил направен от някой, който знае паролата ви, както и секретния код на вашия компютър. Някога да сте си давали паролата на някого?

— Никога — заяви Виктор без колебание.

— Колко често осъществявате достъп до компютъра от вкъщи?

— Почти никога. Преди го правех често, но то беше преди години, когато компанията правеше първите си стъпки.

— Боже мой! — възкликна Луис, взрян в разпечатката.

— Сега пък какво?

— Много ми е неприятно да ви го кажа, но е имало многобройни регистрации в компютъра с вашата парола. Ставало е редовно. А това може да значи единствено, че някакъв хакер е открил телефонния ни номер.

— Това не е ли трудно? — запита Виктор.

Луис поклати глава:

— Телефонният номер е лесната част. Нали помните какво направи онова хлапе във „Военни игри“. Компютърът може да бъде програмиран да прави безброй разговори, като се използват пермутации. И щом набере вярната комбинация, веселбата започва.

— Значи този хакер често е използвал компютъра?

— Определено да — кимна Луис. — Бях забелязал влизанията, но всеки път смятах, че сте вие. Вижте!

Луис отвори дневника с регистрациите и му посочи серия входи, направени с паролата на Виктор.

— Обикновено се случва в петък вечер. — Той премина през страниците и му показа и други влизания. — Ето още едно. Гледайте,

хакерът се е логвал в отдел „Личен състав“ и „Снабдяване“. Боже, направо ми призлява! Имахме проблеми с някои файлове и се питам дали хакерът не е причината. Смятам, че е най-добре да ви сменим паролата още сега.

— Но така вероятността да го хванем е по-малка. Така или иначе не ползвам често паролата си. Защо не продължим да наблюдаваме входящите регистрации в петъчните вечери и да видим дали няма да успеем да го проследим. Можеш да се справиш с това, предполагам.

— Възможно е — съгласи се Луис. — Ако крадецът остава онлайн за достатъчно дълго и нашите телефонисти ни съдействат.

— Виж дали ще можеш да го уредиш — рече Виктор.

— Ще опитам. Има само едно нещо, по-лошо от натрапчив хакер и това е компютърен вирус. Но в този случай бих заложил на хакера.

След като излезе от компютърния център, Виктор реши, че няма да е зле да поговори с Ви Джей. Като се имаха предвид днешните събития, най-добре беше да го предупреди да стои далеч от Хърст и дори от Роналд Бийкман.

Първото място, където Виктор го потърси беше лабораторията. Но Робърт не бе виждал нито него, нито Филип цял ден. Не бяха ги виждали и останалите лаборанти. Това изненада Виктор, тъй като Ви Джей прекарваше повечето си време в изпробване на различните микроскопи и останалата апаратура. Виктор реши да провери и в кафенето. Тъй като беше късен следобед, там имаше само няколко човека, които пиеха кафе. Той разговаря с мениджъра, който в момента броеше парите. Бил мярнал момчето около обяд, но не и след това.

След като напусна кафенето, Виктор мина и през библиотеката, която се намираще в същата сграда. Кръглите циментови колони, които бяха прибавени за структурна опора, придаваха на мястото готически облик. Рафтовете, натъпкани с книги и периодика, стигаха на височината на раменете и позволяваха да се обхване с поглед цялото помещение. Удобната читалня вдясно гледаше към вътрешния двор на комплекса.

Когато Виктор попита библиотекарката дали е виждала Ви Джей и Филип, тя поклати глава отрицателно. С нарастващо безпокойство той надникна в гимнастическия салон и детската градина. От двамата нямаше и следа.

Виктор се върна в лабораторията си, готов да се обади на охраната, но откри съобщение от управителя на кафенето, който казваше, че Ви Джей и Филип са дошли при него за по един сладолед.

Той се запъти нагам. Откри сина си и приятеля му седнали на маса до прозореца.

— Е, добре, господа — рече Виктор с престорен гняв. — Къде, по дяволите, бяхте?

Ви Джей се обърна да погледне баща си с лъжичка в устата. Филип, който очевидно сметна, че Виктор говори сериозно, се изправи, без да знае къде да дене големите си, подобни на лопати ръце.

— Къде? — настоя баща му. — Търсих ви под дърво и камък.

— Бяхме край реката за малко — призна момчето.

— Мисля, че ти казах да стоиш далеч от реката.

— Ох, татко, хайде стига. Не правехме нищо опасно.

— Никога не бих позволил нещо лошо да се случи с Ви Джей — каза Филип с детския си глас.

— Сигурен съм, че е така — отвърна Виктор, внезапно впечатлен от здравата физика на мъжа. Той и Ви Джей бяха невероятна двойка. Но Виктор определено оценяваше лоялността на този човек към сина му. — Седнете — добави той по-меко. — Довършете си сладоледа.

Като издърпа стол и за себе си, той се обърна към сина си:

— Искам да бъдеш особено внимателен тук. След тази тухла миналата нощ съм сигурен, че имаме някои проблеми.

— Нищо няма да ми стане — отвърна Ви Джей.

— Не се съмнявам — съгласи се Виктор. — Но малко повече предпазливост няма да навреди. Не казвай нищо на никого, но си дръж очите на четири, когато Бийкман или Хърст са наоколо. Става ли?

— Окей.

— А ти — обърна се Виктор към Филип, — ти можеш да бъдеш неофициалният бодигард на Ви Джей. Ще се справиш ли?

— О, да, д-р Франк — кимна Филип с готовност.

— Всъщност... — каза Виктор, като помисли, че Марша би се зарадвала на това, — защо не дойдеш да прекараш няколко ноци у нас, както когато Ви Джей беше малък? Така ще можеш да си с него дори и вечер.

— Благодаря ви, д-р Франк — рече мъжът с усмивка, която разкриваше едрите му зъби. — Това ще бъде удоволствие за мен.

— Тогава въпросът е уреден. — Виктор се изправи. — Трябва да се връщам обратно в офиса. Тичам насам-натам през целия ден. Вероятно ще си тръгнем след няколко часа. На връщане можем да минем край къщата на Филип, за да си вземе нещата.

Ви Джей и Филип му помахаха с лъжиците си за сладолед.

* * *

Марша тъкмо вадеше зеленчуците от хартиената торба, когато чу колата на Виктор да влиза в алеята. Докато той чакаше автоматичната врата на гаража да се вдигне, тя забеляза трета глава на задната седалка и изстена. Беше купила само шест малки агнешки котлети.

След две минути те влязоха в кухнята.

— Поканих Филип да остане у нас за няколко дни — обяви Виктор. — Реших, че след всичките тези преживелици напоследък, няма да е лошо да имаме още две мъжки ръце в къщата.

— Звучи добре — кимна Марша, но побърза да добави: — Надявам се, че това не значи, че ще се откажем от професионалната охрана.

Виктор се засмя:

— Не съвсем. — Той се обърна към Ви Джей и Филип и каза: — Вие двамата защо не се поразхладите в басейна?

Ви Джей и Филип изчезнаха горе да се преоблекат.

Виктор се наведе, сякаш да целуне Марша, но тя отново се зарови в торбата с покупки. След това го заобиколи, за да сложи нещо в килера. Усещаше, че тя все още му се сърди. И като се вземеше предвид случката от миналата вечер, знаеше, че тя си има достатъчно добра причина за това.

— Съжалявам за Филип, хрумна ми в последния момент — каза той примирено. — Така или иначе не мисля, че ще получаваме други обаждания или тухли. Позвъних на хората, които вероятно ни заплашват, и ги предупредих в прав текст.

— Тогава защо ни е Филип? — попита Марша, връщайки се от килера.

— Просто допълнителна мярка за сигурност — отвърна той. След това, за да смени темата, добави: — Какво ще вечеряме?

— Агнешки котлети. Ще трябва да направя така, че да ни стигнат. — Тя погледна Виктор изпод вежди. — Защо имам чувството, че продължаваш да криеш нещо от мен?

— Сигурно се дължи на подозрителната ти природа — каза той, въпреки че знаеше, че тя не е в настроение за шеги. — Какво друго, освен котлетите? — опита той отново да отклони разговора.

— Артишоки, ориз и салатата. — Очевидно беше, че съпругът и покрива нещо, но тя се направи, че не забелязва.

— С какво да ти помогна? — попита той, докато си миеше ръцете на кухненската мивка. Имаха навика да си поделят задълженията около подготовката на вечерята, тъй като и двамата работеха по много.

Марша му каза да измие салатата.

— Тази сутрин разговарях с Ви Джей за приятеля му Рики — рече Виктор. — Смята да го покани на излет до Бостън през седмицата, тъй че не смятам, че е честно да твърдим, че момчето няма приятели.

— Дано да се получи — произнесе Марша разсеяно. Докато слагаше ориза и артишоките да се варят, тя не изпусна Виктор от поглед. Надяваше се, че ще се реши да сподели с нея нещо ново около нещастieto на децата. Но той се въртеше около салатата и мълчеше.

— Някакви новини около причината за смъртта на децата? — не се сдържа тя.

Виктор обърна глава към нея.

— Погледнах под микроскоп вмъкнатия ген у Ви Джей и у децата на Хобс и Мърей. При тях той изглеждаше отявлено ненормално. Все едно, че активно се презаписва. Но при Ви Джей изглежда съвсем неактивен. Нещо повече — продължи той, — имам някои снимки на същия ген от времето, когато интелигентността на Ви Джей спадна. Дори тогава състоянието му не напомня на това у двете деца. Тъй че каквото и да е станало със сина ни, проблемът е бил различен.

Марша въздъхна с облекчение.

— Това са добри новини. Защо не ми каза веднага?

— Току що се прибирам — отбеляза Виктор. — И ето, че ти казвам.

— Можеше да се обадиш. — Марша беше убедена, че той продължава да крие нещо. — Или да повдигнеш въпроса, без да се налага да те питам.

— Анализирам нуклеотидните последователности у гените на починалите деца — каза той, докато вадеше олиото и оцета. — Когато са готови, със сигурност ще мога да ти кажа каква е причината генът да се активира.

Марша отиде до шкафа и извади чиниите, за да сервира. Опита се да потисне гнева, който се надигаше у нея. Как можеше той да говори така небрежно за всичко това? Когато Виктор попита дали може да направи още нещо за вечерята, тя хапливо му отговори, че е направил достатъчно. Той възприе думите и буквално и се отпусна на един от столовете до бар-плота, наблюдавайки я как подрежда приборите.

— Това, че Ви Джей те остави да победиш в онова състезание по плуване не беше случайност — започна тя, опитвайки се да предизвика съпруга си. — Започнал е да го прави още от тригодишен. — Марша му разказа за разговора си с Марта Гилеспи за поведението на сина им в детската градина.

— Как може да си толкова убедена, че ми е дал победата?

— Боже мой, това май те обижда! — възкликна тя и намали котлона, на който се вареше оризът. — Бях доста сигурна, още когато ви гледах в неделя вечерта. Сега, след като говорих с Марта, съм вече напълно убедена. Изглежда сякаш Ви Джей не иска да привлича внимание към себе си.

— Понякога, когато губиш състезание, привличаш повече внимание — възрази Виктор.

— Може би — кимна тя, но не беше убедена. — Въпросът е, че адски ми се иска да знаех какво се е случило в главата му, когато интелигентността му така радикално се промени. Това би могло да ни даде обяснение за сегашното му поведение. Тогава бяхме прекалено притеснени за здравето му, за да се тревожим за неговите чувства.

— Аз мисля, че той преодоля това изпитание — възрази Виктор и се отправи към хладилника, за да извади бутилка с бяло вино. — Знам, че не си съгласна с мен, но смятам, че се справя страхотно. Той е щастливо дете. Гордея се с него. Убеден съм, че някой ден от това

момче ще излезе дяволски добър учен. Направо обожава лабораторията.

— Да, в случай, че интелигентността му не падне пак — сопна се Марша. — Но това, за което се безпокоя не е способността му за работа. Боя се, че твоят невъобразим експеримент се е отразил върху човешките му качества. — Тя обърна глава, за да скрие новите сълзи, които емоциите бяха надигнали в нея. Когато всичко това приключеше, тя не знаеше как би могла да продължи да живее с Виктор. Но дали Ви Джей щеше да се съгласи да остави любимата си лаборатория и да замине с нея?

— Ех, вие, психиатрите... — промърмори Виктор, докато навиваше тирбушона.

Марша разбърка ориза и провери артишоките. Едва успяваше да запази самообладание. Не искаше повече сълзи. Остана безмълвна за няколко минути, след това каза:

— Искан ми се да бях водила дневник на развитието на Ви Джей. Наистина щеше да помогне.

— Аз водих — каза Виктор, докато изваждаше тапата с кух звук.

— Нима? — вдигна вежди тя. — Защо никога не си ми казвал за това?

— Защото ставаше дума за ФНР-проекта.

— Може ли да го видя? — попита тя и отново преглътна яда си към арогантността на Виктор, който бе използвал детето им като опитно зайче.

Виктор отпи от виното.

— В кабинета ми е. Ще ти го покажа по-късно, когато Ви Джей си легне.

* * *

Марша седеше в кабинета на Виктор. Беше настояла да прочете дневника сама, защото знаеше, че присъствието на съпруга и ще я раздразни само още повече. Очите и се пълнеха със сълзи, докато съзнанието и възкресяваше деня на раждането на Ви Джей. И въпреки, че голяма част от написаното не беше нищо повече от стандартно лабораторно описание, за нея беше мъчително да го чете. Беше

забравила как очите на бебето я бяха следили почти от момента на раждането му, много преди времето, когато обикновените деца започват да забелязват и да следят с поглед родителите си.

Всичките обичайни етапи в развитието на едно дете бяха достигнати от сина им на невероятно ранна възраст, в това число и способността да говори. На седем месеца, когато се предполага, че детето произнася само „мама“ и „тате“, той вече правеше изречения. На една година говореше всичко. На осемнадесет месеца, когато децата вече вървят достатъчно добре, техният син можеше да кара малкия велосипед, който Виктор специално бе пригледил за него.

Докато четеше всичко това, Марша си спомни колко вълнуващо беше всичко. Всеки ден беше белязан от някаква необичайна задача и откриване на нова и неочаквана дарба. Тя осъзна, че също е била горда и се е радвала на уникалните постижения на сина си. По онова време твърде малко мислеше как би се отразило това преждевременно развитие върху развитието на личността му. Като психолог би трябвало да го знае по-добре.

Виктор влезе с някакво неубедително извинение, че си търси книга, в момента, в който тя стигна до раздела с надпис „математика“. Разтревожена от собствените си пропуски като родител, тя му позволи да остане, докато продължаваше да чете. Математиката за нея винаги е била „тъмна Индия“. В колежа и се беше наложило да взема уроци, за да се подготви за задължителния курс по този предмет. Когато Ви Джей започна да демонстрира необикновените си способности с числата, тя беше изумена. На три години той показваше очевидно, че разбира основите на висшата математика, макар да не можеше винаги да опише действията си с точните термини. Тогава за пръв път в живота си Марша изпита не само гордост, но и някакво страхопочитание към невръстния гений, примесено с неясна тревога. А после някак свикна с изключителните му дарби и тревогата заглъхна. До деня, в който чу какво е направил съпругът и.

Марша въздъхна притеснено и се върна към дневника.

„Това, което ме удивлява — бе записал Виктор, — е способността му да трансформира математическите уравнения в музика“.

Марша си спомни как вярваха, че са родили втори Бетховен. И през ум не ми мина да се притеснявам, че бремето да си гений е твърде

тежко, за да може да го понесе едно малко дете, помисли си тя със съжаление. Прелисти с натежали пръсти следващите няколко страници и с учудване установи, че това е краят на дневника.

— Надявам се, че това не е всичко — каза тя и погледна съпруга си очаквателно.

— Боя се, че е така.

Марша прочете последните страници. Последното записване беше от 6-ти май, 1982-а година. Описваше се експериментът в детската градина на „Каймера“, който Марша си спомняше толкова живо. Обобщаваше се безстрастно внезапното понижаване на интелигентността на Ви Джей. Последното изречение гласеше: „Изглежда Ви Джей е страдал от остра промяна на мозъчната функция, която сега очевидно е стабилна.“

— Не си ли писал по-нататък? — попита Марша.

— Не — потвърди Виктор. — Мислех, че експериментът е бил несполучлив, въпреки първоначалния успех. Не виждах причина да продължавам да описвам.

Марша затвори дневника. Беше се надявала да открие повече нишки към това, което бе открила, че не достига в личността на Ви Джей.

— Искан ми се историята му да ме насочи към някакво психосоматично заболяване или дори конверсивна реакция. Тогава може да му се назначи съответна терапия. Искан ми се да бях по-чувствителна по времето, когато всичко това се случваше.

— Мисля, че проблемът на Ви Джей е бил резултат на някакво междуклетъчно явление — предположи Виктор. — Не ми се вярва, че ако бях продължил да водя дневника, нещата щяха да изглеждат по-различно.

— Това ме ужасява — поклати глава Марша. — Кара ме да се страхувам, че Ви Джей може да умре както децата на Хобс и Мъррей или пък от рак като брат си или Джанис. Прочетох достатъчно за работата ти, за да знам, че рактът е една голяма тревога за бъдещето на генната терапия. Хората се притесняват, че внесените гени могат да накарат прото-онкогените да преминат в онкогени, превръщайки замесената клетка в ракова. Тя млъкна. Усети, че чувствата в нея вземат връх.

— И как мога да говоря за всичко това, сякаш става дума просто за научен проблем? Та това е нашият син — и това, което разбрах е, че ти си заложил в него нещо, което може да причини смъртта му.

Марша притисна ръце към лицето си. Въпреки, че се опита да се владее, сълзите и потекоха неудържимо и тя вече не можеше да ги спре.

Виктор се опита да я прегърне, но тя го отблъсна. Разстроен, той се изправи. Раменете и се тресяха. Нямахме какво да каже за свое оправдание. Той излезе от стаята и тръгна нагоре по стъпалата. Болката от собствения му провал беше смазваща. А след онова, което беше открил днес, имаше много повече причини за страх, отколкото жена му за сигурността на Ви Джей.

[1] ДНК, която не съдържа структурни гени. Б. пр. ↑

8. ЧЕТВЪРТЪК СУТРИНТА

Заобиколен отвсякъде от безкрайни редици едва пъплещи коли в претоварения трафик на един типичен бостънски час-пик, Виктор се запита как ли другите хора понасят това всекидневно мъчение.

След като най-после излезе на Стороу драйв и пое на запад, движението стана малко по-нормално, забавяйки се отново близо до Фенуей. Минаваше девет часът, когато влезе в оживената Детска болница. Насочи се директно към патологията.

— Д-р Шрайек, ако обичате — каза той.

Секретарката го погледна и без да сваля слушалките върху ушите си, посочи към дъното на коридора. Виктор тръгна натам, като четеше пътьом табелките с имената.

— Извинете ме. Търся д-р Шрайек. — Виктор пристъпи през отворената врата. Един мъж с изключително младежки вид надигна глава от микроскопа.

— Аз съм д-р Франк — представи се Виктор. — Спомняте ли си, когато присъствах по време на аутопсията на детето на Хобс?

— Разбира се — кимна д-р Шрайек. Той се изправи и протегна ръка. — Приятно ми е да се срещнем при по-приятни обстоятелства. Наричайте ме Стивън.

Виктор стисна ръката му.

— Боя се, че все още нямаме определена диагноза — поклати глава Стивън, — ако сте дошли за това. Продължаваме да изследваме пробите.

— Това, разбира се, ме интересува. Но причината да намина е да ви помоля за друга услуга. Любопитен съм дали имате практика да вземате течни проби?

— Абсолютно — отвърна Стивън. — Винаги правим токсикология, най-малко на екран.

— Възможно ли е да получа малко от пробата? — попита Виктор.

— Впечатлен съм от интереса ви. Повечето интернисти на драго сърце ни отстъпват цялата работа. Елате да видим с какво разполагаме.

Двамата мъже излязоха от офиса и тръгнаха надолу по коридора. В просторната лаборатория Стивън се спря и заговори жена на средна възраст, облечена в строг костюм. Разговорът трая не повече от минута. Жената кимна и посочи противоположния край на помещението. Пресякоха лабораторията и влязоха в странична зала.

— Мисля, че имаме късмет. — Стивън отвори вратата към огромен охладител на отсрещната стена и започна да търси сред стотиците запушени с тапи ерленмайерови колби. Намери тази, която търсеше и я подаде на Виктор. Скоро откри още три.

Виктор забеляза, че двете са с кръв, а другите две — с урина.

— Какво количество ви е нужно? — попита го Стивън.

— Съвсем малко.

Шрайек изля по малко от всичките четири колби в епруветки, които бяха подредени най-отгоре на близкия рафт. Затвори ги, сложи етикетчета и ги надписа с червен молив.

— Нещо друго? — попита той и ги подаде на Виктор.

— Наистина, неудобно ми е да се възползвам от великодушието ви...

— Какво говорите, всичко е наред — прекъсна го Стивън.

— Преди пет години синът ми почина от много рядка форма рак на черния дроб — започна Виктор.

— Много съжалявам.

— Беше лекуван тук. Тогава лекарите ни казаха, че има само няколко подобни случая в литературата. Смяташе се, че ракът е възникнал от Купферовите клетки, така че той реално е бил рак на ретикулоендотелиалната система.

Стивън кимна.

— Мисля, че четох нещо за този случай. Всъщност, сигурен съм, че съм чел.

— Тъй като туморът е от много рядък вид — продължи Виктор, — смятате ли, че е бил запазен материал от него?

— Има вероятност. Да отидем в офиса.

Когато Стивън седна пред монитора, попита за пълните имена на Дейвид и за рожденната му дата. След което получи болничния номер

на момчето и намери доклада от патологията. С пръст върху екрана, той прочете информацията. Най-накрая произнесе:

— Изглежда окуражаващо. Тук има номер на спесимена. Сега ще проверим.

Този път слязоха с Виктор до мазето.

— Държим материалите за по-дълго съхранение в подземие — обясни мъжът.

Излязоха от асансьора в слабо осветен коридор, който се разклоняваше в различни посоки. По тавана се виждаха тръбопроводи от всякакъв размер, подът беше гол бетон.

— Не слизаме тук много често — продължи той, докато го превеждаше през лабиринта. Най-сетне спряха пред тежка метална врата. Виктор му помогна да я отворят и Стивън натисна ключа за осветление. Беше огромно, зле осветено помещение, с разположени на голямо разстояние направо върху тавана електрически крушки. Въздухът беше студен и влажен. Десетките метални рафтове от стена до стена стигаха до самия таван.

Стивън погледна номера, който бе записал на парче хартия и спря пред един от рафтовете. Виктор го последва, взрян в надписите. Изведнъж усети, че застива — от мястото, на което бе застанал в него се вираше цяла детска глава в голям стъклен контейнер, потопена в някакъв консервиращ препарат. Устата бе отворена, сякаш застинала в безкраен вик. Виктор отмести очи към другите стъклени контейнери. Всеки съдържаше някакво ужасяващо, съхранено завещание от минало страдание. Той потрепери, после осъзна, че Стивън бе изчезнал от ползрението му. Докато се оглеждаше неспокойно наоколо, чу гласа му:

— Елате насам!

Забърза по посока на гласа, като се опитваше да не гледа съдържанието на рафтовете. Когато приближи ъгъла, видя, че патологът се протяга нагоре, размествайки шумно подредените контейнери.

— Еврика! — извика той. Държеше скромен по размер стъклен буркан, в който се виждаше издут черен дроб, плуващ в прозрачна течност. — Имате късмет!

По-късно, по пътя нагоре с асансьора, той попита Виктор защо му е нужна чернодробна тъкан.

— Любопитен съм. Когато Дейвид умря, мъката ми беше толкова непоносима, че не попитах нищо. Сега, след толкова години искам да знам повече за причините на смъртта му.

* * *

Марша закара Ви Джей и Филип до „Каймера“. По време на пътуването Ви Джей бърбореше за новата видеокасета с Пак Мен, както всяко друго десетгодишно момче.

— Благодаря ти, че ни докара, мамо — каза той и изскочи навън.

— Кажи на Колийн къде ще играеш — напомни му Марша. — И искам да стоиш по-далеч от реката. Видя я от моста колко е придошла.

Филип се измъкна от задната седалка.

— Нищо няма да се случи на Ви Джей — каза той.

— Сигурен ли си, че няма да е по-добре да отидеш при приятеля си Рики? — попита Марша.

— Добре ми е тук — успокои я Ви Джей. — Не се тревожи за мен, става ли?

Той се отдалечи и Марша видя как Филип се спусна да го хване.

Каква двойка само — помисли си тя, опитвайки се да не позволява на паниката да я обхване отново.

Паркира колата и тръгна към дневната детска градина. Докато влизаше в сградата, чу тупането на ракета за тенис. Игрищата се намираха на горния етаж, във фитнес центъра.

Марша завари Полин Сполдинг коленичила върху пода да дава наставления на група деца, които рисуваха с пръсти. Тя се надигна при вида на гостенката. Фигурата и беше доказателство за всичките години, прекарани като инструктор по аеробика.

Когато Марша я помоли да и отдели няколко минути, жената отиде да потърси някой да я замести и се върна с млада, светлокоса учителка. След това двете се отправиха към една стая, пълна с кошарки и детски креватчета.

— Тук ще сме на спокойствие — каза Полин и се усмихна смутено. Големите и елипсовидни очи гледаха неспокойно към посетителката. Очевидно бе решила, че Марша е дошла по официална работа, изпратена от съпруга си.

— Не съм тук като съпруга на един от партньорите — опита се тя да успокои учителката.

— Да — въздъхна дълбоко Полин и се усмихна. — Помислих си, че има някакво оплакване.

— Тъкмо напротив. Искам да поговоря с вас за сина си.

— Чудесно момче! Предполагам знаете, че той идва тук отвреме-навреме и ни помага. Всъщност, посети ни точно миналия уикенд.

— Не знаех, че детската градина е отворена през почивните дни.

— Седем дни седмично — произнесе Полин с гордост. — Много от служителите в „Каймера“ работят всеки ден. Мисля, че това е, което се разбира под израза „да се посветиш на нещо“.

Марша не беше сигурна, че самата тя би го нарекла посвещаване, но се запита до какъв ли стрес в семейния живот би довела такава прекомерна преданост. Вместо това попита дали Полин си спомня деня, когато интелигентността на Ви Джей рязко бе паднала.

— Разбира се, че си спомням. Фактът, че това се случи тук ме е карал винаги да се чувствам някак си отговорна за това.

— Моля ви, това е абсурдно — прекъсна я Марша с усмивка. — Това, което исках да ви попитам е за поведението на сина ми след това.

Полин наведе очи, явно се опитваше да си спомни. След няколко минути тя вдигна глава:

— Онова, което ми направи най-силно впечатление беше, че той се промени — от инициатор във всичко, което правехме, се превърна в наблюдател. Преди нямаше търпение да опита всичко. А после сякаш изпитваше някаква досада и трябваше да го караме насила да участва. Освен това избягваше всякакви състезания. Сякаш се бе превърнал в съвсем различно момче. Не го насилвахме; по-скоро се притеснявахме. Във всеки случай виждахме го много по-малко след този случай.

— Какво имате предвид? — попита Марша. — След като минахме през медицинските прегледи тогава, той продължи да идва всеки следобед след предучилищната занималия.

— Не, не идваше — поклати глава Полин. — Започна да прекарва много повече време в лабораторията на баща си.

— Наистина ли? Не знаех, че го е правил, преди да тръгне на училище. Но какво ли мога да знам, аз съм само една майка!

Полин се усмихна.

— А как стоеше въпросът с приятелите? — попита Марша.

— Това никога не е била силната страна на Ви Джей — опита се да бъде дипломатична учителката. — Той винаги се е разбирал по-добре с персонала, отколкото с децата. След онзи случай предпочиташе да е сам. Всъщност, връщам си думите назад. Той изглежда се радваше на компанията на онзи умствено изостанал служител.

— Имате предвид Филип?

— Да, той му беше приятел.

Марша се изправи, поблагодари на Полин и те заедно се насочиха към изхода.

— Ви Джей може да не е толкова умен, колкото беше — каза учителката на вратата, — но той е едно чудесно момче. Ние оценяваме присъствието му тук, в детската градина.

Марша забърза към колата. Не беше научила много, но изглежда Ви Джей е бил много по-самотен, отколкото тя беше предполагала.

* * *

Виктор знаеше, че трябва да отиде в офиса си в момента, в който пристигне в „Каймера“. Колийн без никакво съмнение бе споменала за спешен случай. Но вместо това, с последните проби от Детската болница в ръка, той се насочи към лабораторията си. Дори пътьом се отби в компютърния център.

Потърси Луис Каспуиц около повредения хардуер, но проблемът очевидно беше разрешен. Машината се бе върнала обратно в строя. Един от облечените в бяло техници каза, че Луис е в офиса си — беше се появила засечка в една от изчислителните програми.

Когато техникът видя Виктор, той отмести настрана дебелия папка, над която се бе привел и измъкна дългите листи със записи на влизанията в компютъра, които бе запазил, за да му ги покаже.

— Проверих последните шест месеца — каза мъжът и ги обърна така, че Виктор да ги вижда, — и подчертах часовете, в които хакерът се е логвал. Изглежда хлапакът е влизал всеки петък вечер около осем. Поне петдесет процента от времето е стоял достатъчно дълго, за да може да бъде проследен.

— Как ви хрумна да кажете, че е хлапак? — попита Виктор и се изправи.

— Просто така се изразих — отвърна Луис. — Човек, който влиза в частна компютърна система може да е на всякаква възраст.

— Например наш конкурент? — попита Виктор.

— Именно, но практиката е показала, че много от тийнейджърите го правят заради самото предизвикателство. За тях то е нещо като компютърна игра.

— Кога можем да се опитаме да го проследим?

— Колкото е възможно по-скоро — отвърна техникът. — Ужасява ме мисълта, че това трае от толкова дълго. Нямам представа какви поражения може да е нанесъл този мошеник. Както и да е, говорих с телефонната компания да изпрати тук няколко техници да наблюдават тази вечер, ако вие нямате нищо против.

— Добре — кимна Виктор и се насочи към лабораторията си.

Робърт все още се занимаваше с ДНК анализ на нуклеотидните последователности на вмъкнатите гени.

— Имам работа, която не търпи отлагане — каза Виктор забързано. — Ако се налага, помоли някой от лаборантите да ти помага, но искам ти лично да отговаряш за тази задача.

— Ще взема Хари, ако има нужда — каза Робърт. — За какво става дума?

Виктор отвори кафявата хартиена торба и извади малко бурканче. Подаде го на лаборанта. Ръката му трепереше.

— Това е парче от черния дроб на сина ми.

— На Ви Джей? — Робърт изглеждаше шокиран. Очите му сякаш изпъкнаха още повече на сухото му, изпито лице.

— Не, не, на Дейвид. Спомняш ли си, че правихме ДНК-анализ за идентификация на всички от семейството ни?

Мъжът кимна.

— Е, сега искам такъв анализ на тумора — каза Виктор. — Искам освен това хромозомни изследвания.

— И за какво ви е всичко това?

— Просто го направи — каза Виктор остро.

— Добре. — Робърт сведе очи надолу. — Не ви питах за мотивите ви. Просто си помислих, че ако търсите нещо специфично, мога да хвърля едно око.

Виктор прокара ръка през косата си.

— Съжалявам, че ти се сопнах — въздъхна той. — Но съм под голямо напрежение.

— Не е необходимо да се извинявате — каза Робърт. — Веднага се заемам със задачата.

— Чакай, има още нещо. — Виктор извади четирите затворени с тапи епруветки. — Взех проби от кръв и урина, трябва да ги изследвам за цефалоспоринов антибиотик, цефалоклор.

Лаборантът взе епруветките, наклони ги, за да види съдържанието им, след което огледа етикетите върху тях.

— Ще накарам Хари да започне да ги работи. Ще бъде направено както трябва.

— А как излязоха нуклеотидните последователности?

— Еднообразни, както обикновено.

— Някакви мутации?

— Нито една — отговори Робърт. — И от начина, по който сондите вземат фрагментите съдя, че гените са били напълно устойчиви.

— Това е истинско нещастие — каза Виктор.

— Мислех, че ще сте доволен от тази информация.

— При нормални обстоятелства щях да бъда. — Той не се впусна в повече подробности. Щеше да му бъде доста трудно да обясни, че се бе надявал да открие конкретно доказателство, че факторът на ускорения растеж у починалите деца е различен от този на Ви Джей.

— А, значи сте били тук! — сепна го познат глас. Двамата мъже се обърнаха и видяха Колийн, която стоеше на вратата с ръце на хълбоците. — Една от секретарките ми каза, че ви е видяла да се навъртате насам — каза тя и смигна весело.

— Тъкмо тръгвах към офиса — отвърна оправдателно Виктор.

— Да бе, сигурно. Аз пък спечелих от лотарията. — Колийн се засмя.

— Предполагам, че в офиса е пълна лудница.

— Виждаш ли го, вече си мисли, че е незаменим — пошегува се младата жена. — Всъщност, нещата не са чак толкова зле. Справих се с повечето от задачите, които дойдоха. Но има нещо, което трябва да разберете веднага.

— Какво е то? — попита той внезапно разтревожен.

— Може би трябва да поговорим насаме. — Тя се усмихна на Робърт извинително.

— Разбира се. — Виктор кимна сковано. Прекоси лабораторията и спря до пейките. Колийн го последва.

— Става въпрос за Джефърд — започна тя. — Дарил Уебстър, който отговаря за разследването, цял ден се опитва да се свърже с вас. Накрая ми каза за какво се отнася. Изглежда е разкрил доста нередности. Докато Джефърд е отговарял за снабдяването на „Каймера“ е изчезнала голяма част от лабораторното оборудване.

— Например? — попита Виктор.

— Скъпи неща — отвърна Колийн. — Уред за течна хроматография за разделяне на белтъци, мас-спектрометри, такива работи.

— Мили боже!

— Дарил смята, че трябва да знаете — добави тя.

— Открил ли е фалшиви поръчки?

— Не. И точно това е странното. Оборудването е пристигало. Но никога не е стигало до отделите, за които се предполага, че са го поръчвали. А въпросните отдели не са се оплакали, защото не са давали поръчката.

— Значи Джефърд го е покрил — каза Виктор изумен. — Нищо чудно, че адвокатът му толкова много искаше да сключим сделка. Знаел е какво ще открием.

Ядосан, той си спомни бележката, прикрепена към тухлата, в която се споменаваше за някаква договорка. По всяка вероятност зад всичко това стоеше Джефърд.

— Предполагам, имаме телефонния номер на копелето — каза той злобно.

— Мисля, че да. Трябва да е в досието му.

— Искам да звънна на Джефърд.

— Досега се опитвах да говоря чрез адвоката му.

По пътя към административната сграда Колийн трябваше да подтичва, за да не изостава от Виктор. Никога досега не го бе виждала толкова ядосан.

Той продължи да беснее, докато набираше телефонния номер, като даде знак на секретарката си да остане в стаята, за да бъде

свидетел на онова, което щеше да каже. Но телефонът звънеше и никой отсреща не вдигаше.

— По дяволите! — изруга Виктор. — Кучият му син или не си е в къщи, или не отговаря. — Какъв е адресът му?

Колийн намери номера на улицата в Лоурънс, не далече от „Каймера“.

— Мисля, че ще спра дотук и ще го посетя на домашния му адрес на път за дома. Имам чувството, че е бил вкъщи. Време е да му върна визитата.

* * *

Когато един от пациентите на Марша и звънна да и каже, че е зле, тя реши да използва свободния час и да посети Академия Пенделтън, частното училище, което Ви Джей посещаваше след детската градина.

Сградите на комплекса бяха красиви, въпреки че дърветата все още бяха голи, а тревата — кафява. Каменните постройки бяха обвити от бръшлян, което им придаваше старинен университетски вид.

Марша се приближи и излезе от колата. Не беше запозната с училището, както се предполагаше, че трябва да бъде. Въпреки че с Виктор редовно посещаваха Деня на родителите, беше срещала директора Пери Ремингтън само два пъти. Надяваше се, че сега ще я познае.

Когато влезе, завари десетки служители, които работеха усърдно по бюрата си. Персоналът очевидно не беше в седмична ваканция. Господин Ремингтън се намираше в офиса си и прие Марша след няколко минути.

Беше едър мъж с гъста, добре поддържана брада. Рунтавите му вежди стърчаха над очилата с рогови рамки.

— Винаги се радваме, когато родителите идват — каза господин Ремингтън, предлагайки и стол. Тя седна, кръстоса крака и се опита да задържи върху коленете си папката от кафява хартия. — Какво ви интересува?

— Става въпрос за сина ми, Ви Джей — започна тя. — Аз съм психиатър и за да съм честна, ще ви кажа, че съм малко разтревожена

за него. Знам, че оценките му са отлични, но ме интересува как се справя той като цяло. — Марша направи пауза. Не искаше тя да дава квалификации вместо директора.

Мъжът прочисти гърлото си.

— Когато секретарката ме уведоми, че искате да се срещнем, прелистих набързо досието на момчето — каза той и потупа папката пред себе си. — Всъщност, ако сега не се бяхте отбили, се канех да ви се обадя да дойдете след ваканцията. Учителите на Ви Джей са също разтревожени. Въпреки отличния успех, синът ви изглежда има проблеми с вниманието. Преподавателите му казват, че много често изглежда така, сякаш сънува денем или пребивава в някакъв свой свят, макар да признават, че ако го вдигнат, той винаги отговаря правилно.

— Тогава какво ги тревожи? — попита Марша.

— Предполагам, че е заради сбиванията.

— Сбивания! — възкликна тя. — Никога не съм чувала и дума за сбиване.

— Само тази година са четири или пет.

— Защо не сте ме уведомили? — възмути се тя.

— Не се свързахме с вас, защото Ви Джей специално ни помоли да не го правим.

— Но това е абсурдно! — Гласът на Марша се извиси. — Защо изпълнявате заповедите на Ви Джей?

— Момент, момент, д-р Франк — прекъсна я господин Ремингтън. — Във всеки инцидент е било очевидно за персонала, че синът ви е бил жестоко провокиран и е използвал юмруците си като последно средство. Един от добре познатите ни побойници е реагирал детински на... ъ-ъ-ъ... уникалността на вашия син.

— Но е можело да бъде наранен — каза Марша и седна отново.

— Това е другото нещо, което е доста изненадващо. За момче, което не тренира атлетика, Ви Джей се справя възхитително. Едно от другите момчета си тръгна със счупен нос.

— Явно доста работи ще науча за сина си тези дни. А какво ще кажете за приятелите му?

— Той определено е самотник. Не контактува с другите ученици. Обикновено не е настроен враждебно. Просто се занимава със „своите си работи“.

Точно това не и се искаше да чуе. Надяваше се, че синът и е по-общителен в училище, отколкото вкъщи.

— Бихте ли описали Ви Джей като щастливо дете? — попита внезапно тя.

— Това е труден въпрос — отвърна господин Ремингтън. — Нямам чувството, че е нещастен, но Ви Джей не проявява много емоции.

Марша се намръщи. Това и прозвуча като шизоидна реакция. Картината ставаше по-лоша, а не по-добра.

— Един от учителите ни по математика, Реймънд Кавендиш — продължи директорът, — прояви специален интерес към сина ви. Той положи огромно усилие да проникне в „личния свят“ — както той го нарече — на Ви Джей.

Марша се наведе напред.

— Наистина ли? И успя ли?

— За съжаление не — поклати глава господин Ремингтън. — Но причината, заради която го споменах беше стремежът на Реймънд да го включи в някаква извънкласна дейност, например спорт. Ви Джей не се интересуваше особено, въпреки че бе показал вроден усет към баскетбола и футбола. Но аз съм съгласен с мнението на господин Кавендиш: Ви Джей изпитва необходимост да развива други интереси.

— Какво първоначално е заинтересувало господин Кавендиш в моя син?

— Отначало е бил впечатлен от дарбата на сина ви в математиката. Той премести Ви Джей в клас за надарени деца, в който има ученици от различни класове. На всекиго се е позволявало да се развива със свои темпове. Веднъж, когато е помагал на някакви ученици от гимназията за задачи по алгебра, той забелязал, че Ви Джей мечтае. Извикал името му, за да го накара да се върне към възложеното задание. Ви Джей помислил, че трябва да отговори и за удивление на всички предложил решението на задачата на гимназистите.

— Това е невероятно — възкликна Марша. — Може ли да говоря с господин Кавендиш?

Господин Ремингтън поклати глава.

— Боя се, че не. Господин Кавендиш умря преди няколко години.

— О, много съжалявам — прошепна Марша.

— Беше голяма загуба за училището ни — съгласи се директорът.

Разговорът секна. Марша тъкмо се канеше да се извини, когато той каза:

— Ако ви интересува мнението ми, смятам, че за Ви Джей ще е само от полза, ако прекарва повече време тук в училище.

— Имате предвид лятно училище?

— Не, не редовната учебна година. Съпругът ви често изпраща бележки, че синът ви ще прекара деня в изследователската му лаборатория. Вижте, нямам нищо против алтернативна образователна среда, но Ви Джей има нужда от повече участие, особено в извънкласните мероприятия. Според мен...

— Само за секунда — прекъсна го Марша. — Да не би да ми казвате, че синът ми отсъства от училище, за да прекарва това време в лабораторията?

— Да — кимна директорът. — Често.

— Това е нещо ново за мен — призна тя. — Знам, че Ви Джей прекарва доста време при баща си, но не съм знаела, че отсъства от занятия.

— Ако трябва да съм откровен, момчето прекарва повече време в лабораторията, отколкото тук. И ако сте съгласна с мен, би трябвало да поговорите със съпруга си.

— Ще го сторя. — Марша стана рязко. — Можете да бъдете сигурен.

* * *

— Искам да ме изчакате в колата — обърна се Виктор към Ви Джей и Филип, когато наближи къщата на Джефърд и протегна глава, за да погледне през предното стъкло. Беше безлична двуетажна сграда с тухлена фасада.

— Завърти копчето, да можем поне да слушаме радио — обади се Ви Джей от съседната седалка.

Филип седеше отзад.

Виктор натисна бутона и купето се изпълни отново с грубата рок музика, която Ви Джей бе избрал преди това. Тя зазвуча още по-силно,

когато двигателят се изключи.

— Няма да се бавя — каза той и излезе от колата. Мина му през ума, че може да се стигне до скандал задето е влязъл в собствеността на Джефърд. Къщата беше разположена върху сравнително голям парцел, скрит от очите на съседите от гъсто засадени брези и кленове. Отляво на постройката изпъкваше еркерен прозорец, вероятно на всекидневната. Не се виждаха никакви запалени лампи, макар дневната светлина да бе отстъпила място на вечерна дрезгавина, но в алеята стоеше празен микробус Форд, затова Виктор предположи, че в къщата има някой.

Той се върна обратно до колата си и надникна през прозореца.

— Няма да се бавя.

— Вече го каза. — Ви Джей отмерваше такта на музиката с ръка върху таблото.

Виктор кимна притеснено и се отправи към къщата. Вървейки, той се питаше дали не бе по-добре да си отиде вкъщи и да позвъни. Но след това си спомни липсващото лабораторно оборудване, злоупотребата с чекове на някой нещастен служител и тухлата, хвърлена през прозореца на Ви Джей. Това отново разпали гнева му и вля решителност в стъпките му. Когато приближи достатъчно, той разгледа тухлената фасада и се запита дали онази тухла не беше останала от строежа на къщата на Джефърд. Виктор забеляза еркерния прозорец и изпита внезапен импулс да хвърли един от облите камъни, които служеха като бордюр на пътеката. След това изведнъж се спря.

Примигна, сякаш очите му го лъжеха. Намираше се на десетина метра от прозореца и оттук виждаше, че много от стъклата са счупени. От рамката все още стърчаха остри парчета. Сякаш фантазията за това как си отмъщава изведнъж се бе материализирала.

Той хвърли поглед назад, към колата, където се виждаха силуетите на Ви Джей и Филип и с мъка потисна порива да се върне и да изчезне бързо оттук. Нещо не беше наред. Чувстваше го. Отново обърна очи към строшения прозорец, после към предното стълбище и вратата. Мястото беше твърде тихо, твърде тъмно. Но после се замисли какво би казал на сина си — че твърде много се е уплашил? Щом бе стигнал толкова далече, трябваше да продължи.

Щом се изкачи по стълбите, видя, че вратата не бе напълно затворена.

— Ало! — извика той. — Има ли някой вкъщи? — Разтвори вратата широко и пристъпи вътре.

Викът замръзна на устните му. Кървавата сцена във всекидневната на Джефърд беше най-страшното нещо, което бе виждал някога, дори по време на стажа си в Градската болница на Бостън. Седем трупа, включително и този на Джефърд, бяха разхвърляни гротескно из цялото помещение. Телата бяха надупчени от куршуми и миризмата на кордит висеше тежко в неподвижния въздух.

Убиецът сигурно бе изчезнал съвсем скоро, защото кръвта по раните не бе засъхнала. Освен Джефърд имаше и труп на жена, приблизително на неговите години. Вероятно беше съпругата му. Имаше и по-възрастна двойка, както и три деца. Най-малкото беше около петгодишно. Джефърд бе прострелян толкова много пъти, че горната част на главата му бе отнесена.

Виктор се изправи — беше се навел, за да провери дали последното тяло не показва никакви признаци на живот. Зашеметен, той направи няколко несигурни крачки към телефона, питайки се дали би трябвало да докосва нещо тук. Не губи време да вика линейка, а направо се свърза с полицията, откъдето го увериха, че колата им тръгва веднага.

Той реши, че трябва да изчака, макар да се боеше, че ако остане още малко в къщата, може да повърне.

— Ще се наложи да останем тук още малко — каза Виктор, докато седеше зад волана на колата. Въздъхна и намали звука на радиото. Картината с всичките онези мъртви хора не излизаше от ума му. — Вътре се е случила неприятност и полицаите са на път за насам.

— Колко ще се забавим? — попита Ви Джей.

— Не знам. Може би час или повече.

— Ще дойдат ли пожарни коли? — попита Филип нетърпеливо.

Пристигнаха четири групи полицаи с коли, сигурно това беше целият полицейски участък на Лоурънс. Виктор не влезе с тях вътре, остана да се върти около предното стълбище. След половин час един от униформените излезе да говори с него.

— Аз съм лейтенант Марк Скъдър — представи се той. — Разрешете да запиша името и адреса ви.

Виктор ги издиктува.

— Лоша работа — въздъхна Скъдър. Той запали една цигара и хвърли кибритената клечка в тревата. — Прилича на някаква наркоманска вендета — такова нещо човек може да очаква да види на юг от Бостън, но не и тук.

— Намерихте ли дрога? — попита Виктор.

— Все още не. — Лейтенантът пое дълбоко дима от цигарата. — Но със сигурност това не е престъпление от страст. Не и с цялата тази артилерия, която са използвали. Може би онези, които са стреляли са били двама или трима.

— Присъствието ми необходимо ли е по-нататък? — попита Виктор. Искаше му се час по-скоро да се махне от това място.

Скъдър поклати глава:

— Разполагаме с името и телефонния ви номер, така че можете да си тръгвате.

* * *

В състоянието, в което беше — разтревожена и ядосана — Марша едва успяваше да се концентрира върху пациентите си този следобед. Наложил се да извика на помощ цялото си търпение, за да покаже интерес към последната си пациентка — самовлюбено двайсетгодишно момиче с гранично личностно разстройство. Мига, в който момичето излезе, тя грабна чантата си и се насочи към колата.

През целия път към къщи тя продължаваше да превърта в ума си разговора с Ремингтън. Или Виктор лъжеше за времето, което Ви Джей прекарва в лабораторията, или Ви Джей бе фалшифицирал извинителните бележки. И двете възможности бяха еднакво обезпокоителни и Марша осъзна, че не може да се справи с чувствата си към Виктор и безумния му експеримент, докато не разбере до каква степен е бил засегнат Ви Джей. Откритието за кръшкането му от училище добави още тревоги; това беше също класически симптом за поведенческо разстройство, което можеше да доведе до антисоциални личностни прояви.

Марша зави по алеята към къщата и ускори леко по наклона. Беше почти мръкнало и тя запали фаровете. Заобиколи къщата и спря пред вратата на гаража, която се отваряше автоматично, когато снопът

лъчи освети нещо върху вратата. Не можа да види какво е, затова приближи още напред — беше някаква бяла повърхност, която светеше ярко. Закрила с ръка очите си, тя излезе от колата и се вгледа в предмета, който приличаше на парцалена топка.

— Мили боже! — извика тя, когато разбра какво е. Потискайки пристъпа на гадене, тя се реши да погледне още веднъж. Котката беше удушена и прикована с пирони върху вратата като разпятие.

Опита се да не гледа изпъкналите очи и изплезения език и зачете напечатаната бележка, завързана за опашката на животното: „По-добре оправи нещата“.

Марша остави колата там, където я беше спряла, но изключи фаровете и двигателя и бързо влезе в къщата, залоствайки вратата. Трепереща, със смесица от отвращение, гняв и страх, тя съблече шлифера си и отиде да намери Рамона, домашната прислужница. Жената оправяше дневната. Марша я попита дали не е чула някакви странни шумове.

— Чух някакво странно блъскане скоро — отвърна прислужницата — и отворих входната врата, но нямаше никой.

— Някакви коли или ванове? — попита Марша.

— Не — поклати глава Рамона.

Марша я остави да си довърши работата и отиде да телефонира на Виктор, но когато се свърза я уведомиха, че той вече си е тръгнал. Почуди се дали да се обади в полицията, но си помисли, че сигурно Виктор ще се прибере всеки момент. Реши да си налее чаша бяло вино. Тъкмо отпи глътка и видя светлините на фаровете, които осветяваха хамбара.

— По дяволите! — изруга Виктор, когато видя, че колата на Марша е блокирала входа към гаража. — Защо ли го е направила майка ти? Би трябвало да паркира на мястото си.

Той дръпна колата до задния вход на къщата и изключи фаровете и двигателя. Беше кълбо от нерви след онова, което бе видял у Джефърд. Ви Джей и Филип нямаха представа какво се е разиграло там и не се наложи да дава обяснения, въпреки, че трябваше да чакат в колата доста време.

Виктор излезе бавно и ги последва към входа. Още щом затвори вратата зад себе си, разбра, че жена му е в едно от нейните гадни настроения. То прозираше в тона и когато нареждаше на Ви Джей и на

Филип да събуят обувките си, да се качат на горния етаж и да се измият за вечеря. Виктор закачи якето си и влезе в кухнята.

— И ти! — обърна се Марша към него. — Предполагам не си видял малкия подарък на вратата на гаража?

— За какво говориш? — изгледа я той, изненадан от заядливия и тон.

— Не мога да разбера как си го пропуснал — продължи тя все така раздражено и остави чашата си на масата. Запали лампите навън и му се сопна: — Ела с мен!

Той се поколеба за миг, но я последва. Тя го преведе през дневната и се насочи към задния вход.

— Марша! — извика Виктор и ускори крачка да се изравни с нея. Тя спря пред колата си.

— Какво ти става... — започна той, но спря по средата на изречението, впери очи в жестоката картина на разпънатата върху вратата котка.

Марша стоеше, подпряла ръце на хълбоците си и гледаше Виктор.

— Мислех си, че ще ти бъде интересно да видиш как си „оправил нещата“ с проблемните ти служители.

Той се извърна. Не беше в състояние да гледа мъртвото, измъчено животно, нито пък жена си.

— Искам да знам какво възнамеряваш да направиш, за да спре всичко това. И не си въобразявай, че ще се измъкнеш просто с „ще оправя нещата“. Искам да ми кажеш какви стъпки ще предприемеш, и то сега. Просто вече не издържам... — Гласът и секна.

Самият той не знаеше още колко може да издържи. Марша се държеше с него така, сякаш го обвиняваше, сякаш той бе виновният. А може и да беше, кой знае. Проклет да беше, ако знаеше кой стои зад всичко това. Беше слисан точно толкова, колкото и Марша.

Той бавно извърна поглед към гаражната врата. Едва сега забеляза бележката. Не знаеше дали да се ядосва или да се отвращава. Кой, по дяволите, правеше всичко това? Ако беше работа на Джефърд, поне нямаше да ги безпокои вече.

— Тръгнахме от телефонен разговор, минахме през разбит прозорец и стигнахме до убито животно — каза Марша. — Какво е следващото?

— Ще се обадя в полицията — въздъхна Виктор.

— Понеже ни помогнаха много последния път.

— Не знам какво очакваш да направя — каза Виктор, възвръщайки си самообладанието. — Говорих с тримата, които подозирах, че могат да са замесени в тая работа. Междувременно списъкът със заподозрените е редуциран до двама.

— Какво означава това? — изгледа го Марша.

— Тази вечер на път към къщи се отбих до Джордж Джефърд — каза Виктор. — И човекът беше...

— Гадост! — извика Ви Джей с израз на отвращение.

Виктор и Марша се стреснаха от внезапната поява на сина си. Марша се надяваше да му спести гледката с мъртвата котка. Тя застана между него и гаражната врата и се опита да закрие жестоката картина. — Виж и езика — каза Ви Джей и се огледа.

— Влизай вътре! — Марша се опита да го побутне към къщи. Никога нямаше да прости това на мъжа си. Но Ви Джей изобщо не се впечатли. Изглежда твърдо бе решил да види. Интересът му и се стори патологичен; случаят беше почти клиничен. Тя бавно осъзна, че в реакцията му нямаше никаква скръб — друг шизоиден симптом.

— Ви Джей! — извика Марша остро. — Искам да се прибереш вътре веднага!

— Как мислиш, дали е била мъртва, преди да я разпънат на вратата? — попита той хладнокръвно, опитвайки се да види още веднъж котката, докато Марша го изблъскваше към къщата.

Когато се прибраха вътре, Виктор тръгна към телефона, за да се обади в полицията, а Марша се опита да разговаря с Ви Джей. Вероятно изпитваше нещо към бедното животно. Виктор се свърза с участъка на Северен Андоувър. Дежурният го увери, че веднага ще изпратят патрулна кола.

Той сложи слушалката обратно и се насочи към стаята. Ви Джей се изкачваше по задното стълбище, вземайки по две стъпала наведнъж. Марша седеше на кушетката, стиснала гневно ръце. Беше ясно, че е много по-разстроена сега, когато Ви Джей бе видял котката.

— Ще наема някаква временна охрана, докато излезем от тази каша — каза Виктор. — Да наблюдават къщата през нощта.

— Мисля, че трябваше да го направим от самото начало — произнесе с неприкрита неприязън Марша.

Виктор вдигна рамене мълчаливо. Отпусна се на кушетката и внезапно усети, че е безкрайно уморен. — Знаеш ли какво ми каза Ви Джей, когато се опитах да разговарям с него за чувствата му? — попита Марша. — Каза, че можем да си вземем друга котка.

— Това звучи зряло — погледна я Виктор. — Поне може да разсъждава рационално.

— Виктор, тази котка я има от години. Би могъл да покаже поне малко емоция, някаква скръб за загубата. — Тя преглътна с усилие. — Мисля, че това е студено и безсърдечно. — Смяташе, че може да запази спокойствие, докато обсъждаха поведението на сина им, но сълзите бликнаха от очите и, независимо от усилията да не го допусне.

Виктор отново вдигна рамене и не каза нищо. Определено не му се навлизаше в психологически разговори. Момчето си беше наред.

— Неуместната емоция не е добър знак — отбеляза Марша, надявайки се, че Виктор ще се съгласи поне с това. Но той отново си замълча. — Какво мислиш? — не издържа тя.

— Да ти кажа истината — каза Виктор, — в момента вниманието ми е заето от друго. Малко преди да се появи Ви Джей, ти говорех за Джефърд. По пътя за вкъщи минах да го посетя у дома му и връхлетях на неописуема сцена — просто не можеш да си представиш. Джефърд и цялото му семейство днес са били убити. Някой ги е застрелял в дневната им следобеда. Истинско клане. — Той прокара нервно пръсти през косата си. — Аз бях човекът, който извика полицията.

— Господи, колко ужасно! — извика тя. — Мили боже, какво става? — Тя погледна Виктор. Той преди всичко и беше съпруг, мъжът, когото бе обичала през всичките тези години. — Добре ли си? — попита го със свито сърце.

— О, не се изплаших — отвърна той, но в тона му липсваше убедителност.

— Ви Джей с теб ли беше?

— Беше в колата.

— Значи нищо не е видял?

Виктор поклати глава.

— Слава богу! — въздъхна Марша. — Полицията има ли някакви предположения за убийството?

— Смятат, че е наркоманска вендата.

— Какво ужасно нещо! — възкликна тя, все още потресена. — Да ти дам ли нещо да пийнеш? Чаша вино?

— Мисля, че ми трябва нещо по-силно, например скоч — каза Виктор.

— Стой тук. — Марша отиде до бара и му наля напитка. Може би беше твърде рязка с него, но трябваше да насочи вниманието му към сина им. Тя реши да върне отново разговора към Ви Джей. Подаде чашата на Виктор и започна. — Днес разбрах нещо обезпокоително. Ходих в училището на Ви Джей, за да се срещна с директора.

Виктор отпи.

Марша му разказа за разговора си с господин Ремингтън, завършвайки с въпроса защо не е обсъдил с нея решението си синът им да отсъства толкова често от занятия.

— Никога не съм вземал подобно решение — изглежда я неразбиращо той.

— Писал ли си бележки да го освободят от часове, за да прекарва времето си в лабораторията ти?

— Разбира се, че не.

— Точно от това се страхувах — каза Марша. — Мисля, че наистина имаме проблем. Подобно кръшкане е сериозен симптом.

— Виждах, че се навърта често край мен, но когато го попитах, Ви Джей ми каза, че от училище са го изпратили да прави някакви практически експерименти. И тъй като оценките му са отлични, не задавах повече въпроси.

— Полин Сполдинг също ми каза, че Ви Джей прекарва по-голямата част от времето си в лабораторията ти — каза Марша.

— Ви Джей винаги е прекарвал много време в лабораторията — съгласи се Виктор. — Започна да прави основни химически проби, да използва микроскопа, да играе компютърни игри, с които го зареждах. Не знам. Мотаеше се наоколо. Всички го познават. Обичат го. Винаги е умеел да се забавлява сам.

Веригата на входната врата издрънча и Марша и Виктор излязоха в предното антре да отворят на полицаите.

— Сержант Сируло — представи се едрият униформен полицай. Имаше дребни черти, събрани в средата на топчестото лице. — А това е полицай Худ. Съжалявам за котката ви. Опитяхме се да наблюдаваме

къщата ви по-добре след идването на Уидиком, но е трудно, мястото е отдалечено от пътя.

Сержант Сируло извади тефтер и молив, както беше направил Уидиком в четвъртък през нощта. Виктор поведе двамата полицаи навън към гаража. Те направиха няколко снимки на котката, след това огледаха района. Виктор изпита облекчение, когато Худ предложи да смъкнат бедното животно и дори му помогна да изкопаят гроб до брезовите дръвчета.

По обратния път към къщата Виктор попита двамата полицаи дали познават някого, на когото той да се обади и да наеме за охрана на къщата. Те му дадоха имената на няколко местни фирми.

— Имате ли някаква представа кой може да иска да причини на котката ви такова нещо? — попита сержант Сируло.

— Съмнявам се в двама души — отвърна Виктор. — Шарън Карвър и Уйлям Хърст. Сируло грижливо си записа имената. Виктор не спомена Джефърд. Нито пък Роналд Бекман. Нямахше начин Роналд да се унижи чак дотам.

След като изпрати полицаите, той звънна и на двете препоръчани фирми. Както изглежда, работният им ден бе приключил; единственото, което можеше да направи бе да остави името и телефона си на телефонния секретар.

— Искам двамата с теб да поговорим с Ви Джей — предложи Марша.

Виктор разбра по тона и че нямаше начин да се измъкне. Той само кимна и я последва нагоре по стълбите. Вратата на Ви Джей беше открената и те влязоха без да чукаат.

Момчето затвори класъора с марки и го остави на етажерката над бюрото си.

Марша погледна изучаващо сина си. Той изгледа нея и баща си очаквателно, почти виновно, сякаш го бяха заварили да прави нещо безполезно. Разглеждането на марки определено не беше нещо, от което трябва да се безпокои.

— Искаме да поговорим с теб — започна Марша.

— Добре — съгласи се Ви Джей. — За какво?

Марша внезапно видя в него десетгодишното момче, каквото всъщност беше. Изглеждаше толкова уязвим, че тя едва се сдържа да

не се наведе към него и да го притисне към себе си. Но моментът беше такъв, че трябваше да бъде твърда.

— Днес бях в училището ти и говорих с директора. Той ми каза, че си предавал бележки от баща ти с молба да те освободят от училище, за да ходиш в „Каймера“. Вярно ли е?

От професионалния опит, който имаше, Марша очакваше Ви Джей да започне да отрича първоначално и когато види, че е невъзможно да докаже правотата си, да използва някакви тийнейджърски обяснения. Но той не направи нищо такова.

— Да, вярно е — отговори той категорично. — Съжалявам за лъжата. И се извинявам за неудобството, което съм ви причинил. Не беше нарочно.

За миг Марша се почувства като в безтегловност. Как изобщо можа да допусне, че той ще започне да отрича по детински. Дори в този случай Ви Джей се отклоняваше от нормата. Тя погледна Виктор. Той вдигна вежди, но не каза нищо.

— Единственото ми извинение е, че оценките ми в училище са отлични — каза Ви Джей. — Смятах, че това е най-важното.

— Предполага се, че училището те променя — каза Виктор, очаквайки, че Марша ще е объркана от хладнокръвния му отговор. — Ако в училище ти е толкова лесно, би могъл да учиш по програмата за по-горните класове. Има случаи, когато деца на твоите години са приети за студенти в колежи.

— Да, но всички се държат с тях като с ненормални. Освен това не ме интересуват колежи и университети. Достатъчно научих в лабораторията, много повече, отколкото в училище. Искам да бъда изследовател.

— Но защо не дойде при мен да поговорим? — попита Виктор.

— Помислих си, че така ще бъде по-лесно — каза Ви Джей. — Страхувах се, че ако те попитам дали мога да прекарвам повече време в лабораторията, ти ще ми кажеш „не“.

— Това, че си бил сигурен в моя отговор не би трябвало да те спира да говориш с мен.

Момчето кимна.

Виктор погледна към Марша, за да види дали няма да каже нещо. Тя бе прехапала устните си. Изглеждаше дълбоко замислена, но усети,

че той я гледа и отвърна на погледа му. Той сви рамене. Тя направи същото, но не произнесе и дума.

— Е, добре, ще поговорим пак — кимна Виктор и пое дълбоко дъх. — Той и Марша излязоха от стаята и тръгнаха надолу по стълбите.

Беше тихо. Под краката им изскърцаха няколко стъпала, сякаш да подсилват тишината.

— Е, поне не излъга. — Виктор се опита да прозвучи оптимистично.

— Не разбирам. Бях сигурна, че ще отрече. — Тя напълни отново чашата си с вино и се отпусна на един от столовете около кухненската маса. — Трудно е да предвидиш реакциите му.

— Не е ли добър знак, че не излъга? — запита Виктор и се облегна на плота.

— Откровено казано — не. При тези обстоятелства, за дете на неговата възраст, това изобщо не е нормално. И — да, не излъга, но не показва и най-слаби признаци на разкаяние. Това направи ли ти впечатление?

Виктор завъртя очи.

— Ти никога не преставаш, нали? Е, аз пък не съм толкова убеден, че това е толкова важно. Когато бях гимназист, и аз пропуснах няколко дни училище. Мисля, че единствената разлика беше, че мен никога не ме хванаха.

— Не е същото — отбеляза Марша. — Типично е за един тийнейджър да се бунтува. Затова си бягал от училище чак в гимназията. А Ви Джей е едва в пети клас!

— Не смятам, че подправянето на няколко бележки, особено като се има предвид, че се справя отлично в клас, означава, че момчето ще се превърне в престъпник. Той е дете-чудо, за бога! Пропуска училище, за да бъде в лабораторията. Като те гледа човек как реагираш, ще си каже, че току що сме открили, че е на крек.

— Нямаше да съм притеснена, ако беше само това. Но има цял комплекс качества, които не са такива, каквито трябва да бъдат у сина ни. Просто не мога да повярвам, че не виждаш... Силен трясък отвън прекъсна Марша по средата на изречението.

— Сега пък какво? — скочи Виктор.

— Стори ми се, че идва откъм гаража.

Виктор влетя в дневната и изключи лампата. Извади малко фенерче на батерии от шкафа и се приближи към прозореца, който гледаше към двора. Марша го последва.

— Виждаш ли нещо? — попита тя.

— Оттук — не. — Той се отправи към вратата.

— Не отиваш навън, нали?

— Ще разбера кой е навън — отвърна той, без да се обръща.

— Виктор, не искам да ходиш там самичък.

Без да и обръща внимание, той прекоси верандата на пръсти. Чувстваше, че Марша е плътно зад него. Чу се скърцащ звук откъм гаражната врата. Виктор насочи фенерчето натам и го включи.

Попаднали в кръга ярка светлина, две лъскави черни очички погледнаха стреснато Виктор и Марша, след което изчезнаха в мрака.

— Миеща мечка — въздъхна той с облекчение.

9. ПЕТЪК СУТРИН

Докато шофираше на път към работата си, Виктор успя да се пребори с яростта, породена от убийството на домашната им котка. Със задълбочаващото се безпокойство на Марша за Ви Джей последното, от което се нуждаеха бяха допълнителни терзания. Виктор знаеше, че трябва да реагира, и то бързо, за да предотврати нова атака, още повече, че нещата прогресивно се влошаваха. Какво щеше да последва след убийството на котката? Побиха го тръпки, докато обмисляше възможностите.

Той се паркира на мястото си и изключи двигателя. Ви Джей и Филип, които бяха пътували на задната седалка, изскочиха от колата и се понесоха към кафенето. Виктор ги гледаше, докато се отдалечаваха и се питаше дали Марша бе права да отнася Ви Джей към потенциално опасен психиатричен шаблон. Миналата нощ, след като си бяха легнали, тя му каза, че господин Ремингтън я уведоми, че синът им е замесен в доста сбивания в училище. Това го бе шокирало повече от всичко друго. Изглеждаше толкова нехарактерно за Ви Джей. Не можеше да си представи, че е истина. И тъй като все пак беше истина, не знаеше какво трябва да си мисли за това. По някакъв начин бе горд със сина си. Не беше чак толкова лошо да се защитава, нали? Дори Ремингтън изглежда изпитваше някакво уважение към начина, по който момчето се справя.

— Кой, по дяволите, знае? — произнесе Виктор гласно, докато излизаше от колата и се насочваше към входната врата. Но не стигна далеч. Незнайно откъде се появи мъж в полицейска униформа.

— Д-р Франк? — обърна се към него мъжът.

— Да — кимна Виктор.

Мъжът му подаде пакет.

— Нецо за вас от офиса на шерифа — каза той. — Приятен ден!

Виктор отвори плика и видя, че е призован да отговаря на служебното оплакване. На първата страница прочете: „Шарън Карвър

срещу Виктор Франк и «Каймера Инк».

Нямаше нужда да четете по-нататък. Знаеше с какво се бе захванал. Значи Шарън беше придвижила заплахите за сексуална дискриминация. Той се почувства като хартийка, подета от вятъра. И това го вбеси още повече, докато изкачваше стъпалата и влизаше в сградата.

Офисът жужеше като кошер. Забеляза, че хората го погледнаха, когато се приближи, после промърмориха нещо. Когато влезе в кабинета си, съблече набързо сакото си и попита Колийн какво става.

— Станахте знаменитост — отвърна тя. — Съобщиха по новините, че вие сте бил човекът, който е открил убитото семейство на Джефърд.

— Само това ми трябваше — въздъхна той и отиде до бюрото. Преди да седне, подаде на секретарката призовката от Карвър и и каза да я изпрати до правния отдел. После се отпусна в стола. — Е, има ли нещо хубаво?

— Много неща — каза Колийн и му подаде купчина листи. — Това е предварителният доклад, който касае разследването на Хърст. Едва започнаха, а вече са открили сериозни нередности. Смятат, че трябва да знаете.

— Винаги си била вестител на добри новини — усмихна се Виктор. Той прелисти доклада. Като знаеше как реагира Хърст на решението му да надникне по-навътре в делата му, Виктор не беше изненадан, макар да не бе очаквал нередностите да изскочат толкова бързо. Би очаквал Хърст да е по-ловък и изобретателен. — Какво друго? — Той остави доклада настрана.

— Следващата сряда е насрочена среща на Борда за гласуване на акциите за предлагане на борсата — каза Колийн и му подаде бележка за напомняне, която да сложи в календара си.

— Това е като приемането на покана за игра на руска рулетка — вдигна вежди Виктор и взе листовите. — Нещо друго?

Секретарката прегледа списъка си, отмятайки десетки задачи — в по-голямата си част маловажни, но които не можеха да чакат. Тя си водеше записки за нарежданията на Виктор. Отне им повече от половин час, докато свършат.

— Сега е мой ред — каза накрая Виктор. — Да са ми се обаждали от охранителна фирма?

Жената поклати глава.

— Добре, следващото, което искам да направиш е да вземеш телефона и да използваш целия си огромен чар, за да разбереш къде са били вчера по обяд Роналд Бийкман, Уилям Хърст и Шарън Карвър.

Колийн си записа нещо и зачака други инструкции. Когато разбра, че това е всичко, тя кимна и излезе от кабинета.

Трийсетина минути по-късно се върна с тефтера си, откъдето зачете:

— Д-р Бийкман и д-р Хърст са били в „Каймера“ през целия ден, макар д-р Хърст да е изчезнал някъде по обяд. Никой не го е виждал в кафенето. Един господ знае къде е бил. Що се касае до госпожица Карвър, не можах да открия нищо.

Виктор кимна и и благодари. После взе телефона и се опита да се свърже с охранителните фирми, една от които се казваше „Ейбъл Протекшън“. Отговори му някаква жена. След кратко изчакване се обади дълбок мъжки глас и Виктор се уговори с него да поемат охраната на къщата им от 6 часа следобяд до 6 сутринта. Колийн се върна с купчина листи и ги остави на бюрото.

— Тук са най-новите сведения за оборудването, което е изчезнало по нареждане на Джефърд.

Виктор прокара поглед по листа: полипептидни синтезатори, центрофуги, електронен микроскоп...

— Електронен микроскоп! — извика Виктор. — Как, по дяволите, може да изчезне такова нещо? Как може този човек да успее да изнесе оборудването извън комплекса, на всичкото отгоре да успее и да прикрие действията си?! Искам да кажа, пазарът за ултрамодерни електронни микроскопи надали е твърде голям. — Виктор погледна Колийн въпросително. В съзнанието му изникна ванът, паркиран в алеята на Джефърд.

— Тук ме хванахте.

— Срамота е, че му се е разминало толкова дълго. Това определено говори доста за методите ни на отчетност и за охраната ни.

В единадесет и половина Виктор най-сетне успя да се измъкне от кабинета си и да отиде в лабораторията. Сутрешната административна работа го беше вбесила още повече, но влизайки в лабораторията, той започна да се успокоява. Това беше незабавна, почти рефлексивна

реакция. Изследователската работа беше причина да основе „Каймера“, а не пипкавата бумащина.

В момента, в който влизаше, един от лаборантите го забеляза и забърза към него.

— Робърт ви търсеше — съобщи му той. — Бяхме предупредени да ви кажем веднага, щом ви видим.

Виктор му благодари и тръгна да търси Робърт. Откри го зад апарата за електрофореза.

— Д-р Франк! — каза щастливо Робърт. — Пробите ви са положителни.

— Смяташ ли, че... — не довърши Виктор.

— Двете кръвни проби, които ми дадохте бяха положителни за следи от цефалоклор.

Виктор замръзна. За миг дори дъхът му спря. Когато беше дал пробите на лаборанта изобщо не беше очаквал положителен резултат. Направи го просто, за да бъде изследването пълно, както един студент по медицина извършва стандартен преглед.

— Сигурен ли си? — Гласът му излезе трудно.

— Така каза Хари — отвърна Робърт. — А на него може да се разчита. Не го ли очаквахте?

— Може да се каже, че не. — Помисли си, че ако това е истина, явно някой е замесен. — Обърна се към лаборанта и додаде: — Искам да бъде проверено.

Без да каже и дума повече, той се насочи към лабораторията си. В едно от чекмеджетата си имаше малко шишенце с капсули цефалоклор. Извади го и мина отново през главната лаборатория, през залата за дисекции, за да влезе в помещението с животните. Там избра два пъхва, съвместими по умствено развитие, сложи ги в кафез и изсипа съдържанието на капсулите във водата им. Гледа, докато белият прах се разтвори, след това закачи бурканчето с вода отстрани на кафеза. Малко след това с бързи крачки се отправи към отдела по имунология. Влезе направо при Хобс.

— Какво правите в момента, защо сте на работа? — попита го Виктор.

— Наистина, доста съм потиснат — съгласи се мъжът, — но за мен е по-добре да съм тук и да се занимавам с нещо. Вкъщи направо се побърквам. Положението с Шийла е същото.

— Доволни сме да ви видим сред нас. Исках да ви попитам още веднъж дали съществува някаква вероятност вашият син да е взел цефалоклор.

— Категорично не — поклати глава Хобс. — Защо? Мислите ли, че цефалоклорът може да е предизвикал отока?

— Не и ако не е вземал никакъв — каза Виктор с тон, който показваше, че случаят е приключен и се отправи към счетоводството, за да говори с Мърей. Мъжът му отговори същото. Нямаше начин на децата да е даван цефалоклор.

По обратния път към лабораторията Виктор се отби в компютърния център. Намери Луис и го попита какви са планове за вечерта.

— Ще бъдем готови — каза Луис. — Представителят на телефонната компания ще бъде тук в шест часа, за да започнем. Само дано хакерът да се логне и да остане повече време в мрежата. Стискам палци.

— Аз също. Ще съм в тук. Уведомете ме, ако се опита да пробие. Веднага ще дойда.

— Разбира се, д-р Франк.

Виктор продължи към лабораторията, опитвайки се да разсъждава логично. Това не стана, докато не седна пред бюрото си, за да вземе предвид значението на цефалоклора в кръвта на двете нещастни деца. Ясно беше, че някой им е дал антибиотика. И без съмнение той беше активирал ФНР-гена, който на свой ред бе стимулирал мозъчните клетки до степен да започнат да се делят. Ограничен от черепа, мозъкът можеше да се увеличава само до определена степен. Неконтролируемото подуване би могло да предизвика изсипване на мозъчно вещество в спиналния канал, както бе установено при аутопсиите на децата.

Виктор потръпна. Понеже нито едно от децата не би могло да вземе по случайност цефалоклора, а и двете го бяха получили по едно и също време, оставаше да се предположи, че антибиотикът им е даден преднамерено, за да ги убие.

Той разтърка лицето си. Защо някой ще иска да убие две изключителни, удивително умни деца? И кой е той?

Виктор едва се сдържаше. Той стана от стола и закрачи из стаята. Единственото, което му хрумна беше малко вероятно: някакъв

слабоумен реакционер се беше натъкнал на подробностите за експеримента с ФНР-гена. И в отмъстителния си опит да омаловажи постиженията на Виктор, този побъркан тип беше убил децата на Хобс и Мърей.

Но ако сценарият беше този, защо на умните плъхове не им се бе случило същото? Ами Ви Джей? Освен това толкова малко хора имаха достъп до компютъра и до лабораториите. Виктор си помисли за хакера, който бе изтрил файловете. Но как би могъл същият човек да се добере до лабораториите или до детската градина? Изведнъж го озари мисълта, че детската градина беше единственото място, където се пресичаше животът на двете деца. Сигурно бяха получили цефалоклора там! Разгневен, Виктор спря да крачи. Беше си спомнил заплахите на Хърст: „Не си белият рицар, за който искаш да минеш!“ Може би Хърст знаеше всичко за проекта му с ФНР-гена и това беше начинът му да си отмъсти. Той пое дълбоко въздух и отново закрачи из кабинета. Нещо не се връзваше с фактите. Ако Хърст или някой друг искаше да го удари в гръб, защо да не го направи по старомодния начин, с изнудване, или да го подхвърли на медиите? Така имаше повече смисъл, отколкото да убива невинни деца. Не, трябваше да има друго обяснение, нещо по-неприятно, по-малко очевидно.

Виктор седна пред бюрото си, взе резултатите от последните лабораторни опити и се опита да работи. Оказа се, обаче, че изобщо не може да се концентрира. Мислите му продължаваха да се връщат към проекта с ФНР-гена. Като се имаше предвид пред какво е изправен, беше много лошо, че не може да отиде при адвокат и да сподели подозренията си. Ако го направеше, щеше да се наложи да разкрие напълно проекта, който засягаше въпросния ген. А Виктор разбираше, че не може да го направи. Това би означавало професионално самоубийство. Както и зачеркване на семейния му живот. Само ако не беше правил онзи експеримент тогава.

Той се облегна уморено в стола, сложи ръце на тила си и впери поглед в тавана. Навремето, когато интелигентността на Ви Джей спадна, дори не му бе хрумвало да го изследва за цефалоклор. Възможно ли беше антибиотикът да се е отделил в организма му след раждането, но да се е разтворил, когато момчето е било на възраст между две и четири години?

— Не! — отговори Виктор гласно на въпроса си. Не съществуваше такъв физиологичен процес, който би могъл да предизвика подобно явление.

Той се учуди на бурята от събития, която се бе завихрила около него: смъртта на Джефърд, вероятно умишленото отстраняване на две генетично модифицирани деца, ескалиращата серия от заплахи към него и семейството му, измами, злоупотреби. Възможно ли беше тези коренно различни инциденти да са свързани в някакъв фантастичен, страховит заговор?

Виктор поклати глава. Фактът, че всички тези неща се случват по едно и също време сигурно беше случайно съвпадение. Но мисълта, че помежду им има връзка не преставаше да го гложди. Той отново се сети за Ви Джей. Дали беше застрашен? Как би могъл да го предпази от получаването на цефалоклор, ако някоя злокобна ръка се опиташе да му го даде?

Погледна объркано напред. Идеята, че синът му може да е в опасност, го тормозеше от сряда следобяд. Започна да се пита дали предупрежденията му към Бийкман и Хърст бяха адекватни. Не го свърташе на стола и той се изправи рязко и тръгна към вратата. Внезапно мисълта, че момчето се разхожда само около „Каймера“ го ужаси.

Излезе с бързи крачки от сградата, и точно както беше станало в сряда, започна да разпитва дали някой е виждал Ви Джей. Но никой не бе виждал нито него, нито Филип. Виктор се насочи към кафенето. Беше точно преди обедната почивка и персоналът отброяваше последните минути, преди да се втурне навън към спасителните сандвичи и кафета. Няколко души, изпреварили струпването на опашка, вече похапваха с удоволствие. Виктор отиде направо при управителя, Кърт Таркингтън, който следеше обслужването.

— Пак търся сина си — каза Виктор.

— Не е идвал още — отвърна Кърт. — Може би трябва да му дадете клаксон.

— Идеята не е лоша — усмихна се Виктор. — Бихте ли звъннали на секретарката ми, когато го видите?

— Няма проблеми.

Виктор провери в библиотеката, която се намираше в същата сграда, но вътре нямаше жива душа. Почуди се дали да отиде до

фитнес центъра и детската градина, но вместо това тръгна към охраната на главния вход.

Като изтри механично крака в сламеното чердже, той влезе в тесния офис, който се намираще между входа и изхода. Един мъж оперираше с вратите, а друг седеше пред малко бюро. И двамата носеха изглеждащите официално кафяви униформи с емблемите на „Каймера“ върху горната част на ръкавите. Мъжът до бюрото се изправи, когато видя Виктор.

— Добър ден, сър — кимна той. Името му бе изписано на табелката върху ревера: Шелдън Фарбър.

— Седнете, седнете — каза Виктор приятелски и мъжът седна. — Имам един въпрос, който се отнася до протокола: когато камион или ван напускат комплекса, някой поглежда ли какво има вътре?

— О, да — отвърна охранителят. — Винаги. — И ако има натоварено оборудване, вие се уверявате дали наистина то е там?

— Разбира се. Проверяваме нареждането или се информираме по електронната поща. Винаги го проверяваме.

— А ако се превозва от служител на „Каймера“?

— Няма значение — поклати глава Шелдън. — Винаги проверяваме.

— А ако е началник?

Шелдън се поколеба за миг, после каза:

— Е, тогава мисля, че е по-различно.

— А ако шофьорът на вана е някой от изпълнителните директори, пускате ли го?

— Ами-и-и, не съм сигурен — отговори Шелдън неспокойно.

— Отсега нататък искам да бъдат проверявани всички камиони и ванове, без значение кой е шофьорът. Дори и аз да съм. Разбрахте ли?

— О, да, сър.

— Още един въпрос — продължи Виктор. — Някой да е виждал днес сина ми?

— Аз не съм — отвърна Шелдън и погледна към колегата си. — Джордж, виждал ли си днес Ви Джей?

— Само когато пристигна сутринта с д-р Франк.

Шелдън махна с ръка на Виктор да изчака. После се обърна към радиовръзката зад бюрото и потърси Хол.

— Хол обикаляше насам-натам тази сутрин — обясни Шелдън. — Гласът на Хол бе възвестен от остро пращане. Шелдън го попита дали не е виждал Ви Джей.

— Видях го наблизко по-рано тази сутрин. — Гласът на Хол прозвуча странно през смущенията от статичното електричество.

Виктор поблагодари на мъжете от охраната и излезе. Усети леко раздразнение, като си спомни колко своенравен беше Ви Джей. Беше му казвал най-малко четири или пет пъти да не слиза към реката.

Като се загърна по-плътно в лабораторната си престилка, той реши да тръгне към брега. Помисли си да се върне и да облече самото си, но се отказа. Въпреки, че температурите бяха паднали предишния ден, все още не беше много студено.

Сутринта, когато излизаше за работа беше ясно, но в момента небето бе покрито от сиви, мръсни облаци. Лекият ветреца от североизток носеше мириса на океана. Високо горе кръжаха няколко чайки и надаваха тревожни крясъци.

Погледът му се спря на кулата с часовника, копие на Биг Бен, със спрелите на 2:15 стрелки. Той си напомни да повдигне въпроса за реставрацията на постройката, както и на механизма, на срещата на Борда следващата сряда.

Колкото повече приближаваше реката, толкова по-силно се чуваше грохотът на водата, която се изливаше в преливника на бента.

— Ви Дже-е-е-й-й! — провикна се Виктор, но гласът му се изгуби във водния плясък. Той продължи покрай източния край на часовниковата кула, пресече дървения мост, който се простираше над изхода на шлюза от сутерена и стъпи на гранитния кей, изграден по дължината на реката под бента. Погледна към бялата вода, която се носеше бясно на изток към океана. Отляво се простираше спокойната шир на язовира в смарагдово зелено. Виктор се озърна и извика с все сила:

— Ви Дже-е-е-й!

Но викът му секна, защото Ви Джей стоеше точно зад него. Филип беше малко по-далеч.

— А, значи тук си бил — каза Виктор. — А аз те търсих къде ли не.

— Предположих — сухо отвърна момчето. — Какво искаш?

— Аз всъщност... — Той не беше сигурен какво точно иска. — Какво правехте?

— Просто се забавлявахме.

— Не ми харесва, че се мотааете край реката — каза Виктор строго. — Днес искам да си стоиш вкъщи. Ще изпратя служебен шофьор да ви вземе.

— Но аз не искам да се прибирам! — оплака се Ви Джей.

— Ще ти обясня по-късно. Но сега искам да си отидеш вкъщи. За твое добро е.

* * *

Марша отвори вратата на кабинета си, която водеше към коридора и Джойс Хендрикс се измъкна. Беше казала на Марша, че се ужасява от мисълта да се натъкне на някого, когото познава, докато излиза от психиатричен кабинет и засега Марша удовлетворяваше молбата и. Беше сигурна, че след време ще успее да убеди жената, че да потърсиш психиатрична помощ вече не е социална стигма.

След като нанесе последните данни във файла на Хендрикс, Марша надникна в чакалнята и каза на Джийн, че излиза да обядва. Секретарката помахаше с ръка. Както обикновено, беше вързана за телефона.

Марша щеше да обядва с д-р Валъри Медокс, нейна колежка психиатърка, на която тя се възхищаваше и чийто кабинет се намиреше в същата сграда. Двете жени бяха повече от колежки, бяха приятелки.

— Гладна ли си? — попита Марша, след като Валъри отвори вратата.

— Умирам от глад. — Тя беше прехвърлила петдесетте и това и личеше. Пушеше от много години и около устата и се бяха образували дълбоки бръчки.

Двете жени слязоха с асансьора и прекосиха болницата, използвайки прекия път. В кафенето успяха да заемат малка маса в ъгъла, която им позволяваше да си говорят спокойно. Поръчаха си салата с риба тон.

— Благодаря ти, че се съгласи да обядваме — започна Марша. — Трябва да говоря с теб за Ви Джей.

Валъри и се усмихна окуражително.

— Ти помогна преди години, когато интелигентността му падна. Безпокоях се за него напоследък, но какво мога да кажа? Аз съм му майка. Не мога да претендирам за каквато и да е обективност, когато се касае до него.

— Какъв е проблемът? — попита Валъри.

— Не съм сигурна, че има проблем. Определено не става дума за нещо типично. Погледни резултатите от психологическите тестове.

Марша подаде на Валъри папката и Валъри мина с внимателен поглед по таблиците и диаграмите.

— Няма нищо извън нормата — каза тя. — Любопитен е резултатът от ММРІ-теста, но от друга страна, няма за какво да се тревожиш.

Марша имаше чувството, че Валъри е права. Тя продължи да обяснява. Бягствата от часове, фалшифицираните бележки, сбиванията в училище.

— Ви Джей изглежда доста находчив — засмя се Валъри. — На колко години е сега?

— На десет. Притеснява ме, че има само един приятел на неговите години, Рики Блекмор, а аз никога не съм го виждала.

— Ви Джей никога не го е водил у вас? — вдигна вежди Валъри.

— Никога.

— Може би си струва да поговориш с госпожа Блекмор. Попитай я доколко според нея са близки момчетата.

— Ще го направя.

— Бих искала да видя Ви Джей, ако смяташ, че няма да има нищо против — предложи Валъри.

— Оценявам го. Наистина мисля, че съм прекалено обвързана със ситуацията, за да мога да го преценя. В същото време ме ужасява мисълта, че той развива сериозно личностно разстройство направо под носа ми.

Марша остави приятелката си при асансьора, като и благодари за отделеното време и готовност да види Ви Джей. Разбраха се Марша да звънне на секретарката и и да насрочат ден и час за срещата.

— Съпругът ти звъня — каза Джийн, когато Марша се появи в офиса. — Поръча непременно да му се обадиш, когато се върнеш.

— Проблем ли има?

— Не мисля — поклати глава секретарката. — Не каза нещо определено, но не звучеше разтревожено.

Марша взе пощата си и влезе във вътрешния кабинет, затваряйки вратата зад себе си. Докато прехвърляше пликовете, звънна на Виктор. Но той беше в лабораторията и се наложи Колийн да прехвърли разговора там.

— Какво има? — попита Марша. Виктор рядко звънеше през деня.

— Обичайното — отвърна той.

— Гласът ти звучи уморено. — Искаше да каже, че звучи странно. Гласът му беше бездушен, сякаш току що беше преживял емоционален срив и се опитваше да запази хладнокръвие.

— Напоследък има непрекъснато изненади — произнесе той, без да се впуска в обяснения. — Звъннах ти, за да ти кажа, че Ви Джей и Филип са вкъщи.

— Нещо не е наред?

— Не — отговори Виктор. — Всичко е както трябва. Но се каня да остана да работя до късно, така че вечеряйте без мен. О, да не забравя — наех охрана, ще наблюдават къщата от шест вечерта до шест сутринта.

— Причината да останеш до късно свързана ли е с последните събития? — попита Марша.

— Донякъде. Ще ти обясня като се прибера.

Марша затвори телефона, но ръката и остана на слушалката. Отново изпита онова неприятно усещане, че Виктор не и казва всичко, което трябва да знае. Защо не и се доверяваше? Чувстваше се все по-нешаствна.

* * *

Някаква особена неподвижност надвисваше над лабораторията, когато Виктор останеше сам в нея. Отвреме навреме изписукваха различни електронни уреди, но иначе всичко бе тихо. Към осем и половина той бе единственият човек в сградата. До слуха му не достигаха дори шумовете на затворените в съседното помещение животни, които обикаляха неспокойно клетките си.

Виктор се бе привел над плаката, набраздена с тъмни хоризонтални ивици. Всяка ивица представляваше дял от ДНК, който е бил прерязан на специфични места. Той сравняваше пробата от ДНК-то на Дейвид, която бе взета по времето, когато момчето бе още здраво с пробата от раковия чернодробен тумор. Това, което го изуми бе, че двете проби не бяха напълно идентични. Първото му предположение беше, че д-р Шрайек му е дал погрешна проба — тумор от друг пациент. Но това не се връзваше с впечатляващата хомология между двете плаки. Въпреки, че съществуваха разлики между тях, по-голямата част беше еднаква.

След като прокара двете проби през компютърен тест, който можеше числено да определя зоните на съвпадане и зоните на разнородност, Виктор осъзна, че двете проби ДНК се различаваха само в една област.

И сякаш, за да станат нещата още по-объркани, пробата, която Виктор бе дал на Робърт съдържаше малки части от нормална чернодробна тъкан наред с тумора. С типичния си перфекционизъм Робърт внимателно бе изследвал и двете — и нормалната, и туморната. Когато Виктор сравни ДНК-то на нормалната тъкан с предишната проба на Дейвид, съвпадението беше пълно.

Да откриеш рак с доказана промяна в ДНК не беше нещо обичайно. Той не знаеше дали трябва да бъде развълнуван пред възможността да е направил важно научно откритие, или да се бои, че е на път да намери нещо, което или не би могъл да обясни, или не му се иска да узнае.

Зае се да изолира участъка от ДНК, който беше уникален за тумора. Ако започнеше протокола сега, щеше да е много по-лесно за Робърт да довърши сутринта.

Виктор излезе от главната лаборатория, премина през залата за дисекции и влезе в стаята с животните. Когато светна лампата, последва внезапно раздвижване във всички заети клетки.

Отправи се към клетката, която обитаваха двата умни плъха, в чиято вода бе разтворил капсулата цефалоклор. Изненадан установи, че едното животно беше вече мъртво, а другото в полукоматозно състояние.

Виктор премести мъртвия плъх обратно в залата за дисекции и направи своеобразна аутопсия. Щом отвори черепа, мозъкът изригна

навън.

Той отдели парче мозък и го приготви за изследване на другата сутрин. В този момент телефонът иззвъня.

— Д-р Франк, обажда се Фил Москоун. Луис Каспуиц ме помоли да ви съобщя, че хакерът е влязъл в компютъра ви.

— Веднага идвам — каза Виктор. Остави пробата, изгаси осветлението и се втурна към изхода. Компютърният център беше съвсем наблизо и той се озова там след пет минути. Луис тръгна към него.

— Изглежда ще установим кой е, от седем минути е вътре. Надявам се да не причини никакви вреди.

— Можете ли да кажете на кое място в системата е? — попита Виктор.

— В момента е в „Личен състав“. Първоначално направи поредица от сложни изчисления, а след това отиде в отдел „Снабдяване“. Странно е.

— „Личен състав“?! — повтори Виктор. Мислеше си, че хакерът наистина не е дете, а някой наемник на конкурентна компания. Биотехнологиите бяха област, в която почти всички искаха да се състезават с големите като „Каймера“. Но един търговски агент по-скоро би искал да влезе в изследователските файлове, а не в „Личен състав“.

— Имаме следа! — Мъжът с радиостанцията се усмихна широко. Сред присъстващите настъпи оживление.

— Окей — рече Луис. — Разполагаме с телефонния номер. Сега ни трябва само името.

Човекът с радиостанцията вдигна ръка за малко тишина, заслуша се и каза:

— Това е непубликуван номер. Някои от останалите, които вече разглобяваха оборудването си, нададоха недоволни възгласи.

— Това значи ли, че не могат да научат името? — попита Виктор.

— Не-е — отвърна Луис. — Значи, че просто ще им отнеме по-дълго време. Виктор се наведе над едно от устройствата за печатане.

— Кой има лист хартия? — каза внезапно мъжът с радиостанцията. Някой от останалите му подаде тефтер и той бързо надраска името, което му бяха съобщили отсреща. — Благодаря ви

много — завърши той. След което изключи апаратурата, прибра антената и подаде на Луис тефтера.

Луис прочете името и адреса и стана бял като платно. Без да каже дума, той го връчи на Виктор. Виктор го изгледа неразбиращо, после се наведе и го прочете. Поклати невярващо глава и отново наведе поглед към листа. Там бяха изписани неговото име и адресът му.

— Да не би да сте програмирали домашния си компютър да се свързва периодично с нашата база данни? — наруши Луис тишината. Виктор го погледна и осъзна, че системният администратор се опитваше да го измъкне от странната ситуация. След неловко мълчание Виктор кимна:

— Да, това трябва да е. — Опитваше се да запази спокойствие. Поблагодари на всички за усилията им и излезе.

Напусна компютърния център с бързи крачки, взе сакото си от административната сграда и се насочи към колата си все още напълно зашеметен. Мисълта, че някой използва компютъра му, за да влиза в базата данни на „Каймера“ беше просто абсурдна. В това нямаше никакъв смисъл. Той знаеше, че беше оставял винаги телефонния номер на компютъра и паролата си, залепени от долната страна на клавиатурата, но кой би могъл да ги използва? Марша? Ви Джей? Чистачката? Сигурно имаше някаква грешка. Би ли могло да е някой толкова умен хакер, че да отклони следата? Това не му бе хрумвало, затова си отбеляза наум да не забрави да попита Луис дали беше възможно. Така имаше повече смисъл.

* * *

Марша чу колата, преди да види фаровете по алеята. Беше в кабинета си и напразно се опитваше да се справи с купчината специализирани списания, която редовно се натрупваше върху бюрото и. Изправи се и видя осветените силуети на голите дървета отстрани на пътеката. След миг се появи и колата, после изчезна зад къщата. Автоматичната гаражна врата изтрополя.

Марша седна отново на покритата с дамаска на цветя кушетка и очите и обходиха стаята. Беше я декорирала с тапети в пастелни

тонове, пепеливо-розов килим и бели мебели. Преди това винаги я изпълваше със спокойствие и чувство за уют, но не и сега. Нищо не бе в състояние да я освободи от нейната нарастваща тревога за бъдещето. Срещата с Вальри бе помогнала, но за съжаление ефектът бе краткотраен.

Тя чуваше телевизора в дневната, където Ви Джей и Филип гледаха някакъв филм на ужасите. Виковете, които отвреме навреме прекъсваха саундтрака, изобщо не помагаха на настроението и. Въпреки плътно затворената врата, звуците продължаваха да проникват. Задната врата се хлопна глухо, после до слуха и достигнаха гласовете от дневната. След миг на вратата се почука. Виктор влезе и я целуна механично. Той изглеждаше толкова уморен, колкото бе гласът му следобяда, когато и се обади по телефона. Едва забележимата доскоро бръчка между веждите му бе станала определено по-дълбока.

— Забеляза ли охраната отвън? — попита той.

Марша кимна.

— Така се чувствам по-спокойна. Вечерял ли си?

— Не — отвърна Виктор. — Но не съм гладен.

— Ще ти направя бъркани яйца. С препечени филийки.

Той я спря.

— Благодаря ти, но мисля да поплувам, след което ще си взема душ. Може би това ще ме освежи.

— Случило ли се е нещо? — попита Марша.

— Не повече от обичайното — отговори Виктор уклончиво, след което излезе, оставяйки вратата на кабинета и открената. Зловещата музика от саундтрака на филма отново нахлу вътре. Марша се опита да я игнорира, когато се върна към четенето, но един остър вик я накара да подскочи. Тя не издържа, отиде до вратата и я ритна. Вратата се затръшна и стъклата на прозорците издрънчаха. Половин час по-късно Виктор се появи отново. Изглеждаше определено по-добре, облечен неофициално.

— Май все пак ще приема предложението ти за яйца — каза той.

Марша тръгна към кухнята да приготви вечерята му, а той се отпусна на едни стол до масата. Серия от смразяващи кръвта писъци се носеше от дневната и Марша помоли Виктор да затвори вратата между двете стаи.

— Какво, по дяволите, гледат толкова? — измърмори Виктор.

— „Абсолютен ужас“ — отвърна тя.

Той поклати глава.

— Детска работа!

Марша си направи чай и когато Виктор се зае с омлета, тя седна срещу него.

— Има нещо, за което искам да поговорим — започна тя, изчаквайки чаят и да изстине.

— И какво е то?

Марша му разказа за срещата си с Валъри Медокс, както и за предложението и да се срещне с Ви Джей.

— Какво мислиш за това?

Той избърса устата си:

— Тези неща са от твоята област. Ако смяташ, че се налага, то имаш одобрението ми.

— Добре — кимна Марша. — Наистина смятам, че се налага. Сега остава само да убедя Ви Джей.

— Късмет! — И Виктор отново се наведе над чинията си.

В продължение на няколко минути никой не проговори. Виктор обра последните парченца яйца с хляба и подхвърли небрежно:

— Използвала ли си компютъра тази вечер?

— Не, защо питаш?

— Принтерът беше топъл, когато се качих горе да си взема душ — каза той. — А Ви Джей? Дали го е използвал?

— Представа нямам.

Виктор се залюля в стола по начин, който накара Марша да изскърца със зъби. Тя винаги се плашеше, че той ще се преобърне назад и ще удари главата си в плочките на пода.

— Имах интересна вечер в компютърния център на „Каймера“ — каза той и и разказа всичко, което се бе случило, включително и това, че проследяването на хакера ги бе отвело точно в тяхната къща.

Марша се засмя насила. Тя побърза да се извини:

— Съжалявам, но то направо се вижда — каза тя. — Цялото това напрежение, а после внезапно изниква и името ти.

— Никак не е забавно — прекъсна я Виктор. И се каня да поговоря с Ви Джей сериозно по въпроса. Колкото и абсурдно да звучи, изглежда той е проникнал в базата данни на „Каймера“.

— А този сериозен разговор като онзи ли ще бъде, който проведе с него, когато разбра, че е фалшифицирал бележки от теб, за да извинява отсъствията си в училище?

— Ще видим — отговори Виктор с очевидно раздражение.

Марша се пресегна напред и хвана ръката му, преди да е успял да стане.

— Само те дразня — каза тя. — Всъщност, щях да бъда много по-загрижена, ако го притиснеш до стената или го накажеше. Страхувам се, че в това дете има страна, която не познаваме. Точно затова искам Валъри да го види.

Виктор кимна, после измъкна ръката си от ръката на Марша. Стана и отвори вратата между кухнята и дневната.

— Ви Джей, би ли дошъл за минутка? Искам да поговоря с теб.

Марша го чу, че роптае, но Виктор беше настоятелен. Скоро звуците от филма секнаха и синът им се появи в рамката на вратата. Ясните му очи имаха онзи изцъклен вид, който се получава от прекалено гледане на телевизия.

— Ако обичаш, седни — каза Виктор.

С израз на безкрайно отегчение той седна покорно от лявата страна на майка си. Без да се бави, Виктор премина направо на въпроса.

— Ви Джей, използвал ли си компютъра тази вечер?

— А-ха — отвърна момчето.

Марша го видя как дръзко гледа баща си. Тя забеляза, че Виктор за миг се поколеба, после отмести очи, вероятно, за да запази реда на мислите си. Известно време никой не проговори, след което Виктор се изкашля и продължи:

— Използвал ли си компютъра, за да влизаш в базата данни на „Каймера“?

— Да — каза Ви Джей без никакво колебание.

— Защо? — недоумяваше баща му. Гласът му от обвиняващ бе станал несигурен и объркан.

Марша си спомни собственото си объркване, когато Ви Джей бе признал толкова бързо за бягствата си от училище.

— Благодарение на по-голямата компютърна памет мога да играя още по-интересни игри.

Марша видя как Виктор завъртя очи.

— И искаш да кажеш, че използваш цялата компютърна мощност на нашата компютърна система, за да си играеш игрички?!

— Същото е като да го правя в лабораторията — вдигна рамене Ви Джей.

— Предполагам — отвърна Виктор несигурно. — Кой те научи да използваш модема?

— Ти.

— Не си спомням... — започна Виктор, ала после изведнъж се сети. — Но това беше преди повече от седем години!

— Сигурно — каза Ви Джей. — Но методът не се е променил.

— Искаш да кажеш, че си влизал в компютъра на „Каймера“ всяка петъчна вечер? — Виктор не можеше да повярва.

— Обикновено да — отвърна момчето. — Играя няколко игри, после правя един рейд из файловете, най-често в „Личен състав“ и „Снабдяване“, понякога влизам и в изследователските файлове, но ми е по-трудно да разбия защитата им.

— Но защо? — не спираше да се диви Виктор.

— Просто искам да науча колкото се може повече за компанията. Искам един ден да я ръководя, както го правиш ти. Ти винаги си ме окуражавал да използвам компютъра. Но няма да го правя повече, ако не искаш.

— За в бъдеще мисля, че ще е по-добре да не го правиш — каза Виктор.

— Окей — съгласи се Ви Джей. — А сега може ли да се върна и да доизгледам филма си?

— Разбира се.

Момчето се изправи бързо и изчезна зад вратата. В следващия миг се чу саундтракът към „Абсолютен ужас“.

Марша погледна Виктор. Той въздъхна и мълчаливо сви рамене. Тишината бе нарушена от входния звънец.

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно — започна лейтенант Серуло, след като Виктор отвори. — Това е сержант Демпси от полицейския участък в Лоурънс. — Мъжът се показа зад Серуло и поздрави, докосвайки периферията на шапката си.

— Имаме известна информация за вас и искахме да ви зададем няколко въпроса — каза Серуло.

Виктор ги покани и двамата мъжете влязоха вътре.

— Искате ли кафе или нещо друго? — попита Марша.

— Не, благодарим ви, госпожо — кимна Серуло. — Ще ви кажем онова, заради което сме дошли и ще си тръгваме. Виждате, че ние в полицейското управление на Северен Андоувър сме в приятелски отношения с хората от Лоурънс. Може много да се говори за това, което сме направили заедно, както и за това, което ни предстои. Но както и да е, те са започнали разследването на масовото убийство на семейство Джефърд, за което ни съобщи д-р Франк. Ами, открили са някои груби чернови на бележките, които вие сте намерили — едната, завързана за домашната ви котка, другата — прикрепена към хвърлената през прозореца ви тухла. Били са в къщата на Джефърд. Предположихме, че бихте искали да знаете.

— Да, така е — кимна Виктор с известно облекчение.

Демпси прочисти гърлото си.

— Освен това балистичната експертиза установи, че оръжията, с които е извършено убийството са същите, използвани между някои конкурентни южноамерикански нарко-банди. Получихме информацията от Бостън. Там са много заинтересовани да открият каква е връзката с Лоурънс. Имат причина да вярват, че тук предстои да се случи нещо сериозно. Това, което искат да разберат от вас, е как Джефърд е бил свързан със света на наркотиците по времето, когато е бил ваш служител. Имате ли изобщо някаква представа?

— Абсолютно не — каза Виктор. — Предполагам знаете, че той беше под разследване за злоупотреби.

— Да, разбрахме — кимна Демпси. — Сигурен ли сте, че няма нещо друго, което можете да ни кажете? В Бостън наистина горят от желание да разберат всичко, което е възможно около случая.

— Смятаме, че Джефърд е укривал оборудване — каза Виктор. — Убийството стана малко след като разследването започна. Колкото и да съм го подозирал за подобен род престъпления, никога и през ум не ми е минавало, че може да бъде замесен с наркотици.

— Ако се сетите за нещо, обадете ни се веднага, ще сме ви много признателни. Не искаме тук да пламне някаква нарко-война.

Полицаяте излязоха. Виктор затвори вратата, облегна се на нея и погледна Марша.

— Е, както изглежда, това разреши един проблем — произнесе той. — Сега поне знаем откъде са идвали заплахите, както и че това

няма да продължи нататък.

— Доволна съм, че се отбиха да ни кажат, че можем да спрем да се тревожим — додаде Марша. — Може би трябва да кажем на охранителя отвън да се прибере вкъщи.

— Ще отменя охраната утре — каза Виктор. — Сигурен съм, че така или иначе ще трябва да си платим.

* * *

Виктор седна в леглото така рязко, че издърпа цялата завивка от Марша. Внезапното движение я разбуди. Навън беше непрогледна нощ.

— Какво има? — попита тя тревожно.

— Не знам — отвърна той. — Мисля, че беше звънецът на входната врата.

Двамата наостриха слух. Единственото, което се чуваше беше вятърът под стрехите и равномерно почукване на дъжда по стъклото на прозореца.

Марша се надигна и обърна часовника, за да види колко показва.

— Пет и половина — каза тя, отпусна отново главата си назад върху възглавницата и придърпа завивката върху себе си. — Сигурен ли си, че не си сънувал?

Но точно в този момент входният звънец иззвъня.

— Беше звънецът — каза Виктор, скачайки от леглото. — Знаех си, че не съм сънувал. — И той бързо навлече отгоре халата си.

Марша запали лампата.

— Кой, по дяволите, може да е? — измърмори тя. — Да не би да са отново от полицията?

Виктор завърза колана на халата и нахлузи чехлите си:

— Скоро ще разберем — каза той, отваряйки вратата към дневната и с бързи стъпки се насочи към стълбите.

След известна нерешителност Марша спусна крака върху студения под и реши да слезе долу. Когато се озова в дневната, видя, че на вратата стояха мъж и жена. Под краката им се бяха образували малки локвички, а по лицата им се стичаше вода. Мъжът беше хванал жената, която стискаше в ръка спрей.

— Марша! — извика Виктор, без да отмества очи от влезлите. — Мисля, че е по-добре да се обадиш на полицията.

Тя се приближи зад него, загръщайки се с халата си. Погледна ги. Мъжът носеше мушама с качулка, въпреки че тя бе свалена назад и откриваше главата му. Изглеждаше облечен в парка за ски, която отдавна бе прогизнала.

— Това е господин Питър Норуел — каза Виктор. — Той е от „Ейбъл протекшън“.

— Добър вечер, госпожо — кимна мъжът.

— А това е Шарън Карвър — продължи Виктор, приближавайки жената. — Бивша служителка на „Каймера“, която е завела дело за сексуален тормоз срещу нас.

— Канеше се да започне да цапа с боя вратата на гаража ви — поясни Питър. — Оставих я да направи една мазка, така че да имаме юридически улики срещу нея.

Чувствайки се объркана заради изпоцапаната с боя жена, Марша се насочи към стоящия наблизко телефон и набра номера на полицейския участък в Северен Андоувър. Дежурният обеща веднага да изпратят кола.

Междувременно всички минаха в кухнята и Марша направи чай. Едва бяха отпили по няколко глътки и входният звънец отново иззвъня. Виктор отиде да отвори. Бяха Уидиком и О'Конър.

— Абе, хора, вие явно сте решили да не ни оставяте без работа — усмихна се сержант Уидиком. Те пристъпиха навътре и съблякоха връхните си дрехи. Питър Норуел доведе Шарън Карвър от кухнята.

— Значи това е младата госпожица? — погледна я Уидиком и извади чифт белезници.

— Нямате право да ми слагате белезници — озъби му се Шарън.

— Съжалявам, госпожице — каза той. — Стандартна процедура.

След няколко минути бяха готови и полицаите тръгнаха заедно със задържаната.

— Сега вече можете да си изпиеете чая — обърна се Марша към Питър, който стоеше до камината.

— Благодаря, госпожо, но вече го изпих. Лека нощ.

Мъжът кимна леко и излезе, хлопвайки вратата след себе си. Виктор завъртя ключа и се върна обратно в стаята.

Марша го погледна и поклати невярващо глава:

— Ако го бях прочела в някаква книга, нямаше да повярвам.

— Добре, че наехме тази охрана — каза Виктор. — После протегна ръка: — Хайде, ела. Можем да поспим още няколко часа.

Но не се оказа толкова лесно, както го мислеше. Час по-късно той продължаваше да стои буден, заслушан във воя на бурята навън. Дъждът шибаше в прозорците и го караше да скача при всеки по-силен порив на вятъра. Не можеше да изкара от ума си резултатите от ДНК-тестовите за идентификация на Дейвид, нито пък тормозещата го мисъл как цефалоклорът бе попаднал в кръвните проби.

— Марша — прошепна той, питайки се дали и тя е будна. Но тя не отговори. Той отново прошепна името и, но откъм нея не се чу звук. Измъкна се от леглото, наметна халата си и тръгна по коридора към кабинета на горния етаж.

Със сядането си пред бюрото включи компютъра и влезе в главния компютър на „Каймера“ с модема, откривайки за пореден път колко е лесно. Запита се разсеяно дали бе прехвърлил копията на файловете на Хобс и Мърей в хард диска. Реши да провери. Нямаше ги. Всъщност, беше изненадан че върху хард диска има само няколко файла освен тези на оперативните програми. Но тъкмо се канеше да изключи машината, когато забеляза, че по-голямата част от паметта на хард диска е заета.

Той почеса глава. В това нямаше никакъв смисъл като знаеше колко голям е капацитетът на един хард диск. Опита се да намери някакво обяснение на това явно несъответствие извън компютъра, но нищо не се получи. Накрая, раздразнен, той изключи проклетото нещо и тръгна да си легне. Но когато погледна часовника, осъзна, че приближава време за ставане. Минаваше седем. И вместо да се върне в спалнята, той се насочи надолу по стъпалата, за да си направи кафе и закуска.

Сети се, че когато беше разговарял с Ви Джей за компютъра съвсем бе забравил да го попита дали той беше изтрил файловете на Хобс и Мърей. Напомни си да не забрави да го направи. Да си пхаш носа в тези работи беше едно, но да ги триеш — съвсем друго нещо.

Внезапно осъзна, че го тревожи и друго: и то беше сигурността на Ви Джей, и по-специално в „Каймера“. Добре беше, че Филип се грижи за него, но явно помощта му нямаше да е достатъчно. Виктор реши, че ще се обади в „Ейбъл протекшън“, тъй като те бяха свършили

наистина добре работата си по охраната на къщата. Щеше да осигури опитен придружител на момчето. Сигурно щеше да излезе скъпо, но спокойствието си струваше. Докато не стигнеше до дъното на историята за смъртта на двете деца, щеше да се чувства безкрайно по-добре, ако знае, че Ви Джей е в безопасност.

Извади кафето. Изведнъж го порази ново хрумване. Някъде в дълбините на съзнанието му подобие между заболяванията на Дейвид и Джанис не му даваше мира. Особено след резултатите от ДНК-анализа на тумора на сина му. Трябваше да се поразрови по-надълбоко.

10. СЪБОТА СУТРИН

Времето все още беше дъждовно и ветровито, когато Виктор отиде в гаража и се качи в колата си. Беше закусил, минал през банята, беше се избърснал и облякъл, а останалите още спяха. На бележката, която им остави преди да излезе пишеше, че ще прекара по-голямата част от деня в лабораторията.

Все пак той не потегли направо към лабораторията. Вместо това пое на запад по междущатска магистрала 93 и продължи на юг към Бостън. В Бостън се отклони от Стороу драйв през изхода за Чарлз стрийт и Гавърмънт сентър. Оттам беше лесно да навлезе в територията на Масачузетс Дженераъл Хоспитъл и да паркира в многоетажния гараж. Десет минути по-късно се намираше в отделението по патология. Тъй като беше рано сутринта в събота, никой от патолозите не беше тук, Виктор трябваше да се задоволи само със стажантката второкурсничка Анджеа Сайрън. Обясни и че иска да вземе туморни проби от пациенти, които са починали преди четири години.

— Боя се, че не е възможно — отвърна Анджеа. — Ние не пазим...

Виктор учтиво я прекъсна, обяснявайки, че става дума за много рядък вид тумори.

— Това е нещо по-различно — кимна стажантката. Най-трудно се оказа намирането на картоните на Джанис, тъй като Виктор не знаеше рождената и дата. Рождените дати бяха главният принцип, по който се подреждаха болничните картони. Но упорството си струваше и Анджеа успя да намери както номерата на картоните, така също и резултатите от патологията. Каза му също, че има запазени проби.

— Но не мога да ви дам нищо — завърши накрая момичето след всичките положени усилия дотук. — Един от членовете на персонала е горе — когато дойде ще поискаме разрешение от него.

Виктор не се отказа и започна да и разказва за редкия вид тумор, от който бе починал синът му, и за това, че иска да изследва раковите клетки на Джанис. А когато поискаше, той наистина можеше да бъде очарователен. Само след няколко минути успя да убеди младата стажантка да му помогне.

— Какво количество ви е необходимо? — предаде се тя накрая.

— Едно малко парченце.

— Предполагам, че няма да навреди.

Петнайсетина минути по-късно Виктор слизаше надолу с асансьора с друго малко бурканче в книжната торба. Знаеше, че би могъл да изчака да дойде някой от персонала, но така не губеше време и щеше да свърши работата по-бързо. Той се качи в колата си и се насочи на север към Лоурънс.

Още с пристигането си в „Каймера“ звънна в „Ейбъл протекшън“. Но се включи телефонен секретар — все пак беше събота — затова се задоволи да остави телефонния номер и името си. След това потърси Робърт. Намери го потънал в проекта, който Виктор бе започнал предишната нощ, отделянето на онази секция на ДНК от тумора на Дейвид, която се различаваше от нормалната му ДНК.

— Сигурно ще ме намразиш — каза Виктор, — но нося още една проба. — Той извади бурканчето, което бе взел от Масачузетската болница. — Искам да направя същите анализи на ДНК.

— Не се безпокойте за мен — отговори Робърт. — Обичам да се занимавам с такава работа. Лошото е само, че изоставих доста редовните си задължения.

— Разбирам те. Но за момента този проект е приоритетен.

Той взе пробите от плъховете, които беше приготвил предишната нощ, но реши първо да се обади в „Ейбъл протекшън“. Отговори му същият дълбок глас, с който се беше свързал по-рано.

— Първо бих искал да изкажа задоволството си от работата на господин Норуел — започна Виктор. — Той свърши наистина страхотна работа миналата нощ.

— Оценяваме похвалата — дойде от другия край на жицата.

— Второ — продължи Виктор, — имам нужда от допълнителна временна охрана. Но става дума за много специален човек. Искам някой да е със сина ми Ви Джей от 6 сутринта до 6 вечерта. И когато

казвам, че искам някой да е с него, имам предвид да е с него непрекъснато.

— Не мисля, че има проблем — отвърна мъжът. — Кога искате да започнем?

— Веднага, щом можете да изпратите някого. Ако е възможно, още тази сутрин. Синът ми си е вкъщи.

— Няма проблем. Разполагам с подходящ човек. Казва се Педро Гонзалес и ще ви го изпратя още сега.

Виктор затвори и звънна на Марша.

— Как си успял да се измъкнеш, без да ме събудиш тази сутрин?
— попита тя.

— Изобщо не си легнах, след всичките тези вълнения. Ви Джей там ли е?

— Той и Филип още спят.

— Току що ангажирах охранител, който да е с Ви Джей през целия ден. Казва се Педро Гонзалес. Скоро ще е вкъщи.

— Защо? — попита Марша, явно изненадана.

— Просто, за да сме сто процента сигурни за неговата безопасност.

— Не си ми казал нищо — обвини го тя. — Искам да знам какво става.

— Просто искам да съм сигурен в безопасността му — повтори той. — Ще говорим за това по-късно, когато се прибера. Обещавам.

Виктор остави слушалката върху вилката. Не искаше да разстройва жена си, най-малкото с последните си подозрения: че децата на Хобс и Мърей може би бяха убити умишлено. И че Ви Джей можеше да бъде убит по същия начин, ако някой вкараше цефалоклор в организма му. С тези мисли той се върна към пробите от пльховете и започна да ги изследва под микроскоп. Както очакваше, те изглеждаха много подобни на пробите от мозъците на децата. Сега вече нямаше никакви съмнения, че децата бяха умрели наистина от цефалоклор в кръвта. Въпросът беше как го бяха получили.

Той взе пробите и се върна при Робърт. Присъедини се към него, за да му помага и така работиха доста време, без да разменят и дума.

* * *

След като си направи втора чаша кафе, Марша седна край масата и се загледа през прозореца. Навън продължаваха да се събират тежки облаци и дъждът не спираше да вали. Добре, че не се налагаше да ходи на работа, макар да трябваше да направи визитация на пациентите си в болницата. Запита си дали би трябвало да се тревожи за това, че Виктор бе наел бодигард за Ви Джей. Това определено звучеше злокобно. В същото време идеята и се струваше добра. Беше сигурна обаче, че Виктор крие някои факти от нея.

По стълбището се чува стъпки и след малко Ви Джей и Филип слязоха долу. Поздравиха Марша, но като че ли повече ги интересуваше хладилника, защото се насочиха право към него — извадиха прясно мляко и боровинки за мюслите.

— Какво мислите да правите днес? — попита Марша, докато двамата сядоха около масата.

— Да отидем в лабораторията — отвърна Ви Джей. — Татко там ли е?

— Да — кимна Марша. — А какво става с идеята да отидете някой ден в Бостън с Рики Блекмор?

— Нищо не излезе — отговори Ви Джей и побутна боровинките към Филип.

— Жалко.

— Няма значение.

— Има нещо, за което искам да поговорим — погледна го Марша. — Вчера говорих с Валъри Медокс. Помниш ли я?

Ви Джей остави лъжицата в купичката си.

— Не ми харесва накъде биеш. Помня я. Тя е психиатърката, чийто кабинет е на етаж над теб. Тя е госпожата с устата, която изглежда така, сякаш е готова във всеки момент да целуне някого.

Филип се изсмя шумно, пръскайки мюсли наоколо. Той избърса устата си смутено, опитвайки се да потисне смеха си. Ви Джей също се засмя като го гледаше как се криви.

— Много мило — каза Марша. — Тя е чудесна жена и е много талантива. Говорихме за теб.

— Започва да звучи дори по-лошо — каза Ви Джей.

— Тя предложи да се срещнете и аз мисля, че това е добра идея. Може би два пъти седмично след училище.

— О, мамо! — простена Ви Джей и върху лицето му се изписа безкрайно отвращение.

— Искам да помислиш за това — настоя тя. — Пак ще говорим. Това е нещо, което може да ти помогне, докато растеш.

— Твърде съм зает за такива работи — оплака се Ви Джей и тръсна глава.

Марша се засмя вътрешно на коментара му.

— Все пак помисли за това — каза тя. — И още нещо: току що говорих с баща ти. Казвал ли ти е нещо, което да се отнася до безопасността ти?

— Не много — отвърна Ви Джей. — Искаше да стоя по-далеч от Бийкман и Хърст. Но аз тези хора никога не съм ги виждал.

— Както изглежда, той все още се безпокои. Преди малко ми каза, че е наел човек, който да е с теб през целия ден. Казва се Педро и е вече на път за насам.

— О, не! — почти проплака Ви Джей. — Това вече е прекалено.

* * *

След като свърши визитацията си, Марша пое по междуцатско шосе 495 и се насочи към Лоуъл. Отклони се, след като бе отминала само три изхода, и с помощта на упътванията, които си бе записала на гърба на една рецепта, заобиколи по малък селски път, докато стигна до Мепъллийф № 714, зле поддържана къща във викториански стил, боядисана в мръсно сиво, с бели первази. В някакъв момент в миналото явно е бил надстроен и втори етаж. Семейство Фей живееха на първия. Марша натисна входния звънец и зачака.

Беше се обадила от болницата, така че знаеха за пристигането и. Въпреки факта, че дъщеря им бе работила за Марша и Виктор в продължение на единадесет години, Марша бе срещала майката и бащата на Джанис само веднъж — на погребението и. Джанис беше починала преди четири години. Почувства се странно, докато стоеше тук, на прага на родителите и, и чакаше да и отворят. Познавайки Джанис толкова отблизо и в продължение на толкова години, Марша бе стигнала до извода, че в семейството и е имало някакви големи

емоционални сътресения, но представа нямаше какви може да са били. За тези неща Джанис изобщо не искаше да говори.

— Моля, заповядайте — покани я госпожа Фей, след като отвори вратата. Беше белокоса, приятна жена, но с болнав вид. Изглеждаше към шейсетте. Марша забеляза, че жената избягва да я погледне в очите.

Вътре къщата изглеждаше още по-западнала, отколкото отвън. Мебелировката беше стара и изтъркана. Но това, което правеше мястото неприятно, беше мръсотията. Кошчето за отпадъци преливаше от празни бирени кутии и опаковки от Макдоналдс. По ъглите близо до тавана се виждаше дори паяжина.

— Ще предупредя Хари, че сте тук — каза домакинята.

До слуха на Марша достигнаха звуците от спортните новини по телевизията, които идваха някъде отзад. Тя седна на крайчеца на дивана. Не искаше да се докосва до нищо.

— Добре, добре — произнесе дрезгав глас. — Крайно време беше тази докторка да ни удостои с визитата си, това е всичко, което мога да кажа.

Марша се обърна и видя в стаята да влиза едър мъж с огромен корем, облечен в потник. Той тръгна право към нея и подаде грубата си ръка да я здрависа. Косата му беше подстригана късо, по военному. Върху лицето му изпъкваше едър, подут нос, набразден от червени капиляри.

— Искате ли бира или нещо друго? — попита той.

— Не благодаря.

Хари Фей се отпусна в протрития фотьойл.

— Е, на какво дължим посещенияето ви? — попита той. Оригна се шумно и се извини.

— Искях да поговорим за Джанис.

— Надявам се да не ви е разправяла никакви лъжи за мен — каза Хари. — Цял живот съм се бяхтил. Кръстосал съм с тира тая държава толкова пъти, че им загубих броя.

— Сигурна съм, че това е бил тежък труд — каза Марша, питайки се дали изобщо е трябвало да идва.

— И още как — избоботи Хари.

— Това, което се чудех е дали Джанис ви е говорила някога за моите момчета, Дейвид и Ви Джей.

— Много пъти — отговори веднага Хари. — Нали, Мери?

Жената кимна, но не каза нищо.

— Дали някога е забелязвала нещо необичайно, свързано с тях?
— Имаше определени въпроси, които можеше да зададе, но предпочиташе да не ръководи разговора.

— Да, разбира се — погледна я Хари. — Дори преди да откачи съвсем и да започне да дрънка тези религиозни глупости ни каза, че Ви Джей е убил брат си. Каза ни дори, че се е опитала да ви предупреди, но вие не сте искали да слушате.

— Джанис никога не се е опитвала да ме предупреждава. — Марша усети, че цялата се изчервява. — Освен това трябва да ви кажа, че синът ми Дейвид почина от рак.

— Това със сигурност е по-различно от онова, което Джанис ни разправяше — каза Хари. — Каза ни, че момчето било отровено. Дрогирано и отровено.

— Това е повече от абсурдно — поклати глава Марша.

— Какво означава това, по дяволите? — извика Хари.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Осъзна, че се опитва да оправдае себе си и семейството си пред този противен човек. Знаеше, че не това беше причината, за да дойде тук.

— Исках да кажа, че няма начин синът ми Дейвид да е бил отровен. Той умря от рак точно както и дъщеря ви.

— Знаем само това, което тя ни е казала. Нали така, Мери?

Мери кимна покорно.

— Всъщност — продължи Хари, — Джанис ни каза, че тя веднъж също е била дрогирана. И че не е казала на никого, защото знаела, че никой няма да и повярва. Както и това, че от тогава много внимавала какво яде.

Марша не каза нищо. Тя си спомни промяната у бавачката им. Малко преди да умре Джанис беше станала безкрайно придирчива към онова, което яде. Марша винаги се беше питала какво бе предизвикало тази промяна. Очевидно това се дължеше на заблудата, че е била дрогирана или отровена.

— Всъщност, не вярвахме много на онова, което Джанис ни разправяше — призна Хари. — Нещо стана в главата и когато се превърна в такава религиозна фанатичка. Стигна даже дотам, че ни

разправяше, че момчето ви, Ви Джей, или както там се казва, бил същинско зло. И че правел нещо с дявола.

— Мога да ви уверя, че няма нищо такова — обади се Марша и се изправи. Беше и дошло в повече.

— Странно е, че синът ви и нашата дъщеря умряха от един и същ вид рак — каза Хари. Той стана и лицето му почервения от усилието.

— Било е случайно стечение на обстоятелствата — съгласи се Марша. — Всъщност, на времето това ни причини доста тревоги. Безпокояхме се дали не е свързано с околната среда. Изследваха къщата ни основно. И мога да ви уверя, че става дума просто за трагично съвпадение.

— Лош късмет, предполагам — поклати глава Хари.

— Много лош късмет — съгласи се отново Марша. — И Джанис ни липсва така, както ни липсва синът ни.

— Тя беше добре — каза Хари. — Беше много добро момиче. Но лъжеше. Лъжеше много за мен.

— Нищо не ни е казвала за вас — каза Марша. — След кратко ръкостискане тя си тръгна.

* * *

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против? — попита Виктор Луис Каспуиц. Той му беше позвънил вкъщи, за да го попита за хард диска на компютъра си.

— Ни най-малко — каза Луис. — Ако хард дискът ви няма свободна памет, значи че наличната памет е запълнена с данни. Няма друго обяснение.

— Погледнах във файловата директория — възрази Виктор. — Там имаше само файлове на операционните системи.

— Трябва да има още файлове, повярвайте ми.

— Би ми било неприятно да ти разваля съботния следобед, ако се окаже нещо глупаво.

— Вижте, д-р Франк — започна Луис, — нямам нищо против. Всъщност, в дъждовен ден като този ще приема това като оправдание да се измъкна от къщи.

— Благодаря ти — рече Виктор.

— Само ми дайте адреса и ще се срещнем там.

Виктор му издиктува името на улицата и номера на къщата, а след това се отправи към главната лаборатория, за да съобщи на Робърт, че излиза, но вероятно ще се върне пак. Попита го кога смята да приключи работата тук. Той отвърна, че жена му го е предупредила, че вечерята ще е в шест, затова ще си тръгне към пет и половина.

Когато Виктор стигна до дома си, Луис вече беше там.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — каза той, докато търсеше ключа.

— Няма проблем — жизнерадостно отвърна мъжът. — Имате наистина красива къща — добави той и изтри обувките си в изтривалката.

— Благодаря. Виктор го поведе нагоре по стълбите към компютъра. — Ето го — рече той и се протегна, за да го включи.

Луис хвърли бърз поглед към машината. След това сложи куфарчето си върху бюрото и го отвори. Вътре, опакована в стиропор, лежеше впечатляваща колекция от инструменти.

Той седна пред компютъра и изчака програмата да тръгне. Повтори това, което Виктор бе направил тази сутрин, и стигна до същия резултат.

— Прав бяхте. Няма много свободна памет в този Уинчестър. — Той се протегна към куфарчето си, извади отвътре флопи диск и го зареди.

— За щастие, имам специално приспособление за локализиране на скрити файлове — ухили се той.

— Какво имаш предвид под „скрити файлове“? — запита Виктор.

Луис бе зает с информацията, която течеше върху екрана. Отговори му, без да го поглежда.

— Съществува начин да се запазват файлове, така че да не се появяват в никоя директория — обясни той. Сякаш по чудо, на монитора се заредиха данни.

— Готово! — каза Луис и се наклони на една страна, така че Виктор да вижда по-добре. — Разбирате ли нещо от това?

Виктор се взря.

— Да — отвърна той. — Това са съкращения на азотните бази в ДНК-молекулата. — Екранът се бе изпълнил с вертикални колони от

буквите АТ, ТА, ГЦ и ЦГ. — А е за аденин, Т е за тимин, Г — за гуанин, а Ц — за цитозин — поясни Виктор.

Луис премина нататък. Списъците продължаваха. Той прехвърли още няколко страници. Колонките сякаш нямаха край.

— Какво трябва да е това? — недоумяваше той.

— ДНК-молекула или генна последователност — каза Виктор, а очите му шареха нагоре-надолу по бързо сменящите се букви, сякаш гледаше игра на пинг понг.

— Е, достатъчно ли видяхте от този файл?

Той кимна.

Луис натисна няколко клавиша. Появи се нов файл, но и той беше подобен на първия.

— Може и целият хард диск да е задръстен с това чудо — предположи той. — Не си ли спомняте да сте запазвали този масив данни тук?

— Аз не съм вкарвал тези данни в компютъра — отвърна Виктор, без да задълбава. Знаеше, че Луис умира от любопитство да го попита откъде тогава са се взели и кой е човекът, който проникна в системата на „Каймера“ миналата нощ. Виктор бе благодарен, че Луис сдържаше любопитството си. През следващия половин час Луис бързо преминаваше от файл на файл. Всички те изглеждаха като първия. Сякаш цяла библиотека от ДНК-молекули беше запазена в компютъра. Внезапно това се промени.

— О-оу! — възкликна той и се принуди да спре препускането през скритите файлове. Онова, което се бе появило на екрана беше файл на отдел „Личен състав“. Луис прелисти няколко страници. — Този го знам, тъй като аз съм го форматирал. Това е файл от „Личен състав“ на „Каймера“.

Мъжът вдигна поглед към Виктор, който не каза нищо. След това отново се обърна към компютъра и продължи със следващия файл. Беше на Джордж Джефърд.

— Тази информация е била изтеглена директно от системата — отбеляза Луис. Тъй като Виктор продължаваше да мълчи, той премина към следващия файл, а после към по-следващия. Имаше осемнайсет такива файла. Следваше серия от счетоводни файлове. — Тези не са ми познати — каза Луис и погледна отново към Виктор. — А на вас?

Виктор поклати глава потресен. Луис отново съсредоточи вниманието си върху компютърния екран.

— Откъдето и да се е появило всичко това, то говори за много пари. Доста хитро направено. Чудя се каква програма е била използвана. Не бих имал нищо против да си сваля едно копие от нея.

Продължиха нататък. Следващият файл беше съвкупност от борсови ценни книжа на няколко малки компании, всяка от които притежаваше дял от „Каймера“. Като цяло това представляваше доста голяма част от акции на компанията, които не бяха притежание на никой от тримата съдружници или на техните семейства.

— Как смятате, какво е това? — попита Луис.

— Нямам ни най-малка представа — отвърна Виктор. Но имаше нещо, за което той имаше много ясна представа. Непременно щеше да проведе още един разговор с Ви Джей, що се отнася до използването на компютъра. Ако всичко, което виждаше, беше истина, а не част от някаква сложна компютърна игра, то изводите бяха много мрачни. На всичкото отгоре оставаше въпросът за изтритите файлове на Хобс и Мърей.

— Ето пак тези ДНК-поредици — каза Луис, когато екранът отново се запълни със списъците с азотни бази. — Искате ли да продължа?

— Не мисля, че ще е необходимо. Видяхме достатъчно. Имаш ли нещо против да ми оставиш този флопи диск, който използва, за да извадиш тези файлове на бял свят? Ще ти го донеса в „Каймера“ в понеделник.

— Няма проблем. Всъщност, това е само копие, можете да го задържите, ако пожелаете. Оригиналът е вкъщи.

Виктор изпрати Луис и остана на вратата, докато мъжът се качи в микробуса си и потегли. Той му махна с ръка и заключи. Качи се по стълбите и огледа наоколо, за да се увери, че Ви Джей не е там. После се върна в кабинета и позвъни в офиса на Марша, но му отговори дежурната секретарка. Не знаели къде е, въпреки че била ходила в болницата по-рано през деня.

Виктор остави слушалката. Хрумна му да се обади на „Ейбъл протекшън“. Може би те щяха да се свържат с техния служител. Така той щеше да разбере къде е Ви Джей.

Но щом набра номера на охранителната фирма, чу само запис. Наложил му се да остави името и телефона си с молба да бъде потърсен колкото е възможно по-скоро.

Следващия половин час той крачеше напред назад в кабинета си. За нищо на света не можеше да разбере какво става.

Телефонът иззвъня и той бързо го вдигна. Чу се дрезгавият глас на мъжа от охранителната фирма. Виктор го попита дали е възможно да се свържат с човека, който придружаваше Ви Джей.

— Хората ни носят пейджъри.

— Искам да знам къде е синът ми — каза Виктор.

— Ще ви позвъня отново след малко. — С тези думи мъжът затвори. Пет минути по-късно се обади отново. — Синът ви е в „Каймера“. В момента Педро се намира на входа на охраната, в случай че искате да говорите с него.

Виктор благодари и затвори. След това слезе долу и взе палтото си. Няколко минути по-късно потегли към „Каймера“ със свистене на гумите.

Скоро се озова до комплекса на фирмата и спря рязко на сантиметри от входа. Забарабани с пръсти по волана, чакайки охраната да вдигне боядисаната в черни и бели ивици бариера. Вместо това мъжът излезе от офиса независимо от дъжда и се наведе към прозореца на колата. Без да крие раздражението си от бавенето, Виктор смъкна стъклото.

— Добър ден, д-р Франк — поздрави гардът и докосна периферията на шапката си. — Ако търсите мъжа от специалната охрана на сина ви, той е тук.

— Имате предвид човека от „Ейбъл протекшън“? — попита Виктор.

— Не знам откъде е. — Той се изправи. — Хей, Педро, от „Ейбъл протекшън“ ли си?

На вратата на караулното помещение се изправи красив млад мъж. Косата му беше гарвановочерна, а над горната му устна се кипреха тънки мустачки. Изглеждаше двайсетинагодишен.

— Кой се интересува? — попита той.

— Шефът ти е тук, д-р Франк.

Педро излезе и се приближи към колата. Подаде ръка.

— Радвам се да се запознаем, д-р Франк. Аз съм Педро Гонзалес от „Ейбъл протекшън“.

Виктор подаде ръка, но не изглеждаше доволен.

— Защо не сте със сина ми? — попита той рязко.

— Бях — обясни Педро, — но когато пристигнахме тук, той ми каза, че е в безопасност в комплекса на „Каймера“ и че трябва да го чакам в офиса на охраната.

— Мисля, че нареждането да сте през цялото време с момчето беше пределно ясно — произнесе Виктор.

— Да, сър. — Мъжът бе осъзнал, че е допуснал грешка. Той се изкашля смутено: — Няма да се повтори повече. Но синът ви беше много убедителен. Каза ми, че вие сте искали да бъде така. Съжалявам.

— Къде е той? — Виктор не се опитваше да скрие недоволството си.

— Това не мога да кажа — отвърна Педро. — Той и Филип са някъде тук. Не са напускали комплекса, ако това е, което ви безпокои.

* * *

— Не това ме безпокои — сопна се Виктор. — Безпокои ме, че наех „Ейбъл протекшън“ да следи за него, а — работата не е свършена.

— Разбирам.

Виктор погледна зад него.

— Шелдън днес на работа ли е?

— Хей, Шелдън — провикна се единият мъж от охраната.

Шелдън се появи на прага. Виктор го попита дали има представа къде може да е Ви Джей.

— Не — беше краткият му отговор. — Но когато дойде тази сутрин, двамата с Филип тръгнаха нататък. — И той посочи на запад.

— Към реката? — попита Виктор.

— Може и натам да е — отвърна Шелдън. — А може и да са отишли в кафенето.

— Искате ли да дойда с вас и да го потърсим? — попита Педро.

Виктор поклати глава отрицателно, докато включваше на скорост.

— Изчакайте тук, докато го намеря. — После се обърна към охранителя, който объркан слушаше разговора: — Ще съм ви благодарен, ако вдигнете бариерата, преди да съм минал през нея.

Мъжът се завъртя и влезе в помещението, за да включи механизма.

Виктор прелетя през входа и се понесе към паркинга, но се отказа да паркира на запазеното за колата му място. Вместо това продължи до сградата, където се намираше лабораторията му и спря пред входа. Имаше забранителен знак, но изобщо не го беше грижа. Вдигна яката на палтото си нагоре, сви глава между раменете и се втурна към вратата. Завари само Робърт. Беше зает както винаги, работеше с апарата за електрофореза. Тук парченцата от разрязаното ДНК бяха отделени.

— Да си виждал Ви Джей? — попита Виктор и изтръска водата от палтото си.

— Не съм го виждал — отвърна лаборантът и разтърка очи. — Но искам да ви покажа нещо. — Той взе две плаки, на които тъмните ивици се намираха на едно и също място, и му ги подаде. — Втората туморна проба, която ми дадохте има същото допълнително парче ДНК като на сина ви. Но пробите бяха от различни хора.

— Тя беше от бавачката на сина ми — отвърна Виктор, забравяйки за миг за Ви Джей.

— Предполагам, че ще се заинтересувате — гордо завърши лаборантът. — Това е откритието, което открай време изследователите на рака търсят. Може дори да се окаже дългоочакваният пробив в медицината.

— Трябва да му направиш анализ на нуклеотидната последователност — каза Виктор нетърпеливо. — Незабавно.

— Точно това правя. Имам да свърша още някои неща с уреда, след което ги пускам през компютъра.

— И ако се окаже, че е ретро вирус или нещо подобно... — каза Виктор и гласът му секна по средата на изречението. Това бе още едно неочаквано откритие, което трябваше да се добави в нарастващия списък. — Ако Ви Джей се появи, кажи му, че съм го търсил. — И той излезе от лабораторията.

В кафенето се насочи право към управителя.

— Да си виждал сина ми?

— Беше тук рано преди обяд. Беше с Филип и един от охраната.

— Един от охраната? — вдигна вежди Виктор. Запита се защо Шелдън не му бе споменал за това и помоли управителя да звънне в лабораторията и да попита дали Ви Джей се бе появил. В библиотеката имаше само няколко души. Повечето от тях четяха, а имаше и заспали. Библиотекарят увери Виктор, че Ви Джей не се е мяркал наоколо.

Същият отговор получи във фитнес залата, както и в детската градина. Освен в кафенето, никой не беше виждал момчето през целия ден.

Виктор си взе чадъра от колата и тръгна към реката. Движеше се на север и попадна в средата на комплекса на „Каймера“. Зави на запад и продължи по гранитния кей. Все още никоя от постройките покрай реката не беше ремонтирана от „Каймера“, но бяха идеални за бъдещото разширение. Виктор възнамеряваше да премести административния си офис някъде тук. Ако трябваше да прекарва цялото си време, зает с административни задачи, поне да имаше хубав изглед.

Докато крачеше, той се взираше надолу към реката. В дъжда бялата вода изглеждаше дори още по-бурна, отколкото предишния ден. Гледайки срещу язовира, той едва виждаше очертанията му през ситните пръски от падащата с грохот вода.

Докато отминаваше празните сгради, осъзна, че наоколо има стотици кътчета, където едно момче може да намери забавление. Тук беше райско място за игра на криеница, например. Но такава игра изискваше повече деца. Като се изключи Филип, Ви Джей беше винаги сам.

Той продължи да се движи нагоре срещу течението, докато стигна онази част от часовниковата кула, която се поддържаше от конзола над язовира и част от воденичното езеро. За да мине отвъд, Виктор трябваше да заобиколи кулата, след което да се приближи към реката от западния и бряг. Там пътят му се пресичаше от десетфутов шлюз, който се отделяше от воденичното езеро и водеше към тунел. Някога, в дните, когато водната сила е задвижвала цялата мелница, шлюзът е внасял вода в подземната част на кулата. Там бурната вода е обръщала система големи колела, които са снабдявали с електричество хиляди тъкачни станове и шевни машини, както и самия часовник на кулата.

Застанал на входа на тунела, Виктор оглеждаше дъното на шлюза. С изключение на една вадичка вода, в него нямаше нищо друго, освен боклуци, главно счупени бутилки и празни бирени кутийки. Той се взря в спойката, която държеше шлюза затворен. Навремето две тежки стоманени врати бяха регулирали водния поток, но сега всичко бе потънало в дебел слой ръжда. Виктор се чудеше как те все още успяват да удържат чудовищната сила, която водата упражняваше върху тях. Реката практически бе на нивото на горния ръб на вратите.

Той заобиколи шлюза и продължи да върви на запад. Дъждът спря и той сви чадъра си. Скоро стигна до последната сграда от комплекса „Каймера“. Тя също бе надвесена над водата. Отвъд нея се простираше улица. Виктор се обърна и тръгна назад.

Той не повика Ви Джей, както бе направил миналия път. Само се оглеждаше внимателно и се вслушваше. Когато стигна отново до часовниковата кула, се насочи към обновената и използвана част на комплекса. Намина през лабораторията, но Робърт му каза, че Ви Джей не се е мяркал.

Като се чудеше какво да прави, Виктор се върна в кафенето.

— Още не се е появил — рече управителят, преди Виктор да го е попитал.

— Така си и мислех — кимна той. — Дойдох да изпия едно кафе.

Тъй като беше мокър от дъжда, бе измръзнал здравата по време на „разходката“ край реката. Усещаше се, че температурата отново е паднала след края на бурята.

Щом допи кафето си и почувства как топлината плъзва по тялото му, Виктор се протегна за влажното си палто. Отново напомни на управителя да звънне в лабораторията, ако Ви Джей се появи. След това се върна в офиса на охраната. Топлината там беше добре дошла, въпреки тежкия мирис на цигари. Педро редеше пасианс, седнал на ниската кушетка в задната стаичка. Той се изправи, когато го видя да влиза. Шелдън седеше зад бюрото си.

— Някой да е виждал сина ми? — рязко попита Виктор.

— Тъкмо говорих с Хол преди няма и две минути — отвърна Шелдън. — Специално го попитах, но той отговори, че не е виждал Ви Джей цял ден.

— Управителят на кафенето ми каза, че Ви Джей е обядвал с един от вас днес — погледна го Виктор. — Защо не сте ми казали?

— Не съм бил аз — каза Шелдън с ръка на гърдите. — Със сигурност не е бил и Хол. Той обядва с мен. Взехме си яденето за тук. Хей, Фред!

Фред подаде глава от будката, от която контролираше входа и изхода. Шелдън го попита дали е обядвал с Ви Джей.

— Определено не — поклати глава той. — Обядвах навън. Шелдън вдигна рамене и се обърна към Виктор: — Само ние тримата сме на смяна днес.

— Но управителят каза... — започна Виктор, но се спря. Нямаше смисъл да влиза в спор за това кой е ял с Ви Джей и кой не. Важното беше къде по дяволите, е синът му в момента. Почувства любопитство, примесено с малко тревога. Марша се бе питала, а сега се питаше и той, с какво всъщност Ви Джей си запълва времето в „Каймера“. До този момент никога не беше се замислял сериозно за това.

Щом излезе от офиса на охраната, той се запъти към лабораторията си. Бяха свършили идеите му за това къде може да търси сина си.

— Управителят на кафенето тъкмо звъня — каза Робърт веднага щом го видя на прага. — Ви Джей се е появил.

Виктор взе най-близкия телефон и набра кафенето.

— Той е тук в момента — отговори управителят.

— Сам ли е?

— Не. Филип е с него.

— Казахте ли му, че го търся? — попита Виктор.

— Не съм. Вие казахте просто да ви се обадя. Не сте нареждали да му предавам нещо.

— Чудесно — отвърна Виктор. — Не му казвайте. Тръгвам към вас.

Отивайки към сградата, където се намираха и кафенето, и библиотеката, Виктор реши да не влиза през главния вход на кафенето. Вместо това избра един страничен вход, качи се до втория етаж и чак тогава влезе в балконската част на кафенето. Отиде до парапета, погледна надолу и видя Ви Джей и Филип да ядат сладолед.

Стараяйки се да остане незабелязан, Виктор ги изчака да завършат следобедната си закуска. Не след дълго те станаха и

изпразниха подносителите си. Докато излизаха, Виктор се спусна по стълбите, като се придържаше плътно до стената. Чу как вратата се затваря след тях. Той ускори крачка и стигна до вратата тъкмо навреме, за да види как завиват на запад по алеята.

— Нещо не е наред ли? — запита управителят.

— Не, всичко е окей — отвърна Виктор с небрежен тон. Последното, което искаше, бе за него да тръгнат клюки из компанията. — Просто съм любопитен с какво се занимава синът ми. Казвал съм му хиляда пъти да не ходи до реката, когато е бурна като сега. Но се боя, че изобщо не ме слуша.

— Момчетата са си момчета — вдигна рамене мъжът. Виктор се отдалечи от кафенето и видя как Ви Джей и Филип завиват надясно отвъд сградата, в която се намиреше лабораторията му. Очевидно се движеха към реката. Преминавайки в лек тръс, Виктор ги последва до мястото, където бяха свили. Все още ги виждаше пред себе си на около петдесет ярда. Изчака да поемат наляво непосредствено преди реката и да изчезнат от поглед. След това се втурна по алеята.

Щом стигна до мястото, където двамата бяха завили, той отново ги видя близо до часовниковата кула. Изкачиха няколко стъпала и влязоха в изоставената сграда през зеещата врата.

Какво, за бога, правят тук, запита се Виктор. Като внимаваше да остане незабелязан, той се промъкна до входа, след това спря и се послуша. Не се чуваше нищо, освен рева на водопадите.

Смутен, той ги последва. Изчака, докато очите му привикнат към мъждивата светлина. Щом зрението му се адаптира, той откри точно това, което можеше да се очаква в една изоставена сграда — на пода нямаше къде да се стъпи от боклуци и мръсотия.

Първият етаж бе зает от голяма стая, чиито прозорци гледаха към воденичното езеро. Всички стъкла отдавна бяха изпочупени. Дори рамките не бяха останали. В средата на помещението имаше купчина отпадъци, свидетелство за клошарите, които бяха ноцували тук, преди „Каймера“ да купи комплекса и да го ограда. Над цялото място властваше натрапчивата миризма на гниещо дърво, плат и картон.

Прокрадвайки се внимателно към средата, Виктор отново се послуша, но шумът на водопадите тук беше дори по-оглушителен, отколкото отвън. Не можеше да се чуе никакъв друг звук.

Край отсрещната стена се виждаха редица врати, които водеха към по-малки стаи. Виктор реши да започне от първата. Всички се оказаха запуснати и мръсни. Във всеки край, както и в средата на сградата имаше стълбища, които водеха към двата горни етажа. Той се отправи към централното стълбище и бавно се изкачи. На всеки етаж претърсваше помещенията, които се редяха от двете страни на дълъг коридор. Всички бяха еднакво прашни и вероятно пълни с плъхове. Озадачен, Виктор се върна на първия етаж. След миг колебание отиде до един от предните прозорци и обгърна с поглед реката, язовира, езерото, а накрая и празния шлюз, който затваряше реката с ръждясалите си врати.

Тъкмо тогава си спомни, че часовниковата кула бе свързана с други сгради чрез сложна тунелна система, за да се разпределя ротационната механична сила на воденичните колела. Очевидно в момента Ви Джей не се намираше в часовниковата кула. Виктор се питаше дали синът му не се бе натъкнал именно на тази система.

Извърна се рязко с настръхнала коса. Стори му се, че чу нещо през рева на водопадите, или че почувства нещо; не беше сигурен кое от двете. Очите му бързо пробягаха през стаята, но тя бе празна. И когато напрегна слух, долови единствено шума на реката.

Вървейки от едно стълбище към друго, той търсеше входа към сутерена, но не можеше да го открие. Повтори търсенето си. Отново без резултат. Нямаше стъпала, които да водят надолу. Надниквайки през един прозорец от южната страна на сградата, той се опита да види дали има вход към сутерена отвън. Но такъв нямаше. Като че ли не съществуваше начин да се слезе в мазето.

Виктор излезе от часовниковата кула и се върна в използвана част на комплекса. Запъти се право към отдел „Сгради и площи“. Използва специалния си ключ, влезе и включи лампите. Незабавно се отправи към архива. От един голям метален шкаф извади архитектурните планове на всички съществуващи обекти, намиращи се върху територията на „Каймера“. Прелисти ги бързо и скоро откри плана на часовниковата кула.

Първият чертеж беше на сутерена. Виждаше се къде водния тунел навлиза в сградата. В сутерена водата течеше през общит с талпи улей, където задвижваше серия колела, разположени както хоризонтално, така и вертикално. Самият сутерен бе разделен на едно

централно помещение, в което се намираха всички колела, и редица по-малки стаи. Тунелната система тръгваше от една от стаите в източния край.

След това прегледа плана на първия етаж. Лесно откри стълбището, което водеше към мазето. То се намиреше непосредствено от дясната страна на централните стълби. Не можеше да си представи как го е пропуснал.

За да е напълно сигурен, той направи копие на плановете на сутерена и първия етаж, като използва специалния ксерокс, който „Каймера“ притежаваше за тази цел. Намали копията до формат А4 и въоръжен с тях се завърна в часовниковата кула, решен да проучи какво има отдолу.

Проправи си път през боклуците по пода и се приближи към стълбището в центъра. Застанал пред него, погледна надясно. Дори извади копието на плана и свери с него, за да е сигурен, че не греши.

Не можеше да разбере къде бърка. Нямаше никакви стъпала към сутерена. Дори заобиколи стълбището от другата му страна, в случай, че скиците са сгрешени. Но и оттук не се виждаше нищо.

Като се върна обратно на мястото, където според плана се намиреше стълбата, Виктор забеляза, че там липсват боклуците, които покриваха останалата част от пода. Това му се видя странно, затова се наведе и откри още нещо — дъските на това място от пода бяха по-широки от останалите в другите помещения. И дървото беше по-ново.

Той се сепна от някакъв звук, който дойде иззад гърба му. Обърна се, но там сякаш нямаше нищо. Все пак чувстваше нечие присъствие в полумрака. Нечие много близко присъствие. Ужасен, Виктор се заоглежда. Отново чу шум зад гърба си, слаби вибрации. Нямаше съмнение. Стъпки. Обърна се, но беше твърде късно. Успя само да види сенчестия силует на фигура, която вдигаше някакъв предмет нагоре. Той се опита да надигне ръце, за да се предпази, но ударът се оказа прекалено силен. Съзнанието му потъна в черна бездна.

* * *

След като напусна Лоуъл, Марша спря на една отбивка от пътя и телефонира на семейство Блекмор. Чувстваше се малко неловко, но се самопокани у тях за кратка визита. Отне и час и половина, за да стигне до дома им в Уест Боксфорд на Плъм Айлънд Роуд 479. По това време вече бе спряло да вали, но когато излезе от колата, съжали, че не е облякла сако под палтото си. Температурата рязко бе паднала.

Къщата на Блекмор представляваше уютна постройка, напомняща за къщите в Кейп Код. Прозорците бяха разделени от вертикална колона през средата, боядисана в бяло. Арките над входа бяха от ромбовидно стъкло с дървена решетка. Марша изкачи няколкото стъпала и позвъни на вратата.

Отвори госпожа Блекмор, Беше набита жена на годините на Марша с къса коса, с подвити нагоре краища.

— Заповядайте вътре — каза тя и изгледа посетителката с любопитство. — Аз съм Едит Блекмор.

Марша усети втренчения и поглед и се запита дали нямаше нещо нередно във вида и. Може би бе останало някое парченце от плода, който току що бе изяла или пък нещо друго... И тя прокара език по зъбите си, за да се увери.

Отвътре къщата беше точно толкова прекрасна, колкото и отвън. Мебелите бяха ранно американски антики, покрити с кретонени покривки дивани и люлеещи се столове. Върху чамовия под имаше малки килимчета.

— Ще се съблечете ли? — попита Едит. — Нещо за пиене, например чай или кафе?

— Един чай ще ми дойде добре — усмихна се Марша и последва домакинята в дневната.

Господин Блекмор, който седеше с вестник край камината, се изправи при влизането и.

— Аз съм Карл Блекмор — представи се той, протягайки ръка. Беше едър мъж с пергаментова кожа и мрачни черти. Марша стисна ръката му.

— Седнете, чувствайте се като у дома си — каза той и посочи към дивана. След като тя седна, той се върна на мястото си и пусна вестника на пода, близо до стола. Лицето му се раздвижи и устните му се разтегнаха в любезна усмивка. Едит изчезна в кухнята. — Интересно време — кимна той, подновявайки разговора.

Марша не можеше да се освободи от неловкото чувство, което бе предизвикал у нея първия поглед на Едит. Имаше нещо сковано и неестествено у тези хора, но тя не можеше да разбере какво е.

От горния етаж слезе момче на възрастта на Ви Джей, но по-едро и по-набито, със сламеноруса коса. Приликата между него и господин Блекмор беше поразителна.

— Здравейте — кимна то и протегна вежливо ръка към нея.

— Ти сигурно си Рики — каза Марша, здрависвайки се. — Аз съм майката на Ви Джей. Слушала съм много за теб. — Тя усети, че малко преувеличение няма да е излишно.

— Наистина ли? — попита Рики със съмнение в гласа.

— Да — усмихна се Марша. — И колкото повече слушах, толкова повече исках да се запозная с теб. Защо не дойдеш някой път у дома? Предполагам, Ви Джей ти е казал, че имаме плувен басейн.

— Никога не ми е казвал, че имате басейн — отвърна момчето и седна до камината, след което я погледна така, че тя се почувства още по-неудобно.

— Не знам защо не го е направил — каза Марша и погледна към Карл. — Човек никога не знае какво се върти в главите на тези деца. — Усмивката и излезе малко насилена.

— Предполагам, че е така — сви рамене той. Настъпи неловка тишина.

Тя се запита какво става.

— Мляко или лимон? — В стаята влезе Едит и наруши мълчанието. Носеше поднос, който остави на масичката за кафе.

— Лимон — отвърна Марша. Взе чашата и я вдигна, за да налее Едит горещата течност. После изстиска малко лимон. Когато свърши, тя се облегна назад и забеляза, че останалите нямат намерение да се присъединят към нея. Просто седяха и я гледаха. — Никой друг ли няма да пие чай? — попита тя с нарастващо чувство за неудобство.

— Не се притеснявайте — произнесе Едит.

Марша отпи. Чаят беше горещ и тя го остави на масичката и прочисти гърлото си.

— Съжалявам, че ви се натрапих по такъв начин.

— Няма защо — кимна домакинята. — В дъждовен ден като този няма какво толкова да правим, освен да седим и да си почиваме край камината.

— Исках да се срещна с вас от доста време насам. Били сте толкова мили с Ви Джей и ми се искаше да ви върна жеста.

— Какво точно имате предвид? — погледна я Едит.

— Ами, например това — да поканя Рики да пренощува у дома. Стига да иска, разбира си. Искаш ли, Рики?

Момчето само сви рамене.

— Защо искате Рики да пренощува у вас? — поинтересува се Карл.

— За да ви върна жеста, разбира се — отговори Марша. — След като синът ми толкова пъти е нощувал у вас, струва ми се съвсем естествено и Рики да ни погостува за малко.

Карл и Едит се спогледаха. Едит не се сдържа:

— Вашият син никога не е нощувал у нас. Страхувам се, че не разбирам за какво говорите.

Марша местеше очи от един на друг и объркването и растеше.

— Ви Джей никога не е нощувал тук? — попита тя невярващо.

— Никога — потвърди Карл.

Като гледаше към Рики, Марша произнесе тихо:

— А миналата неделя? Не бяхте ли двамата с Ви Джей?

— Не — поклати глава момчето.

— Тогава... предполагам, че трябва да ви се извиня за изгубеното време — каза Марша смутено и се изправи. Едит и Карл направиха същото.

— Помислихме, че идвате да говорим за сбиването — каза Карл.

— Какво сбиване?

— Както изглежда, Ви Джей и нашият син са имали малко спречкване — продължи мъжът. — Наложил се Рики да прекара нощта в болницата със счупен нос.

— О, ужасно съжалявам — каза Марша. — Ще трябва да поговоря с Ви Джей.

Тя се сбогува бързо и напусна къщата на Блекмор. Когато влезе в колата си беше бясна. Определено трябваше да поговори с Ви Джей. Нещата бяха много по-лоши, отколкото си мислеше. Как се бяха изплъзнали от вниманието и толкова много неща? Излизаше, че синът и има свой отделен живот, напълно различен от онзи, който показваше. Такава хладнокръвна измама беше повече от ненормална! Какво се бе случило с нейното малко момче?

11.

СЪБОТА СЛЕДОБЕД

Съзнанието му се връщаше постепенно. През мъгла, сякаш от много далече той чу заглъхващи звуци, но не можа да види нищо. После осъзна, че това бяха гласове. Гласът на Ви Джей — момчето беше ядосано и крещеше на някого, казваше, че Виктор му е баща.

— Съжалявам. — Думата беше произнесена с подчертано испански акцент. — Откъде можех да зная?

Виктор усети, че го разтърсват. Блъскането го разбуди окончателно и главата го заболя. Чувстваше се замаян. Протегна ръка нагоре и напипа върху челото си цицина с големината на топка за голф.

— Татко? — извика му Ви Джей.

Виктор отвори очи. За миг болката се усили, след това отслабна. Той погледна в леденосините очи на Ви Джей. Синът му го държеше за раменете. Зад него се виждаха други лица с тъмен цвят на кожата. Наблизо стоеше тъмен мъж с почти зловещо изражение на лицето, подсилено от спуснатия клепах на лявото му око.

Виктор затвори отново очи и скърцайки със зъби, седна. Отпусна се на една страна, но Ви Джей му помогна. Когато замайването му премина, той отново отвори очи. Усети пак цицината, спомняйки си смътно как я бе получил.

— Татко, добре ли си? — попита го Ви Джей.

— Така мисля — отвърна Виктор. Той погледна към непознатите. Бяха облечени в характерните за „Каймера“ униформи на охранители, но не позна никого. Зад тях стоеше Филип и мигаше глупаво и уплашено.

Виктор се огледа, за да се ориентира и първата му мисъл беше, че се е върнал обратно в лабораторията си, защото бе заобиколен от обичайното струпване на сложна научна апаратура. Вдясно от себе си забеляза един от най-новите уреди, които се предлагаха на пазара: високочувствителен хроматограф.

Но той не беше в лабораторията си. Обстановката представляваше неестествена комбинация от високи технологии с груб гранит и дялани греди.

— Къде съм? — разтърка очи той с кокалчетата на показалците си.

— Там, където не би трябвало да бъдеш — каза Ви Джей.

— Какво се е случило с мен? — Виктор се опита да се изправи и да се задържи на краката си.

— Защо просто не си починеш малко? — предложи Ви Джей. — Удари си главата.

Меко казано, изкушаваше се да отвърне Виктор. Той протегна ръка и усети впечатляващата цицина, после прокара бавно пръсти, за да види дали няма кръв. Беше все още объркан, но главата му започна да се прояснява.

— Какво имаш предвид като казваш, че съм „там, където не би трябвало да бъда“? — попита той, сякаш думите на Ви Джей едва сега стигнаха до съзнанието му.

— Не биваше да виждаш тази моя тайна лаборатория още поне няколко месеца.

Виктор примига. Внезапно съзнанието му се избистри. Той си спомни тъмната фигура, която го бе ударила. Погледна усмихнатото лице на сина си, после очите му обиколиха невероятната лаборатория. Сякаш бе прекрачил отвъд реалността, където масспектрометри се конкурираха с ръчно дялан гранит.

— Къде точно съм? — попита той.

— Намираме се в подземие на часовниковата кула — каза Ви Джей, пусна баща си и се изправи. После направи широк жест с ръка: — Но променихме декора за нашите нужди. Какво мислиш?

Виктор преглътна и облиза изсъхналите си устни. После погледна сина си — върху лицето му сияеше неприкрита гордост; Филип, който нервно кършеше ръце; тримата мъже, облечени в униформи на охраната на „Каймера“ с мургави лица и лъскави черни коси. После очите му обходиха бавно помещението с висок таван. Това бе една от най-шокиращите гледки, които бе виждал някога. Право срещу него зееше гърлото на шлюза. Някаква зелена плесен бе обхванала долния му ръб и процеждаше влага. По-голямата част от отвора бе покрита с импровизиран капак от тежко старо дърво.

Големият дървен улей, който някога бе пренасял водата през помещението бе разглобен, за да послужи като изходен материал за капака, лабораторните пейки и библиотечните рафтове.

Стаята бе около шейсет фута широка и сто дълга. Най-голямото от старите воденични колела все още стоеше в средата като някакво футуристично произведение на изкуството. Част от лабораторните прибори бяха подредени върху радиалните перки, образувайки огромен кръг.

В двата края на помещението имаше няколко масивни врати, подсилени от метални нитове. И четирите стени бяха облицовани от същия сив гранит, а таванът се състоеше от греди, поддържащи тежка дървена ламперия. Освен най-голямото колело, по-голямата част от стария механичен апарат, състоящ се от огромни прътове и зъбчати колела, които бяха предавали водната сила, продължаваха да си стоят на някогашните места, подкрепяни от таванските греди чрез метални обшивки.

Точно зад Виктор се намираше дървено стълбище, което се виеше към тавана и завършваше без изход в дървените талпи.

— Е, татко? — погледна го очаквателно Ви Джей. — Хайде! Какво мислиш?

Виктор се изправи несигурно на краката си.

— Искаш да кажеш, че това е твоята лаборатория? — попита той с тих глас.

— Точно така. Не можеш да отречеш, че е страхотна, нали?

Залитайки, Виктор се приближи към ДНК-синтезатора и плъзна ръка по повърхността му. Беше най-новият възможен модел, по-добър от онзи, който имаше в собствената си лаборатория.

— Откъде е цялото това оборудване? — попита Виктор и посочи един магнитен електронен микроскоп от другата страна на гребното колело.

— Би могло да се каже, че е на заем — отговори Ви Джей. Той направи няколко крачки към баща си и погледна с нежност синтезатора.

Виктор се обърна към сина си и се взря в лицето му.

— Това е оборудването, което бе откраднато от „Каймера“?

— Никога не е било открадвано — каза Ви Джей с дяволита усмивка. — Да кажем, че просто е било пренасочено. То е собственост

на „Каймера“ и се намира на територията на „Каймера“. Не мисля, че може да се твърди, че е откраднато, щом е останало в комплекса на фирмата.

Приближавайки се към следващото лабораторно устройство, сложен газов хроматографски апарат, Виктор се опита да възвърне самообладанието си. Главоболието продължаваше да го измъчва, особено когато се движеше, и той се чувстваше доста замаян. Но вече започваше да си мисли, че замайването може да се дължи по-скоро на разкриването на тази лаборатория, отколкото на удара. Това бе нещо повече от сън — беше истински кошмар! Той докосна внимателно една от колоните на хроматографа, сякаш за да се убеди, че всичко това беше реално. После се обърна към Ви Джей, който стоеше зад него.

— Мисля, че трябва да ми обясниш всичко от самото начало.

— Разбира се — кимна момчето. — Но защо не отидем в жилищната част, където ще се чувстваме по удобно?

И той заобиколи огромното гребно колело, мина покрай електронния микроскоп и се насочи към дъното на помещението. После отвори вратата вляво:

— Още лабораторно пространство. Май никога няма да ни е достатъчно.

Когато Виктор го последва, той забеляза с периферното си зрение, че Филип върви след тях, но охранителите не им обръщат никакво внимание. Двама от тях бяха вече седнали на дървената пейка и играеха карти.

Ви Джей въведе Виктор в стаята, която наистина изглеждаше като жилище. Върху гранитните стени бяха окачени килими с различна форма и големина, което придаваше по-задушевна атмосфера на помещението. Върху пода бяха разгънати десетина походни легла, покрити с чаршафи. Близо до входната врата стоеше кръгла маса с шест стола около нея. Ви Джей посочи с ръка на баща си да седне. Виктор измъкна един стол и се отпусна тежко. Филип седна през няколко стола.

— Нещо за пиене? Горещ шоколад или чай? — попита Ви Джей, влизайки в ролята на домакин. — Тук разполагаме с всичко, каквото трябва да има в един дом.

— Мисля, че ще е по-добре да ми кажеш какво е всичко това — каза Виктор.

Ви Джей кимна, после спокойно започна да разказва.

— Знаеш, че винаги съм се интересувал какво става в лабораторията ти от първия ден, в който ме заведе в „Каймера“. Проблемът беше, че никой не ми позволяваше да докосвам нищо.

— Разбира се, че няма да ти позволи — прекъсна го Виктор. — Ти беше съвсем малък!

— Но не се чувствах малък — възрази момчето. — Излишно е да казвам, че реших още в началото, че имам нужда от собствена лаборатория, ако изобщо искам да правя нещо. Тръгна от малко, но се нуждаех от по-голямо оборудване.

— Колко годишен беше, когато започна? — попита Виктор.

— Беше преди седем години — каза Ви Джей. — Бях на три. Беше изненадващо лесно да създам лабораторията, особено с мускулите на Филип. — Филип се усмихна гордо. Ви Джей продължи: — В началото бях в сградата близо до кафенето. Но се заговори, че ще я ремонтират, така че се наложи да се преместя тук, в часовниковата кула. Оттогава това е моята малка тайна.

— От седем години? — попита Виктор.

Ви Джей кимна.

— Толкова.

— Но защо? — недоумяваше Виктор.

— Така можех да работя сериозно. Докато те наблюдавах, докато се въртах около лабораторията, бях очарован от потенциала на биологията. Това е науката на бъдещето! Имам някои собствени идеи относно провеждането на изследователската работа.

— Но ти можеше да работиш в моята лаборатория — каза Виктор.

— Невъзможно — махна Ви Джей с ръка. — Твърде малък съм. Никой нямаше да ми позволи да правя това, което правя. Нуждаех се от свобода, не трябваше да ме ограничават никакви правила, не исках никой да ми се меси. Нуждаех се от собствено пространство, и да ти кажа честно, това даде по-щедри плодове, отколкото би могъл да си представиш. Направо ще припаднеш!

— Постигнал си успех? — попита Виктор колебливо, усещайки внезапно любопитство.

— Няколко изумителни пробива е по-точно казано — кимна Ви Джей. — Може би трябва да се опиташ да познаеш.

— Не бих могъл.

— Аз пък мисля, че би — усмихна се Ви Джей. — Един от проектите е свързан с нещо, върху което ти самият си работил.

— Занимавал съм се с много неща — отбеляза Виктор уклончиво.

— Виж, идеята ми е да ти позволя да обереш лаврите от откритията, тъй че „Каймера“ да ги патентова и да просперира. Не искаме никой да разбере, че въобще имам нещо общо с това.

— Нещо като състезанието по плуване?

Ви Джей се засмя сърдечно.

— Да, може да се каже. Предпочитам да не привличам вниманието към себе си. Не искам никой да си пъха носа, а хората изглежда стават любопитни, когато край тях има дете-чудо. Така че бих предпочел ти да получиш признанието. „Каймера“ ще вземе патента. Може да се каже, че ще ти предоставя резултатите от изследванията си, за да компенсирам заетото оборудване и площ.

— Подскажи ми какво си открил.

— Като за начало разреших мистерията на имплантирането на оплодена яйцеклетка в утробата — гордо каза Ви Джей. — Ако зиготата е нормална, мога за гарантирам 100% имплантация.

— Шегуваш се.

— Изобщо не се шегувам — заяви момчето малко раздразнено. — Отговорът се оказа едновременно прост, и по-сложен, отколкото се очакваше. Свързан е с взаимното положение на зиготата и клетките по повърхността на матката, което инициира един вид химическа комуникация, която повечето хора вероятно биха нарекли реакция „антияло-антиген“. Именно чрез тази реакция се отделя полипептиден фактор за пролиферация, благодарение на който се осъществява имплантацията. Изолирах този фактор и го произведох в по-големи количества с помощта на техники за получаване на рекомбинантна ДНК. Една инжекция — и имплантацията на здрава оплодена яйцеклетка е гарантирана.

За да подчертае думите си, Ви Джей извади едно шишенце от джоба си и го сложи на масата пред баща си.

— Това е за теб — каза той. — Кой знае, може пък да спечелиш Нобелова награда. — Ви Джей и Филип се засмяха.

Виктор вдигна шишенцето и се взря в прозрачната гъста течност.

— Това нещо трябва да бъде тествано — каза той.

— Тествано е — кимна Ви Джей. — Животни, хора — няма значение. Стопроцентов успех!

Виктор погледна сина си, след това Филип, който се усмихна колебливо, несигурен в реакцията му. След това отново премести поглед към шишенцето. Веднага осъзна академичното и икономическо значение на такова откритие. То беше монументално и щеше да предизвика истинска революция в техниките за ин-витро оплождане. С такъв продукт „Фертилити инкорпорейтид“ щеше да доминира в тази област. Ефектът щеше да е световен. Той пое дълбоко дъх.

— Сигурен ли си, че действа при хора?

— Абсолютно — потвърди Ви Джей. — Както вече казах — тествано е.

— Върху кого? — попита Виктор.

— Върху доброволци, естествено. Но бездруго има много време, ще ти кажа подробностите по-късно.

Доброволци? Главата на Виктор се завъртя. Нима Ви Джей не разбираше, че не може просто ей така да експериментира върху хора? Трябваше да се помисли за законите, за етиката. Но възможностите бяха неустойими. Пък и кой беше Виктор, та да го съди? Не беше ли сам той създал концепцията за това необикновено момче, което сега стоеше пред него?

— Нека отново погледна лабораторията ти — каза той и се изправи.

Ви Джей се затича да отвори вратата и Виктор се върна в главното помещение, където охранителите все още играеха карти и високо говореха на испански.

Той бавно заобиколи кръга, оглеждайки приборите. Би било подценяване да ги нарече впечатляващи. Осъзна, че главоболието му изведнъж отшумя и изпита нарастващо чувство на приповдигнатост. Трудно бе да се повярва, че десетгодишният му син бе сътворил всичко това.

— Кой знае за тази лаборатория? — попита Виктор, спирайки, за да се възхити на електронния микроскоп. Той прокара ръка по заоблената му повърхност.

— Филип и няколко охранители. А сега и ти.

Виктор хвърли на Ви Джей бърз поглед. Момчето му се усмихна в отговор. Изведнъж Виктор се разсмя.

— Като си помисля, че всичко това е ставало под носовите ни през цялото време! — Той поклати глава невярващо, като продължаваше да обикаля около оборудването и да му се възхищава. — И си сигурен за този имплантатен протеин? — попита той, като вече прехвърляше в ума си правдоподобни търговски имена: концептол, фертол.

— Напълно — отвърна Ви Джей. — И това е само едно от откритията, които направих. Има още много други. Постигнах прогрес в разбирането на процеса на клетъчна диференциация и развитие и вярвам, че това ще провъзгласи нова ера в биологията.

Виктор се спря и се обърна към сина си.

— Марша знае ли нещо за всичко това?

— Нищо — каза Ви Джей с апломб.

— Тя ще бъде една щастлива майка! — усмихна се Виктор. — Направо се поболя от тревога, че нещо не е наред с теб, щом като нямаш време за връстниците си.

— Бях малко зает за клуба на скаутите — отбеляза Ви Джей.

— Боже мой, и аз бих се изразил така! Страшно ще и хареса. Трябва да и кажем и да я доведем тук.

— Не съм убеден, че това е чак толкова добра идея.

— Добра е, повярвай ми — каза Виктор. — Страшно ще я облекчи и вече няма да ми се налага да слушам лекция подир лекция за твоето психологическо развитие.

— Не желая лабораторията ми да става общо достояние — възрази Ви Джей. — Това, че ти я откри, беше неочакван инцидент. Не планирах да ти разказвам каквото и да било, преди да съм преместил лабораторията на новото и място.

— Къде? — любопитства Виктор.

— Наблизо. Друг път ще ти го покажа.

— Но трябва да кажем на майка ти — настояваше Виктор. — Нямах представа колко притеснена беше за теб. Аз ще се погрижа за нея. Няма да каже на никого.

— Рисковано е — каза Ви Джей. — Не смятам, че тя ще бъде толкова впечатлена от моите постижения колкото теб. Не е толкова ентузиазизирана от науката, колкото нас.

— Ще изпадне в екстаз щом научи, че си такъв гений! И че сам си направил всичко това. Просто е невероятно.

— Е, може би... — Ви Джей се поколеба.

— Довери ми се.

— Вероятно точно по този въпрос трябва да призная по-добрата ти преценка — кимна момчето накрая. — Предполагам, че знаеш по-добре от мен. Мога само да кажа, че се надявам да си прав. Тя може да ни причини много неприятности.

— Веднага ще я доведа тук — Виктор изглеждаше видимо въодушевен.

— Как ще я докараш до сградата, без да те забележат?

— Събота е. Наоколо няма почти никой, особено в края на деня.

— Е, добре — каза Ви Джей примирено.

Виктор се насочи към стълбите, буквално тичаше.

— Ще се върна след трийсет минути. Най-много четирийсет и пет — подвикна той. Взе няколко стъпала наведнъж, след това спря. Както бе забелязал и преди, стълбището свършваше пред тежките греди. — Това ли е изходът? — попита той.

— Просто го бутни — каза Ви Джей. — Действа на принципа на равновесието.

Той колебливо натисна нагоре. За негова изненада голямата капандура се отвори с удивителна лекота. Като хвърли последен поглед надолу към Ви Джей, той му намигна, след което изкачи остатъка от стълбите. Щом пусна капандурата, тя безшумно се плъзна на мястото си, затваряйки четириъгълника светлина.

Виктор се втурна навън, пулсът му бе ускорен от чиста екзалтация. От години не се бе чувствал толкова окрилен.

* * *

Когато се върна от двете изнервящи посещения, Марша си направи голяма чаша чай. Беше я занесла в кабинета си, за да се опита да се успокои, когато чу колата на Виктор да трополи по алеята към къщи. След малко той надникна през вратата. Беше все още с палто.

— А, значи тук си била, бонбонче!

Бонбонче, помисли си Марша пренебрежително. Не я беше наричал така от години.

— Влез! — извика му тя.

Но Виктор вече влезе в стаята. Той грабна ръката и и се опита да я издърпа от кушетката. Тя го отблъсна и освободи ръката си.

— Какво правиш?

— Искам да ти покажа нещо. — В очите му светеха необикновени пламъчета.

— Какво се е случило с теб?

— Хайде! — настоя той. — Имам изненада за теб, която ще ти хареса.

— А аз имам за теб изненада, която няма да ти хареса — каза Марша. — Седни. Трябва да ти кажа нещо важно.

— По-късно — не се предаваше Виктор. — Това, което ще ти покажа е по-важно.

— Съмнявам се — завъртя глава тя. — Научих някои много обезпокояващи неща за Ви Джей.

— Не е ли подходящо? — каза той с усмивка. — Защото онова, което разкрих ще те накара да забравиш всички странности на Ви Джей, над които сега агонизираш. Виктор се опита да измъкне Марша от стаята.

— Виктор! — извика тя остро и дръпна силно ръката си. — Държиш се като дете!

— Имунизиран съм срещу най-лошите ти епитети — произнесе той весело. — Марша, не се шегувам — наистина имам страхотна новина за теб.

Тя сложи ръце на кръста си и си пое дълбоко дъх.

— Ви Джей ни е лъгал и за други неща, освен за бягствата от училище. Разбрах, че никога не е и стъпвал в къщата на семейство Блекмор. Никога!

— Не съм изненадан — каза Виктор, имайки предвид колко време е трябвало Ви Джей да прекара в лабораторията си, за да осъществи всичко онова, което бе направил.

— Не си изненадан? — извика Марша раздражено и вдигна ръце. — Рики Блекмор и Ви Джей дори не са приятели. Всъщност, съвсем скоро са се сбили, при което Ви Джей му е счупил носа.

— Добре, добре — каза Виктор спокойно. Той хвана раменете и и я погледна право в очите. — Сега се успокой и ме изслушай. Това, което искам да ти покажа ще обясни къде синът ни е прекарвал по-голямата част от времето си. Сега ще ми повярваш ли и ще дойдеш ли с мен?

Марша присви очи. Поне звучеше искрено.

— Къде ме водиш? — В гласа и се долавяше все още подозрение.

— Към колата — отговори ентусиазирано Виктор. — Хайде, облечи си палтото.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — каза Марша, докато излизаха от кабинета и. Тя облече палтото си и няколко минути покъсно двамата потеглиха. — Трябва ли да караш толкова бързо? — попита го тя.

— Нямам търпение да видя как ще реагираш — каза Виктор и зави рязко. — А като си помисля, че когато бях дванайсетгодишен се гордеех с къщичката за птици, която бях сковал!

Марша се запита дали съпругът и беше с всички си. Напоследък се държеше доста странно, но никога не го беше виждала в такова състояние.

Колата изтрополи над Меримаг ривър и накрая завиха към „Каймера“. Охранителите се бяха сменили и Фред го нямаше.

За разлика от отношението на Ви Джей към сигурността, Виктор паркира на обичайното си място пред административната сграда.

— Ще се наложи да повървим малко — каза той, докато слизаха от колата.

Когато се насочиха към реката беше късен следобед. Дълги сенки пълзяха по алеите, а във въздуха се прокрадваше студ. Температурата сигурно беше около нулата. Виктор се движеше с няколко крачки пред Марша, като от време навреме поглеждаше назад, сякаш очакваше, че някой може да ги следи. Тя обиколи с поглед наоколо, но не се виждаше никой. Загърна се по-плътно в палтото си, осъзнавайки, че ледените тръпки по гърба и се дължат по-скоро на нещо друго, отколкото на времето. Виктор хвана ръката и, когато тя забави крачка. Движеха се към неремонтираната част на комплекса. От едната им страна се издигаха тъмните туловища на запуснатите сгради. Те изглеждаха заплашително в сгъстяващия се здрач.

— Виктор, къде ме водиш? — попита тя, канейки се да спре.

— Почти пристигнахме — отвърна той и я побутна напред.

Когато стигнаха до зеещия вход на изоставената сграда на часовникова кула, Марша спря.

— Не очакваш да вляза тук, нали? — попита тя невярващо. Дръпна се назад и погледна извисяващата се кула. От бързото движение на облаците и се зави свят и тя сведе глава.

— Моля те — каза Виктор, — Ви Джей е тук. Ще бъдеш изненадана приятно. Повярвай ми.

Марша премести очи от въодушевеното лице на съпруга си към мрачната вътрешност на постройката и отново към него. Той целият излъчваше очакване.

— Това е лудост — каза тя и с явна неохота пристъпи напред. Мракът я обгърна.

Виктор я поведе по обсипания с остри камъчета и парчета изронена мазилка под. Отляво през липсващия прозорец нахлуваше ревът на водопадите, както и отразената светлина от повърхността на воденичното езеро. Виктор спря в един от празните ъгли и пусна ръката на Марша. Наведе се и почука по пода. За нейна изненада една част от пода се вдигна и отдолу нахлу ярка светлина.

— Мамо — извика Ви Джей. — Влизай бързо.

Тя предпазливо се спусна надолу по стъпалата. Виктор я последва и Ви Джей върна капака на пода на предишното му място.

Марша се огледа. Обстановката и се стори като от научно-популярен филм. Комбинацията от ръждясалите механизми, огромното гребно колело и гранита заедно с изобилието от високо технологично оборудване беше объркваща. Тя кимна на Филип, който и отвърна с лека усмивка, кимна на гардовете от „Каймера“, но те не и обърнаха внимание. Погледът и спря за миг върху мъжа със спуснатия върху окото клепащ.

— Не е ли най-изумителното нещо, което някога си виждала? — каза Виктор и се приближи до нея.

Тя го погледна. Той не беше на себе си от въодушевление.

— Какво е това?

— Лабораторията на Ви Джей. — Виктор се впусна в коментари за оборудването, за това как Ви Джей е успял да направи всичко това, без да събуди и най-малкото подозрение у никого. Разказа и дори за

откритието на имплантатния протеин и от какво значение би бил за лечението на безплодието.

— Е, вече знаеш защо Ви Джей не е бил толкова общителен, колкото би искала — заключи Виктор. — Скъсвал се е от работа тук! — Виктор се подсмихна, а очите му се плъзнаха с гордост по помещението.

Марша се обърна към сина си. Той стоеше и я гледаше внимателно, очаквайки реакцията и. Пред нея стоеше огромен апарат. Представа нямаше какъв е.

— Откъде е цялото това оборудване? — попита тя накрая.

— Това е най-добрата част — обади се Виктор. — Всичко това принадлежи на „Каймера“.

— Как се е озовало тук?

— Предполагам... — започна Виктор, но спря. Погледна към Ви Джей. — Как си успял да го пренесеш тук?

— Доста хора ми помогнаха — отговори неопределено Ви Джей. — Филип свърши по-голямата част. Наложих се някои от нещата да бъдат разглобени и после отново сглобени. Използвахме старата тунелна система.

— Беше ли Джефърд един от онези, които ти помагаша? — попита Виктор, обзет от внезапно подозрение.

— Да — потвърди момчето.

— Защо някой като Джефърд ще тръгне да ти помага да пренасяш оборудването? — изгледа го Марша.

— Реши, че е благоразумно да го направи — отговори загадъчно Ви Джей. — Бях прекарал доста време в компютъра на „Каймера“, за да откроя хората, които злоупотребяват с компанията. След като имах тази информация, трябваше само да помоля тези хора за помощ. Разбира се, никой не знаеше, че другите са замесени или какво са правили. Така че всички бяха любезни и кротки. Но главното е, че цялото това оборудване принадлежи на „Каймера“. Нищо не е откраднато. Всичко си е тук.

— Бих нарекла това изнудване — обади се Марша.

— Никога не съм заплашвал никого — каза Ви Джей. — Просто им дадох да разберат какво знам, след което ги помолих за услуга.

— Бих казал, че Ви Джей е проявил голяма съобразителност — подкрепи го Виктор. — Искан ми се да видя този списък със

злоупотреби.

— Съжالياвам сви рамене Ви Джей. — Но имам споразумение с тези хора. Освен това най-големият престъпник, д-р Джефърд, беше вече разкрит. Иронията е, че той си мислеше, че аз стоя зад неговото разобличаване. — Той се усмихна.

Лицето на Виктор се озари от внезапен проблясък.

— Разбирам — кимна той. — Посланието на Джефърд е било насочено към теб, когато е хвърлил тухлата и е убил котката ни.

Ви Джей кимна.

— Глупак — подхвърли след малко той.

— Искам да изляза оттук — каза Марша внезапно, изненадвайки Виктор и Ви Джей.

— Чакай, има още какво да видиш — погледна я Виктор.

— Не се съмнявам. Но засега това, което видях, ми стига. Тръгвам си. — Очите и минаха от бащата към сина, после обиколиха стаята. Тя определено не се чувстваше добре. Това място я плашеше. — Тук има и жилищни помещения... — обади се Виктор и посочи на запад.

Марша не обърна внимание на жеста му. Тя тръгна към стъпалата и се заизкачва нагоре.

— Предупредих те, че не бива да и казваме — прошепна Ви Джей.

Виктор сложи ръка на рамото му и му отвърна също шепнешком:

— Не се притеснявай, аз ще се погрижа за нея. — После извика на Марша: — Само секунда, идвам и аз.

Марша стигна до капака и го натисна. Когато излезе от подземиеото, залитна и се запрепъва в пръснатите по пода камъчета, опитвайки се да стигне колкото се може по-бързо до вратата. Усетила свежия полъх на въздуха, тя бе залята от вълна на облекчение.

— Марша, за бога! — настигна я Виктор и я извърна към себе си. — Къде отиваш?

— Вкъщи! — Тя тръгна с решителна стъпка, но той отново я хвана.

— Защо се държиш по този начин?

Марша не отговори. Вместо това ускори крачка. Почти тичаха. Когато се изравниха с колата, тя отвори бързо и влезе вътре. Виктор мина от другата страна и се плъзна безшумна на седалката си.

— Няма ли да ми отговориш? — В гласа му се долавяше раздразнение.

Марша стисна челюсти и се взря пред себе си. Пътуваха към къщи в пълно мълчание.

Щом пристигнаха и влязоха в кухнята, тя си наля чаша бяло вино и се отпусна на дивана.

— Марша — започна Виктор, нарушавайки тягостното мълчание, — защо се държиш така? Мислех, че ще се развълнуваш както аз се развълнувах, особено след всичките ти притеснения, че интелигентността на Ви Джей може отново да спадне. Очевидно всичко с момчето е наред. Умен е, както и преди.

— Това е проблемът — отвърна остро тя. — Интелигентността му е свръхвисока и това ме ужасява. От това, което видях в онази лаборатория, може да се каже, че е направо гений, не е ли така?

— Определено — усмихна се Виктор. — Не е ли чудесно?

— Не — озъби се Марша и остави с трясък чашата с вино върху масичката. — Ако все още е гений, тогава целият онзи епизод с интелигентността му трябва да е загадка. Преструвал се е през цялото време. Бил е достатъчно умен да ме заблуди с психологическите тестове. Виктор, целият му живот с нас е симулация. Една голяма лъжа.

— Може би има друго обяснение — опита се да възрази Виктор. Може би интелигентността му е спаднала, а после се е възстановила.

— Тази седмица му направих тест за интелигентност — погледна го Марша. — И той изкара 130 точки, точно колкото и когато беше на три и половина години.

— Хубаво — каза Виктор, очевидно ядосан на самия себе си. — Важното е, че Ви Джей е добре и няма защо да се притесняваме за него. Всъщност, той е повече от добре. Създал е тази лаборатория съвсем сам. Интелигентността му е много по-висока от 130. А това означава, че проектът ми за фактора за нервен растеж е невероятно успешен.

Марша поклати глава. Не можеше да повярва, че е толкова късоглед.

— Какво мислиш, че си създал с Ви Джей и твоите мутации и генни манипулации? — попита тя.

— Създадох едно нормално по същество дете с невероятна интелигентност — отвърна Виктор без колебание.

— Какво друго?

— Какво точно имаш предвид?

— А да кажеш нещо за личностните му качества?

— О, по дяволите тези глупости! — сопна и се той. — Синът ни е феномен. Вече е направил изследователски удар. Така че какво толкова, ако има някои емоционални проблеми. Всички ги имаме.

— Създал си чудовище — произнесе Марша тихо и гласът и секна. Тя прехапа устни. Защо не можеше да контролира сълзите си? — Създал си чудовище и аз никога няма да ти го простя!

— Спри! — извика той с раздражение.

— Ви Джей е различен — озъби му се тя. — Интелигентността му го отделя от другите, прави го самотник. Осъзнал го е донякъде, когато е бил тригодишен. Умствено е до такава степен над останалите, че не може да отговаря на същите социални правила. Интелигентността му го е поставила извън всички и всичко.

— Свърши ли най-сетне? — произнесе Виктор студено.

— Не, не съм! — извика Марша и сълзите рiekнаха неудържимо по бузите и. — Какво ще кажеш за смъртта на онези деца, които имаха същия ген като Ви Джей? Те защо умряха?

— Защо отново се връщаш към това?

— Какво ще кажеш за смъртта на Дейвид и Джанис? — продължи Марша и понижи глас, игнорирайки въпроса му. — Нямах възможност да ти го кажа преди, но днес посетих семейство Фей. Те ми казаха, че Джанис с била убедена, че Ви Джей има общо със смъртта на Дейвид. Казала им, че Ви Джей е дявол.

— Чували сме тези безсмислици още преди нейната смърт — възрази Виктор. — Беше се превърнала в религиозна фанатичка. Самата ти си го казвала.

— Посещението при родителите и ме накара да преосмисля онова, което се случи тогава. Джанис беше убедена, че е била дрогирана и отровена.

— Марша — извика рязко Виктор и я хвана за раменете. — Ела на себе си! Говориш глупости. Дейвид умря от рак на черния дроб, спомняш ли си? Джанис се побърка малко преди да умре. Това помниш ли го? Имаше и параноя в добавка към останалите си нещастия.

Бедната жена, вероятно е имала метастази в мозъка. Освен това хората не хващат рак, защото са били отровени. — Но още докато произнасяше тези думи го загложди съмнение. Припомни си обезпокоителните частици ДНК, които беше открил в туморните клетки на Дейвид и на Джанис. — А що се отнася до смъртта на онези деца — каза Виктор и седна срещу нея, — сигурен съм, че е свързана с вътрешната политика на „Каймера“. Някой е разбрал за експеримента с гена за нервен растеж и иска да ме дискредитира. Точно затова наех специална охрана за Ви Джей.

— Кога го реши? — попита Марша.

Виктор сви рамене.

— Не си спомням точно. Тази седмица беше.

— Това означава, че дори ти смяташ, че всичките тези смърти са били всъщност убийства; че някой умишлено е убил онези деца — произнесе тя с нарастващо отчаяние в гласа.

Виктор бе забравил, че съвсем целенасочено бе крил от нея информацията за цефалоклора. Той преглътна мъчително.

— Виктор! — извика Марша с негодувание. — Какво не си ми казал?

Той отпи от чашата си. Опитваше се да измисли нещо, за да скрие истината, но умът му сякаш беше блокирал. Днешните разкрития го бяха направили небрежен. Той въздъхна дълбоко и разказа за цефалоклора в кръвта на децата.

— Мили Боже! — прошепна Марша. — Сигурен ли си, че някой от „Каймера“ е дал на децата цефалоклор?

— Напълно. Единственото място, където пътищата на децата се пресичат, е детската градина. Точно там им е бил даден цефалоклорът.

— Но кой може да е извършил такова ужасно нещо? — попита Марша. Искаше и се да бъде сигурна, че Ви Джей не би могъл да е замесен.

— Би могъл да бъде както Хърст, така и Роналд. Ако трябва да избира единия, то бих избрал Хърст. Но докато не разполагам с твърди доказателства, Ви Джей трябва да се движи с охрана, за да сме сигурни, че някой няма да му даде цефалоклор.

В този момент задната врата се отвори шумно и Ви Джей, Филип и Педро Гонзалес влязоха в дневната. Марша остана на мястото си, но Виктор се изправи.

— Здравейте, всички! — каза той, опитвайки се да звучи бодро, след което понечи да представи Педро на Марша, но тя го прекъсна и му каза, че двамата вече са се срещали сутринта.

— Чудесно! — Виктор потри ръце. Явно не знаеше какво да прави.

Марша погледна Ви Джей. Той я гледаше с пронизващите си сини очи, без да мигне. Тя не издържа и се извърна. Почувства се ужасно, че трябва да крие какво мисли за него, особено откакто бе осъзнала, че се страхува от него.

— Момчета, защо не поплувате в басейна? — обърна се Виктор към Ви Джей и Филип.

— Звучи ми добре — каза Ви Джей и двамата с Филип се изкачиха по стълбите нагоре.

— Ще дойдете ли утре сутринта? — Виктор погледна очаквателно Педро.

— Да, сър. В шест сутринта колата ми ще е в двора ви.

Виктор го изпрати до вратата и се върна в кухнята.

— Ще отида да поговоря с Ви Джей — обяви той. — Ще го попитам направо за онези тестове за интелигентност. Може би онова, което ще каже, ще успее да те накара да се чувстваш по-добре.

— Струва ми се, че вече знам какво ще каже — въздъхна Марша. — Но прави каквото си решил.

Виктор изкачи бързо стълбите и сви към стаята на Ви Джей. Момчето го погледна очаквателно, когато влезе, но не каза нищо. Виктор усети, че изпитва страхопочитание пред собственото си творение. Момчето беше красиво и притежаваше безграничен ум. Виктор не знаеше да завижда или да се гордее.

— Мама не беше толкова въодушевена от лабораторията, колкото теб — каза Ви Джей. — Бях сигурен.

— Това бе малко объркващо за нея.

— Искане ми се да не бях позволявал да я види.

— Не се притеснявай — успокои го баща му. — Ще се погрижа за нея. Но има нещо, което се отнася до теб и я тревожи от години. Симулира ли загуба на интелигентност, когато беше на три и половина години?

— Разбира се. — Ви Джей надяна халата върху гладкото си тяло. — Трябваше да го направя. Ако не го бях сторил, никога нямаше да

мога да работя така, както работих. Нуждаех се от анонимност, каквато не бих могъл да имам, ако минавах за твърде различен от другите. Искях да се държат с мен нормално и за да стане това трябваше да изглеждам нормален. Или почти нормален.

— Не ти ли хрумна, че можеш да поговориш с мен за това? — попита Виктор.

— Шегуваш ли се? — изгледа го Ви Джей. — Ти и мама постоянно ме държахте под око. Нямахте да ме оставиш на спокойствие.

— Може би си прав — съгласи се Виктор. — Известно време способностите ти бяха фокусът на живота ни.

— Ще дойдеш ли да поплуваш с нас? — усмихна се момчето. — Ще те оставя да спечелиш.

Виктор се усмихна насила.

— Ще се радвам да ти го покажа — каза Ви Джей. Виктор кимна, усмихна се и се спусна надолу по стълбите. Към кухнята го лъхна миризма на запържен чесън, лук и пипер за соса за спагети. Това, че Марша готвеше, бе добър знак. Тя се бе заела да приготвя вечерята като форма на спешна терапия. В мозъка и беше пълна бъркотия от многобройните разкрития през изминалия ден. Една такава дейност като готвенето отклоняваше мислите и от събитията напоследък. Когато Виктор влезе, тя преднамерено го игнорира, вместо това насочи вниманието си към доматиеното пюре, което отваряше в момента.

Известно време Виктор не каза нищо. Отвори бутилка „Кианти“, наля си и седна на столче пред кухненския бар.

— Била си права, че Ви Джей се е преструвал, че е загубил интелигентността си.

— Не съм изненадана — каза тя и извади маруля, лук и тиквички за салатата.

— Но е имал дяволски добра причина за това. — И той и разказа подробно обяснението на сина им.

— Предполагам, сега се надяваш да се почувствам по-добре — погледна го тя накрая.

Виктор не каза нищо.

— Каж ми, когато се качи горе да разговаряш с Ви Джей, попита ли го за смъртта на онези деца и за смъртта на Дейвид и Джанис?

— Разбира се, че не! — каза Виктор, ужасен от предположението. — Защо да го правя?

— А защо не?

— Защото е абсурдно.

— А пък аз мисля, че не си го попитал нищо, защото се страхуваш да го направиш — прошепна тя.

— О, стига! — не издържа Виктор. — Пак говорим глупости.

— Защото аз се страхувам — произнесе тя равно. Но усети буцата в гърлото си, която и пречеше да преглътне.

— Даваш прекалена свобода на въображението си. Знам, че денят ти е бил напрегнат. Съжалявам. Наистина мисля, че си превъзбудена. Но съм сигурен, че един ден, когато си спомниш за това, ще се усмихнеш. Ако тази работа с имплантата е това, което Ви Джей твърди че е, няма граници за кариерата му.

— Надявам се — каза Марша, но не изглеждаше убедена.

— Но трябва да обещаеш, че няма да кажеш на никого за лабораторията на Ви Джей.

— На кого мога да кажа?

— Засега ме остави аз да се оправям с момчето. Сигурен съм, че ще тепърва ще се гордеем с него.

Марша потрепера неволно, когато по гърба и мина студена тръпка.

— Тук студено ли е, според теб? — попита тя.

Виктор погледна термометъра.

— Не. Дори напротив, доста е топло.

12. НЕДЕЛЯ СУТРИНТА

В четири и половина сутринта Марша се събуди и се изправи рязко. Нямахте представа какво я бе събудило и няколко минути остана неподвижна, заслушана в нощните шумове на къщата. Не чу нищо особено. Отпусна се отново върху възглавницата си и се опита да заспи, но нищо не се получи. Продължаваше да вижда мрачната лаборатория на Ви Джей с целия и контраст между старо и ново. След това в съзнанието и изникна странното лице на мъжа със спуснатия клепач.

Тя се измъкна от завивката и седна на крайчеца на леглото, провесила крака. Внимателно, да не събуди Виктор, тя се изправи, нахлузи чехлите си и наметна халата. Отвори тихо вратата на спалнята и пак така тихо я затвори след себе си.

Остана за миг в коридора, колебаейки се накъде да тръгне. Сякаш тласкана от невидима сила, тръгна решително към стаята на Ви Джей. Вратата беше леко открехната.

Побутна я, за да се отвори по-широко. През прозореца влизаше мека светлина от уличните лампи покрай алеята. За нейно облекчение Ви Джей беше заспал бързо. Той лежеше на една страна, обърнат с лице към нея. Приличаше на ангел. Възможно ли беше скъпото и дете наистина да има пръст в мрачните събития в „Каймера“? Тя не можеше да спре да мисли за Джанис и за Дейвид, първородния си син. И за неин ужас призракът на Дейвид в последните му земни дни с пожълтяла от болестта кожа, я връхлетя.

Марша сподави вика си. Внезапно се видя в съзнанието си как взема една възглавница, как я притиска надолу върху умиротвореното лице на Ви Джей и го задушавя. Ужасена, тя отстъпи назад и се разтрепера. После излезе тихо в коридора, бягайки от себе си.

Спря до вратата на стаята за гости, в която временно се бе настанил Филип и натисна безшумно бравата. На фона на белите чаршафи ясно се виждаше едрата му глава. След миг колебание тя се

вмъкна вътре и застана до леглото. Мъжът хъркаше дълбоко, а когато издишваше се чуваше леко посвирване. Марша се наведе и леко го побутна по рамото.

— Филип — извика го тя тихо. — Филип!

Той се размърда и близко разположените му очи примигаха и се отвориха. Той рязко се надигна. През лицето му премина мигновена сянка на страх, преди да я разпознае. После се усмихна, разкривайки квадратните си, раздалечени един от друг зъби.

— Съжалявам, че те събудих — прошепна тя. — Но трябва да поговоря с теб.

— Окей — произнесе замаяно Филип и се облегна назад върху лакътя си. Марша придърпа един стол до леглото, светна нощната лампа и седна.

— Исках да ти благодаря, че си толкова добър приятел на Ви Джей — каза тя.

Лицето на мъжа се разля в широка усмивка, докато той примигваше от светлината. — Сигурна съм, че си помагал много при създаването на лабораторията — продължи Марша. Филип кимна. — Кой друг помагаше? Усмивката му угасна. Той се огледа неспокойно.

— Не бива да казвам.

— Хей, аз съм майката на Ви Джей — напомни му тя. — Няма нищо лошо, ако ми кажеш.

Филип се размърда неспокойно. Марша изчака, но той не каза нищо.

— Д-р Джефърд помагаше ли ви?

Той кимна.

— Но после господин Джефърд загази. Беше ли ядосан на Ви Джей?

— О, да! — каза Филип. — Ядоса му се много, а после и Ви Джей се ядоса. Но Ви Джей говори с господин Мартинес.

— Как е първото име на господин Мартинес?

— Орландо — отвърна Филип.

— Господин Мартинес също ли работи в „Каймера“?

Тревогата на Филип отново започна да се връща.

— Не — отвърна той. — Работи в Матапан.

— В град Матапан? — попита Марша. — Южно от Бостън?

Филип кимна.

Тъкмо понечи да зададе следващия въпрос, когато усети нечие присъствие и по гърба и плъзнаха тръпки. Тя се обърна към вратата. На прага стоеше Ви Джей с ръце на хълбоците и издадена напред брадичка.

— Мисля, че Филип се нуждае от сън — каза той.

Марша се изправи рязко. Отвори уста да се оправдае, но думите не излизаха от устата и. Тя бързо мина покрай Ви Джей и се насочи към стаята си.

През следващия половин час лежа в леглото, ужасена, че той може да се появи в спалнята им. Скачаше при всеки напор на вятъра, при който клоните на дъба се блъскаха в стената на къщата.

Накрая, изтощена от страх и умора, се отпусна по гръб и се опита да заспи, но мозъкът и не спираше да работи. Мислите и се пренесоха към тайнствения Орландо Мартинес. Оттам към Джанис Фей... Към Дейвид... И я обзе познатата тъга. Помисли си за господин Ремингтън и Академията Пенделтън, за учителя, който се бе опитал да подкрепи Ви Джей и за това, че този човек вече не беше жив. Тя се запита от какво ли бе умрял.

Следващото нещо, което знаеше беше, че Виктор я буди, за да и каже, че излизат с Ви Джей.

— Колко е часът? — попита Марша и погледна към часовника. За нейна изненада беше девет и половина.

— Спеше толкова сладко, че не ми даде сърце да те събудя — каза Виктор. — Отиваме с Ви Джей до неговата лаборатория. Ще ми покаже подробностите от работата, която е свършил по имплантата. Защо не дойдеш и ти? Наистина ми се струва, че това ще излезе голяма работа.

Марша поклати глава.

— Ще остана тук. Ти после ще ми разкажеш.

— Сигурна ли си? Ако това нещо е толкова добро, както ми се струва, може би ще се почувстваш по-добре.

— Сигурна съм — отговори Марша, но в тона и се долавяше съмнение.

Виктор я целуна по челото.

— Опитай се да си починеш, става ли? Ще видиш, всичко ще свърши добре. Сигурен съм.

Той тръгна надолу по стъпалата, буквално тръпнейки от въодушевление. Ако имплантацията беше реална, той можеше да изненада с новината останалите членове на Борда на редовната среща в сряда.

— Мама няма ли да дойде? — попита Ви Джей. Беше облякъл вече палтото си и чакаше близо до задната врата. Филип стоеше до него.

— Не, но тази сутрин е по-спокойна — каза Виктор. — Наистина.

— Тя подпитваше Филип, мъчеше се да изкопчи информация посред нощ — настоя Ви Джей. — Това отношение ме тревожи.

* * *

Когато колата излезе от алеята, Марша отиде до кабинета на горния етаж и извади телефонния указател за Бостън. Седна на диванчето и потърси фамилията Мартинес. За съжаление, хората с тази фамилия бяха много. Дори тези с първо име Орландо. Но все пак успя да открие един Орландо Мартинес в Матапан. Взе телефона в скута си и набра номера. Отсреща вдигнаха и тъкмо когато се канеше да заговори, осъзна, че това е телефонен секретар.

Безстрастният механичен глас я уведоми, че офисът на „Мартинес Ентърпрайзиз“ работи от понеделник до петък. Тя не остави съобщение, но преписа адреса от телефонния указател.

Взе си душ, облече се, направи си кафе и бъркани яйца и хапна набързо. След това намъкна в движение палтото си и се отправи към колата. Петнайсет минути по-късно се намираше на територията на Академията Пенделтън.

Денят беше бурен, но слънчев и вятърът къреше повърхността на локвите, останали от дъжда, който бе валил предишния ден. Много от учениците присъстваха на сутрешната служба. Марша се приближи възможно най-близо до малката готическа църква и зачака. Оглеждаше се за директора, господин Ремингтън, надявайки се да го намери тук някъде.

Скоро камбаните в кулата удариха единадесетия час. Вратата на църквата се отвори и отвътре наизскачаха розовобузи деца. Между тях

се виждаха и възрастни от персонала на училището, включително господин Ремингтън. Изсеченият му брадат профил се открояваше ясно сред тълпата.

Марша излезе от колата и изчака. Пътеката щеше да го изведе право при нея. Той вървеше с бавни, отмерени крачки. Когато се приближи, тя го извика по име.

— Д-р Франк! — изненада се възрастният мъж.

— Добро утро — поздрави Марша. — Надявам се, че не ви досаждам.

— Не, разбира се. Какво се е случило?

— Ами-и-и... Исках да ви задам някои въпроси, които може да ви прозвучат малко странно. Надявам се, че няма да ми откажете. Бяхте споменали, че учителят, който е помагал на Ви Джей по математика е починал. От какво почина?

— Бедният човек, почина от рак.

— Точно от това се страхувах — промърмори тя.

— Моля?

Но Марша не тръгна да дава повече обяснения.

— Знаете ли от какъв точно рак? — попита тя.

— Боя се, че не. Не знам дали ви бях казал, че съпругата му все още работи при нас. Казва се Стефани. Стефани Кавендиш.

— Мислите ли, че мога да разговарям днес с нея? — попита Марша.

— Не виждам причина да не можете — усмихна се директорът. — Тя живее в къща на територията на училището и ми е на път. На един хвърлей разстояние е. Ще се радвам да ви представя.

Марша изравни крачка с него. След известно време го попита:

— Бил ли е някой учител близък с големия ми син, Дейвид?

— Повечето от учителите обичаха момчето. То беше популярно. Но ако трябва да посоча някого, бих казал Джо Арнолд. Той е един от най-известните ни учители по история и знам, че беше много близък с Дейвид.

Къщата, за която говореше господин Ремингтън беше невероятна. С белите си стени и покрив, направен да изглежда като от слама, тя приличаше на излязла от вълшебна приказка. Господин Ремингтън натисна входния звънец и след малко вратата им отвори госпожа Кавендиш. Беше слаба, привлекателна жена, вероятно на

възрастта на Марша. Оказа се, че завежда училищния факултет по физика.

След като Марша бе поканена вътре, директорът се извини и си тръгна, а двете жени влязоха в кухнята.

— Моля, наричайте ме Стефани — предложи домакинята, докато сядаха. — Е, значи вие сте майката на Ви Джей! Съпругът ми се възхищаваше много от момчето ви. Беше убеден, че е необикновено умно. Наистина беше във възторг от него.

— Същото каза и господин Ремингтън.

— Той обичаше да разказва на всички как Ви Джей е решил една алгебрична задача...

Марша кимна.

— Но Реймънд мислеше, че синът ви има проблеми — продължи Стефани. — Ето защо толкова се стремеше да го направи общителен. Рей наистина се опита. Смяташе, че Ви Джей е много самотен и се боеше, че това може да се окаже пагубно. Тревожеше се за момчето. О, не в академично отношение! В социално.

Марша кимна за втори път, без да каже нищо.

— Как е той сега? — попита Стефани. — Не ми се случва да го виждам често.

— Боя се, че продължава да няма приятели. Не е много общителен.

— Съжалявам да го чуя.

Марша събра цялата си смелост:

— Надявам се да не ме сметнете за много дръзка, но ми се иска да ви попитам нещо лично. Господин Ремингтън ми каза, че съпругът ви е починал от рак. Имате ли нещо против да ми кажете какъв точно рак е имал?

— Нямам нищо против — каза Стефани. — Трябваше да мине малко време, преди да мога да говоря за това — призна тя. — Рей почина от рак на черния дроб. Много рядка форма. Лекувах го в Бостън. Лекарите бяха виждали само няколко подобни случая.

Въпреки, че Марша го бе очаквала, тя се почувства като ударена. Беше точно онова, от което се страхуваше. Колкото се може по-тактично тя завърши разговора, но не и преди да получи с помощта на госпожа Кавендиш покана да посети дома на Джо Арнолд.

Той не беше от онзи консервативен тип историци, който бе очаквала да види. Топлите му кафяви очи блестяха дружелюбно, когато отвори и я покани да влезе. Както и Стефани Кавендиш, мъжът беше приблизително на нейната възраст. Красивото смугло лице, изразителните очи и раздърпаните дрехи заблуждаваха. Нямаше съмнение, че той беше превъзходен учител; от онези, етусиазираните, подир които учениците се увличат. Нищо чудно, че Дейвид е бил привлечен от него.

— Радвам се да ви видя, госпожо Франк. Моля, заповядайте вътре. — Мъжът отвори още по-широко вратата и я покани в отрупания с книги кабинет.

Тя се огледа с възхищение.

— Дейвид прекарваше много от следобедите точно тук.

Тя усети, че в очите и напират сълзи. Испита тъга при мисълта колко малко неща е знаела за живота на Дейвид. Пое си дъх да се успокои и поблагодари на Джо, че толкова бързо се е съгласил да я приеме. След кратко колебание го попита дали някога Дейвид е обсъждал с него брат си Ви Джей.

— Няколко пъти — отвърна учителят. — Дейвид призна пред мен, че е имал проблеми с Ви Джей от първия ден, когато с Ви Джей сте се върнали от родилното отделение. Това е нормално, но да ви кажа честно, имах чувството, че това е нещо повече от съперничеството между двама братя. Опитах се да го предразположа да поговорим за това, но той не каза нищо повече. Връзката между нас беше силна, сигурен съм, но момчето никога не пожела да говорим откровено по този въпрос.

— Искате да кажете, че никога не е казал нещо повече за чувствата си и за това какви неприятности има?

— Ами веднъж спомена, че се страхува от брат си.

— Каза ли защо?

— Останах с впечатлението, че Ви Джей го заплашва — каза Джо. — Това е всичко, което мога да кажа. Знам, че на тази възраст може да се появи озлобление между двама братя. Но откровено казано, усещах, че има нещо странно около неприятностите на Дейвид с Ви Джей. Дейвид изглеждаше наистина ужасен — страхуваше се да говори за това. Накрая дори настоях да отиде при училищната психоложка.

— И отиде ли? — попита Марша. Никога не беше чула за това и усети вина.

— Разбира се — отвърна Джо. — Не исках да оставя нещата така. Дейвид беше много специален... — Мъжът се задави от вълнение. — Съжалявам.

Марша беше трогната от явната привързаност на този човек към сина и.

— Психоложката още ли работи тук?

— Медлин Зинзър? О, да. Тя е направо институция. Работила е тук по-дълго от всеки друг. Марша се възползва от гостоприемството на учителя по история и си уреди визита в дома на психоложката. После се сбогува.

— Винаги на ваше разположение — погледна я Джо. — Наистина винаги.

* * *

Медлин Зинзър наистина изглеждаше като институция. Беше едра жена, над сто килограмова. Сивата и коса беше накъдрена на ситни къдрици. Тя въведе Марша в просторната дневна с красив изглед от прозореца, който гледаше към парка на училището.

— Една от ползите да си дългогодишен служител тук — каза Медлин, проследявайки погледа на гостенката си. — Накрая получих правото да се преместя в едно от най-хубавите преподавателски жилища.

— Надявам се нямате нищо против отбиването ми тук в неделя — започна Марша.

— Изобщо не.

— Искам да ви попитам нещо за моите деца, с което може би ще ми помогнете.

— Това спомена и Джо Арнолд — каза Медлин. — Боя се само, че не помня чак толкова добре сина ви Дейвид, колкото той. Но имам папка, която прегледах, след като Джо ми се обади. Какво точно ви интересува?

— Дейвид казал на Джо, че по-малкият му брат, Ви Джей, го е заплашвал, но не пожелал да каже нищо повече. Вие знаете ли нещо?

Психоложката склочи пръсти и се облегна назад в стола си. После прочисти гърлото си.

— Няколко пъти имах случай да се срещна с Дейвид — започна тя. — След един дълъг разговор си съставих мнение, че Дейвид използва защитния механизъм на проекцията. Имах чувството, че той проецира своите собствени чувства на съперничество и неприязън върху Ви Джей.

— Значи заплахата не е била конкретна?

— Не казах това — възрази Мадлин. — Както изглежда, имало е конкретна заплаха.

— За какво става дума?

— Момчешки работи — завъртя глава възрастната жена. — Ви Джей имал някакво скривалище, за което Дейвид разбрал. Нещо безобидно.

— Би ли могло това да е лаборатория, а не скривалище?

— Би могло — каза Мадлин. — Дейвид може и да е казал „лаборатория“, но аз съм записала в папката „скривалище“.

— Говорили ли сте някога с Ви Джей?

— Веднъж. Мислех си, че ще е от полза да усетя реалните им взаимоотношения. Ви Джей беше изключително пряк. Каза ми, че брат му Дейвид ревнува от него от първия ден, в който Ви Джей се прибрал от болницата. — И Мадлин се усмихна. — Ви Джей ми каза, че си спомня пристигането си у дома след раждането си. Това ме развесели.

— Дейвид каза ли ви каква е била заплахата?

— О, да — кимна психоложката. — Каза ми, че Ви Джей заплашва да го убие.

От академията Пенделтън Марша пое към Бостън. Колкото и да се съпротивляваше да свърже в едно отделните парчета на мозайката, накрая все пак трябваше да го стори. Продължаваше да си повтаря, че всичко, което е чула е странично, случайно съвпадение на обстоятелствата, безобидно. Вече бе загубила едно дете. И въпреки това нямаше да се успокои, докато не разбере истината.

Бе изкарала стажа си по психиатрия в Масачузетс Дженеръл Хоспитъл и всеки път, когато идваше тук все едно се връщаше у дома. Но сега не отиде в психиатричното отделение. Вместо това се насочи право към патологията и намери д-р Престън.

— Разбира се, че мога да го направя — каза Престън. — Но тъй като не знаете рождената дата, ще ми отнеме малко повече време, но в края на краищата нищо не става веднага, нали?

Марша го последва и след малко те вече седяха пред болничния компютър. В системата имаше няколко души, записани под името Реймънд Кавендиш, но знаейки приблизителната година на смъртта, успяха да открият Реймънд Кавендиш от Боксфорд, Масачузетс.

— Готово — каза Престън. — Ей сега ще видим какво е записано. — Екранът се изпълни с болничните данни на мъжа. — Той продължи нататък. — Ето и резултатите от биопсията. Диагнозата е чернодробен рак на Купферовите клетки с ретикулоендотелиален произход — подсвирна той. — И таз добра! Не съм и чувал за подобно нещо.

— Бихте ли ми казали дали в болницата ви са лекувани други подобни случаи? — попита Марша. Получаването на отговора отне само няколко минути. Името светна на екрана:

— В нашата болница е имало един-единствен такъв случай — каза Престън. — Името на пациентката е Джанис Фей.

* * *

Виктор завъртя копчето на радиото в колата на станцията, която пускаше стари, но хубави парчета и започна да си припява заедно с една група от петдесетте години — времето, когато беше гимназист. Прибираше се към къщи в страхотно настроение. Беше прекарал деня тотално погълнат и заплепен от изумителния капацитет на тайната лаборатория на Ви Джей. Беше станало точно така, както Ви Джей му бе казал: всичко надминаваше и най-дръзките му мечти.

В момента, когато завиваше по алеята, от радиото зазвуча песен от края на шестдесетте и той отпусна глас заедно с Нийл Дайъмънд. Вкара колата в гаража, без да престава да пее, чак докато изгаси двигателя. После се измъкна бързо, заобиколи колата на Марша и се насочи към къщата.

— Марша! — провикна се той, когато влезе вътре. Знаеше, че тя е тук, защото колата и бе в гаража, но кой знае защо лампите не бяха светнати. — Марша! — извика повторно, но викът спря в гърлото му.

Жена му седеше на десетина крачки от него в сгъстяващия се мрак на стаята. — Значи тук си била — отдъхна си той.

— Къде е Ви Джей? — попита тя. Звучеше уморено.

— Настоя да се поразходи с велосипеда си. Но не се страхувай, Педро е с него.

— Не се страхувам за Ви Джей. Може би трябва да се страхуваме за мъжа, който го охранява.

Виктор запали осветлението и тя закри очите си с ръка.

— Моля те, загаси лампата.

Той се застави да изпълни молбата и насила. Беше се надявал, че докато се прибере вкъщи, тя вече ще е в по-добро настроение, но очевидно не беше така. Той седна и се впусна да и разказва с всички подробности за работата на Ви Джей и за изумителните му постижения. Каза и, че имплантирания протеин наистина работи. Доказателствата бяха безспорни. Че това отваря вратите към мистерията на целия процес на диференциация.

— Ако Ви Джей не настояваше толкова на секретността — каза Виктор, — би могъл да се състезава за Нобелова награда. Убеден съм в това. Иска аз да получа всички кредити, а „Каймера“ да се възползва от цялата икономическа изгода. Ти какво мислиш? Звучи ли ти като лично разстройство? Защото на мен ми звучи като нещо много благородно и великодушно.

Марша не му отговори и той изгуби желание да и разказва. След кратко мълчание тя каза:

— Неприятно ми е да ти развалям деня, но се боя, че научих много обезпокоителни неща за Ви Джей.

Виктор завъртя очи и прокара пръсти през косата си. Не това бяха думите, които беше очаквал да чуе.

— Един от учителите в академията Пенделтън, който е положил много усилия да се сближи с Ви Джей, е починал преди няколко години.

— Съжалявам.

— Починал е от рак.

— Добре, починал е от рак — кимна Виктор. — Той усети, че пулсът му се ускорява.

— Рак на черния дроб.

— Ох — въздъхна той. Не му харесваше насоката на разговора.

— Бил е същият рядък вид рак на черния дроб, от който умряха и Дейвид, и Джанис — каза Марша.

Помежду им надвисна тежка тишина. Хладилникът се включи с тихо изщракване. Виктор не искаше да слуша подобни неща. Искаше му се да говорят за технологията на имплантиране и какво ще означава това за всичките онези бездетни семейни двойки.

— За такъв изключително рядък вид рак на черния дроб изглежда необичайно толкова много хора да се разболеят от него. Хора, чиито пътища са се пресекли с Ви Джей. Разговарях със съпругата на господин Кавендиш. По-точно с вдовицата му. Много мила жена. Тя също е преподавателка в Пенделтън. Говорих и с господин Арнолд. Оказа се, че е бил близък с Дейвид. Знаел ли си, че Ви Джей е заплашвал Дейвид?

— За бога, Марша! Децата непрекъснато се заплашват едно друго. И аз като малък заплаших по-големия си брат, когато разруши снежния замък, който бях построил.

— Ви Джей е заплашвал да убие Дейвид, Виктор! И не в спор или караница. — Марша бе на ръба да се разплаче. — Събуди се, Виктор!

— Не искам да говорим повече за това — каза той гневно. — Поне не сега. — Той все още бе под влиянието на посещението на лабораторията на Ви Джей. Имаше ли тъмна страна геният на сина му? Не че и той не бе имал преди своите подозрения, но те бързо се бяха разсеяли. Ви Джей беше просто идеалното дете. Но сега Марша изказваше същите съмнения и го караше да се чувства отвратително. Възможно ли беше малкото момче, което го разведе из лабораторията, геният, който стоеше зад новия процес за имплантация да направи подобно нещо? Да убие онези деца, Джанис Фей и сина му Дейвид? Виктор не можеше да мисли за ужаса на подобно деяние. Той прогони тези мисли. Това беше невъзможно. Някой в лабораторията беше убил децата.

А другите смъртни случаи бяха плод на случайно стечение на обстоятелствата. Марша наистина бе отишла твърде далеч. Но тогава излизаше, че е в истерия откакто бяха умрели децата на Хобс и Мърей. И ако страховете и бяха основателни, тогава какво трябваше да направи той? Как би могъл да подкрепя Ви Джей в научните му

усилия? А ако беше истина, ако Ви Джей бе наполовина феноменален, наполовина чудовище, какво говореше това за него, неговия създател?

Марша сигурно щеше да каже още нещо, но точно тогава Ви Джей се прибра. Той влезе по същия начин, както в неделя вечер преди седмица, с раница на гърба. Погледна Марша, сините му очи бяха постудени от всякога. Тя потрепера. Не можеше да издържи този поглед. Страхът и от него се покачваше.

* * *

Виктор крачеше из кабинета си, захапал края на химикалката. Вратата беше затворена и къщата бе тиха. Доколкото знаеше, всички отдавна си бяха легнали. Беше една напрегната вечер, след като Марша се бе затворила в спалнята, когато той отказа да обсъжда повече Ви Джей.

Бе решил да прекара нощта в работа по представянето на имплантатния метод на срещата на Борда в сряда. Но не можеше да се концентрира. Думите на Марша продължаваха да го измъчват. Колкото и да се мъчеше, не можеше да ги избие от главата си. Е, и какво ако Ви Джей бе заплашвал Дейвид? Момчетата са си момчета.

Но мисълта за още един случай на редкия рак на черния дроб не спираше да го яде отвътре; особено като се вземеше фактът, че туморите на Джанис и Дейвид съдържаха онази допълнителна частица ДНК. Това трябваше да бъде обяснено. Съвсем целенасочено бе пазил в тайна разкритието си от Марша. Беше достатъчно лошо, че той самият трябва да мисли за това. Ако не можеше да и спести болката от евентуалната отвратителна истина, поне и бе спестил всяка малка подробност около тази истина. А после дойде и въпросът на Марша какво друго е правил Ви Джей зад заключените врати на лабораторията си. Момчето бе толкова изобретателно и разполагаше с пълното оборудване да прави почти всичко в областта на експерименталната биология. Като се изключи имплантатния метод, до какво друго бе стигнал? Дори по време на обстойната обиколка Виктор не можеше да се освободи от чувството, че Ви Джей не го допуска до всичко.

— Може би трябва да хвърля един поглед — произнесе той гласно и хвърли химикалката върху бюрото. Беше два и петнайсет след

полунощ, но какво от това!

Той надраска набързо една бележка, в случай, че Марша или Ви Джей се появят тук да го търсят. След това облече палтото си, изкара колата от гаража и затвори вратата с дистанционното. Вече в края на алеята намали и погледна към къщата. Не светеха никакви лампи; никой не бе усетил.

На служебния вход на „Каймера“ охраната светна фенерче и го насочи в лицето му.

— Извинете, д-р Франк — каза мъжът и се върна в офиса, за да вдигне бариерата.

Виктор го похвали за старанието му и се насочи към сградата, в която се намираше лабораторията му. Паркира точно срещу входа. Когато се увери, че никой не го наблюдава, той затича към реката. Изкушаваше се да използва фенерчето си, но се страхуваше да го направи. Не искаше някой друг да разбере за съществуването на лабораторията на Ви Джей.

Когато приближи брега, бученето от водопадите му се стори дори още по-оглушително, отколкото през деня. Вятърът се спускаше с внезапни пориви над алеите и вдигаше нагоре прах и пясък, принуждавайки го да навежда глава. Най-после стигна до часовниковата кула.

На входа спря и за миг се поколеба. По природа не беше страхлив, но мястото бе толкова изолирано и тъмно, че той почувства лек страх. Отново му се прииска да включи фенерчето, но за втори път отклони тази мисъл, страхувайки се някой да не забележи светлината.

Тръгна в тъмното, като първо опипваше с крак, преди да пристъпи. Беше още на първия етаж, съвсем близо до скрития вход, когато усети пърхане на криле срещу лицето си. Извика от изненада, но бързо осъзна, че бе нарушил спокойствието на ято гълъби.

Пое дълбоко дъх и продължи. Протегна се с облекчение към капака в пода, но осъзна, че изобщо не знае как да го вдигне. Опита от различни положения, но нищо не се получаваше.

В отчаянието си включи фенерчето, за да огледа обстановката. Нямаше избор. Върху пода, сред боклуците, забеляза къса метална пръчка. Взе я и се върна отново. Без да се бави повече, той я подпъкна отдолу, използвайки я като лост и усети, че капакът помръдва. След малко се вдигна нагоре без усилие.

Виктор бързо се спусна надолу по стълбите и капакът изтрополя над главата му. В лабораторията беше тъмно, единствената светлина идваше от фенерчето. Той потърси с очи таблото за осветление. Откри го под стълбите и натисна копчето. Едва когато помещението се изпълни с флуоресцентна светлина, си отдъхна.

Реши първо да огледа онази част от лабораторията, която Ви Джей не му бе показал, дори и след като Виктор го бе помолил. Беше на петнайсетина крачки от вратата, когато тя се отвори рязко и отвътре му се озъби едно голямо куче. Виктор се дръпна назад, вдигайки ръце, за да предпази лицето си. Затвори очи в очакване на нападението.

Но такава не последва и той предпазливо погледна. Злобното куче бе придърпано за веригата от гард на „Каймера“.

— Слава богу! — извика Виктор. — Добре, че бяхте вие!

— Вие кой сте? — попита мъжът с подчертано испански акцент.

— Виктор Франк. Един от ръководителите на „Каймера“. Изненадан съм, че не ме познавате. Освен това съм баща на Ви Джей.

— Окей — кимна гардът.

Кучето изръмжа.

— А вие как се казвате? — попита Виктор.

— Рамирес.

— Не съм ви срещал. Но съм доволен, че бяхте от другата страна на веригата. — И той тръгна към вратата. Рамирес го хвана за ръката, за да го спре. Изненадан от това, Виктор изви очи към него.

— Току що ви казах кой съм. Ще бъдете ли така любезен да ме пуснете вътре? — Опитваше се да звучи твърдо, но усещаше, че Рамирес е този, който контролира ситуацията. Кучето отново изръмжа. Оголените му зъби се намираха на няколко инча от Виктор.

— Съжалявам — произнесе Рамирес без капка съжаление. — Но никой няма право да влиза вътре, докато Ви Джей не позволи.

Виктор се вгледа в лицето на мъжа срещу себе си. Нямахше никакво съмнение, че този човек разбира какво казва. Запита се какво би трябвало да направи в тази объркана ситуация.

— Може би трябва да се обадим на прекия ви началник, господин Рамирес? — каза най-сетне Виктор.

— Това е нощната смяна. Аз съм началникът.

Няколко мига останаха с вперени един в друг очи. Виктор бе убеден в непреклонността на мъжа и в способността на кучето да

убеждава.

— Добре — кимна той. Онзи отхлаби хватката около ръката му и отблъсна кучето.

— В такъв случай си тръгвам — каза Виктор, без да отмества очи от песа. Реши, че може да дойде да говори с Рамирес утре сутринта. Но първо трябваше да се разбере с Ви Джей. Скоро беше на изхода с колата си. Спря на бариерата и се провикна към гарда:

— От колко време Рамирес е в охраната?

— Рамирес? — изгледа го въпросително мъжът. — При нас няма никакъв Рамирес.

13.

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИН

Атмосферата на закуска изобщо не беше нормална. Докато вземаше сутрешния си душ, Марша си бе обещала да се държи все едно нищо не се е случило, но сега това и се струваше невъзможно. Когато Ви Джей се появи в кухнята с петнайсетина минути по-късно, тя му каза, че е добре да побърза, защото е учебен ден. Знаеше, че се заяжда с него, но не можеше да се спре.

— Сега, когато тайната е разкрита — каза Ви Джей, — ми се струва направо абсурдно да ходя на училище и да се преструвам, че ми е интересно.

— Но аз мисля, че е важно да поддържаме анонимността ти — настоя Марша.

Ви Джей погледна към баща си за подкрепа, но Виктор спокойно пиеше кафето си и не участваше в разговора.

— В този смисъл ходенето или неходенето на училище няма да се отрази по никакъв начин на моята анонимност — произнесе студено Ви Джей.

— Според закона ти си длъжен да ходиш на училище — каза Марша.

— Има по-висши закони — отговори и Ви Джей.

Марша нямаше намерение да се опълчва.

— Каквото и да решите двамата с баща ти, аз съм съгласна — каза тя и излезе за работа, преди да е разбрала какво ще реши Виктор.

— Тя ще ни създава неприятности — предупреди Ви Джей, когато вратата след нея се хлопна.

— Трябва и още време. Но ти можеш да направиш някакъв компромис с училището.

— Не виждам защо. Това няма да ми помогне в работата ми, по-скоро ще ми попречи. Не са ли по-важни резултатите?

— Важни са — съгласи се баща му, — но те не са всичко. А сега как мислиш да стигнеш до „Каймера“? Искаш ли да те закарам?

— Не, разбира се. Ще дойда в лабораторията ти преди обяд. Трябват ми подробности за имплантатния протеин за пред юридическия отдел, за да започнем действия по патентоването. Освен това искам да видя и останалата част от лабораторията. — Той не спомена случката с Рамирес през нощта.

— Чудесно. Само внимавай на идване. Не искам други посетители.

Петнайсет минути по-късно Ви Джей се спусна по Станхоуп стрийт, а вятърът свиреше покрай ушите му. Плътно зад него се носеше Филип с велосипеда на Виктор, а зад него бе Педро в своя Форд Таурус.

Ви Джей каза на двамата мъже да го изчакат отвън, преди да влезе в банката с раницата си. За щастие, господин Скот бе зает с друг клиент и Ви Джей можа да използва сейфа си, без да се налага да изслушва поредната дълга лекция.

Пътуването на Виктор никак не беше безгрижно. Макар да се опитваше да мисли за други неща, съзнанието му непрекъснато се връщаше към думите на Марша: „За такъв рядък вид рак на черния дроб изглежда необичайно толкова много хора да се разболели от него. Хора, чиито пътища са се пресекли с този на Ви Джей.“ Той се запита как ли би се чувствал, ако Марша също се разболее. Както и как Ви Джей се канеше да се справи с неприятностите, които очакваше тя да му създава. Въпреки опасенията си, той бе изпълнен с ентузиазъм от новия проект. Беше се заел с изтощителните административни задачи, от които се бе натрупало солидно количество в ранната понеделнишка сутрин, с много по-малко раздразнение от обикновено. Беше доволен, защото работата не позволяваше на мозъка му да се отклонява. Колийн влезе при него с купчина съобщения и с въпроси, които изискваха вниманието му. Накара я да ги прегледа набързо, преди да вземе каквито и да е решения, надявайки се донякъде да открие някакви заплахи или шантаж относно проекта за ФНР, но нямаше нищо такова.

Най-голямо удовлетворение му донесе разрешението на въпроса дали да повдигне обвинение срещу Шарън Карвър. Той каза на секретарката да уведоми тъжителите, че е готов да оттегли обвиненията си, ако безпочвеното дело за сексуален тормоз също бъде прекъснато.

Последното, което помоли Колийн да направи, беше да насрочи среща с Роналд, така че да може да се изправи срещу него заради проблемите, свързани с работата по ФНР. Ако не излезеше нищо от това, което той не очакваше да стане, щеше да се срещне с Хърст, Хърст трябваше да бъде виновният; всъщност, Виктор беше много любопитен. Повече от всичко друго му се искаше да открие някакво категорично доказателство, което да сложи пред Марша и да каже: виждаш ли, Ви Джей няма нищо общо с това.

* * *

Марша едва издържаше. Колкото и да се опитваше, не можеше да съсредоточи вниманието си върху терапевтичните сеанси. Без всякакво обяснение каза на Джейн да отмени останалите срещи за деня. Секретарката кимна, но не изглеждаше очарована.

Веднага щом приключи с пациентите, които вече бяха тук, тя излезе през задния вход и бързо се качи в колата си. Пое по шосе 495 към 93 и зави към Бостън. Но не спря в Бостън, а продължи на югоизток до Ни-понсет, а после до Матапан.

Отвреме-навреме хвърляше поглед към седалката до себе си, където бе листчето с адреса на „Мартинес Ентърпрайсиз“. Обкръжението не изглеждаше приятно. Повечето сгради бяха с изгнила, на места прогорена дървения.

„Мартинес Ентърпрайсиз“ се оказа стар склад без прозорци. Без да се колебае, Марша отби в страни и излезе от колата. Нямахме звънец, затова почука — отначало плахо, но след като никой не отговори — по-силно. Отвътре не се показваше никой.

Тя отстъпи и започна да оглежда вратата и фасадата. Изведнъж подскочи — в левия ъгъл на сградата стоеше мъж в тъмен костюм и бяла вратовръзка и я гледаше. Насочи се към него леко объркана. Между пръстите му висеше цигара. Когато забеляза, че го е видяла, той заговори на испански.

— Не говоря испански — поклати глава тя.

— Какво желаете? — попита я той със силен испански акцент.

— Искам да говоря с Орландо Мартинес.

В първия момент мъжът не каза нищо. Всмукна дълбоко от цигарата, след което я хвърли в канавката.

— Елате с мен — произнесе той кратко и изчезна от погледа и.

Тя се приближи и видя задръстения от боклуци коридор. Поколеба се за миг. Разумът и казваше да се върне веднага в колата си, но желанието и да влезе надделя. Тя последва мъжа. Малко по-навътре имаше втора врата. Беше леко откряната.

Отвътре сградата изглеждаше по същия начин, както отвън. Единствената разлика беше, че вътре се носеше задушлива миризма на пръст. Стените представляваха неизмазан бетон, от тавана светеха голи крушки. Близо до задната част на пещерообразното помещение стоеше бюро, заобиколено от неподходящи, износени кушетки. Вътре имаше десетина мъже, отпуснати в различни пози, но всички облечени в черни костюми като човека, който я бе въвел тук. Единственият, облечен различно, беше мъжът, който седеше зад бюрото. Беше с тънка бяла риза, извадена над панталоните.

— Какво желаете? — попита я той. Имаше същия испански акцент, но не толкова силен, колкото на онзи отвън.

— Търся Орландо Мартинес — отговори Марша и тръгна към бюрото.

— За какво?

— Разтревожена съм за сина си. Името му е Ви Джей, казаха ми, че е свързан по някакъв начин с Орландо Мартинес от Матапан.

Тя усети развижване сред мъжете на кушетката. Погледна ги, после извърна лице отново към човека зад бюрото.

— Вие ли сте Орландо Мартинес?

— Може и да съм.

Марша присви очи. Мъжът приближаваше четирийсетте, с тъмна кожа, тъмни очи и почти черна коса. Беше окичен със злато, носеше диамантени копчета за ръкавели.

— Искан да ви попитам каква работа имате със сина ми?

— Госпожо, мисля, че трябва да ви дам един съвет. Ако бях на ваше място, щях да се прибера вкъщи и да се радвам на живота. Не се бъркайте в нещо, което не разбирате. Това може да причини неприятности на всички. — След тези думи той и подаде ръка и посочи към един от седналите мъже.

— Хосе, покажи на дамата изхода, преди да се е наранила.

Хосе се изправи и леко побутна Марта към вратата. Тя не откъсваше очи от Орландо, като се опитваше да измисли какво друго би могла да каже. Завъртя глава и успя да хване беглия поглед, който и хвърли един от мъжете. Клепачът покриваше едното му око. Позна го веднага. Беше го видяла в лабораторията на Ви Джей, когато Виктор я заведе.

Хосе не каза нищо. Съпроводи я до вратата, след което я затвори пред лицето и. Тя стоеше и гледаше тъмния правоъгълник, без да знае дали да е благодарна или раздразнена.

Върна се до колата си като насън, влезе и запали двигателя. На първата пряка видя полицаи и отби. Смъкна стъклото:

— Извинете — извика му тя и посочи към склада: — Имате ли представа с какво се занимават хората в онази сграда там?

Полицаят се приведе, за да види къде сочи тя и кимна:

— А, там ли? Не знам точно, но някой ми каза, че група колумбийци са започнали на това място бизнес с мебели.

* * *

Веднага щом му се отвори възможност, Виктор телефонира на Чад Нюхауз, директор по охраната и сигурността, и го попита за Рамирес.

— Разбира се, към нас е — отговори Чад. — Води се на ведомост от години. Да не би да има някакъв проблем?

— По нормалните канали ли е нает?

Чад се засмя:

— Да не би да се майтапите с мен, д-р Франк? Наехте го заедно с останалите от онази специална група за икономически шпионаж. На пряк отчет към вас.

Виктор остави слушалката. Трябваше да поговори с Ви Джей за този Рамирес.

След като административната работа бе свършена и срещата с Роналд определена за единадесет и петнадесет, той тръгна към лабораторията на сина си.

Едно почукване — и капакът на пода се вдигна. Виктор се спусна по стълбите. Няколко от охранителите в униформи на „Каймера“

седяха, играеха карти и разглеждаха списания. Ви Джей излезе от вратата на стаята, в която Виктор се бе опитал да влезе при последното си идване, бършейки ръце. Очите му бяха по-блестящи отвсякога.

— Да си идвал в лабораторията миналата нощ? — попита той.

— Идвах — призна Виктор.

— Не искам да го правиш — прекъсна го остро Ви Джей. — Не и докато аз не съм го позволил. Ясно? Нуждая се от известно уважение и уединение.

Виктор наблюдаваше сина си. Няколко мига не можа да каже нищо. Беше планирал да му покаже, че е ядосан от снощния епизод, но внезапно започна да се оправдава.

— Съжалявам — каза той. — Нямах предвид нищо лошо. Любопитен бях каква е останалата апаратура тук.

— Съвсем скоро ще я видиш. — Гласът му поомекна. — Първо искам да ти покажа новата лаборатория.

— Добре. — Виктор изпита облекчение, че лошото чувство се разсея толкова бързо.

Двамата се качиха в колата и напуснаха „Каймера“. Пресякоха моста над Меримак. По едно време Виктор реши да повдигне въпроса за Рамирес.

— Вкарах няколко души охрана във ведомостите на „Каймера“ — обясни Ви Джей. Ако те безпокоят разходите, спомни си само за огромната полза, която ще извлече „Каймера“ от такова нищожно вложение.

— Не ме тревожат разходите — каза Виктор. Всъщност, тревожеше го лекотата, с която Ви Джей бе в състояние да направи всичко, каквото си поиска.

Скоро се озоваха край старата мелница през реката. Пръв от колата изскочи Ви Джей, нетърпелив да покаже творението си.

Сградата се намираше до самата река. Часовниковата кула се виждаше ясно на другия бряг. Но за разлика от предишната, новата лаборатория беше модерна във всяко отношение, включително декорацията. Беше на три етажа и бе най-впечатляващото място, което Виктор бе виждал някога. В мазето имаше помещение за животните, операционни отделения, циклотрон, който произвеждаше радиоактивни субстанции. Най-долу имаше ядрено-магнитен резонанс и цяла микробиологична лаборатория. Вторият етаж представляваше

главното лабораторно пространство и там се намираше по-голямата част от сложното оборудване, необходимо за генни манипулации. Третият, най-горен етаж бе зает от компютри, библиотека и административни офиси.

— Е, какво мислиш? — попита Ви Джей гордо, докато стояха в коридора на третия етаж. Трябваше да се местят често, тъй като навсякъде имаше техници, които инсталираха очевидно съвсем скоро доставената апаратура, бояджии и дърводелци, довършващи работата си.

— Както всичко, направено от теб, и това направо ме поразих — поклати глава Виктор. — Но е струвало цяло състояние. Откъде си намерил парите?

— Един от страничните ми проекти бе да развия продаваем продукт от рекомбинантна ДНК-технология обясни Ви Джей. — Очевидно съм успял.

— Какъв е продуктът? — попита Виктор нетърпеливо.

Ви Джей се ухили.

— Търговска тайна.

И той отиде до една затворена врата, отвори я леко, надникна, след което се обърна към баща си:

— Имам още много изненади за теб. Тук има някой, с когото искам да се срещнеш.

Той отвори вратата и направи жест към баща си да влезе вътре. Младата жена, наведена над бюрото, се изправи бързо:

— Д-р Франк! Каква изненада!

В първия момент Виктор не можа да каже нищо. Наистина не беше очаквал да я види: Мери Милман, заместващата майка, жената, която бе износила Ви Джей.

Ви Джей се наслаждаваше на шока на баща си.

— Имах нужда от добра секретарка — обясни той, — ето защо я извиках от Детройт. Трябва да призная, че бях любопитен да видя жената, която ме е родила.

Виктор стисна ръката на Мери.

— Радвам се да ви видя отново — каза той смаяно.

— Аз също.

— Ами — засмя се Ви Джей, — аз трябва да се връщам обратно в моята лаборатория.

Виктор смутено погледна часовника си.
— А аз трябва да се връщам в моята.

* * *

Срещата с Роналд Бийкман се оказа чиста загуба на време. Виктор се опитваше да го предизвика с проекта за ФНР, за да разбере дали Роналд знае нещо за него. Но той не казваше нито „да“, нито „не“, очевидно схващайки, че уклончивостта може да му даде преднина. Когато Виктор му напомни, че при последната им среща го е заплашил да направи живота му невъзможен, Роналд просто го подмина, все едно че беше някаква метафора. Така че Виктор излезе от офиса му без да е научил нищо повече, отколкото когато влезе.

Единствената потенциална облага от срещата беше, че Роналд прояви определен интерес към имплантатния проект и Виктор му бе обещал да му подбере някои неща за четене.

Той тръгна към офиса си. Трябваше веднага да помоли Колийн да уреди среща с Хърст. Не че изгаряше от нетърпение.

— Робърт Граймс се обади от лабораторията ви — каза тя още щом го видя на прага. — Каза, че имал нещо много интересно за вас. Иска да му се обадите веднага.

Той се отпусна тежко на стола. При нормални обстоятелства подобно съобщение щеше да го накара да изтръпне от нетърпение. Би могло да се отнася до някакъв пробив в експериментите. Но в този момент сигурно беше нещо друго. Вероятно ставаше дума за специалната задача, която бе възложил на Робърт и не бе много сигурен дали му се иска да чуе това интересно нещо.

Като се окуражаваше, той набра телефонния номер и зачака отсреща да вдигнат. През това време си помисли за собствените си експерименти и осъзна, че сега те не го интересуват особено. Ви Джей бе разрешил повече от въпросите, които го вълнуваха. Беше му унижително да крета някъде далеч зад десетгодишния си син, но добрата страна беше, че те двамата биха могли да доведат нещата докрай. Това наистина бе вълнуващо.

— Д-р Франк! — произнесе внезапно Робърт в слушалката и откъсна Виктор от размишленията му. — Радвам се, че ви намерих.

Успях да определя нуклеотидните последователности в ДНК-то на двата тумора и исках да се уверя, че желаете да продължа и да ги репродуцирам чрез рекомбинантни технологии. Ще ми отнеме известно време, но това е единственият начин да се уверим какво точно кодират.

— Имаш ли представа какво кодират? — колебливо попита Виктор.

— О, да — отвърна лаборантът. — Това несъмнено е някакъв уникален вид фактор за полипептиден растеж.

— Значи не е ретро вирус — каза Виктор с лъч надежда, мислейки си, че един ретро вирус би могъл да е изкуствено разпространена инфекциозна частица.

— Не, съвсем определено не е ретровирус — отговори Робърт. — Всъщност, това е изкуствено създаден ген — добави със смях той. — Би трябвало да го нарека „Каймера-ген“. Измежду нуклеотидните последователности има вътрешен промотор, който самият аз съм използвал неведнъж. Той е извлечен от маймунския вирус 8У40. Но останалата част от гена явно идва от някакъв друг микроорганизъм, или бактерия, или вирус.

Последва пауза.

— Все още ли сте на телефона, д-р Франк? — попита Робърт, решил, че връзката се е разпаднала.

— Сигурен ли си? — попита Виктор с колеблив глас.

Изводите започваха да се натрапват.

— Напълно — потвърди мъжът. — Самият аз бях изненадан. Никога не съм чувал за подобно нещо. Първоначалното ми предположение беше, че в кръвта на тези хора е попаднал някакъв ДНК вектор. Това изглеждаше толкова странно, че се замислих. Единственият възможен механизъм, с който можах да си го обясня е, че мехчетата на червените кръвни телца са пълни с този заразен ген. Веднага щом Купферовите клетки в черния дроб са ги поели, инфекциозните частици са се включили в клетъчния геном. След това новите гени са превърнали протоонкогенезата в онкогенеза и бинго! — рак на черния дроб. Само че в този сценарий има един проблем. Знаете ли какъв е той?

— Не. Какъв е?

— Има само един начин мембранните мехчета на еритроцитите да попаднат в нечий кръвен поток — продължи Робърт, очевидно, без да забелязва ефекта, който всичко това упражняваше върху Виктор. — Трябва да са били инжектирани. Знам, че...

Той така и не успя да си довърши изречението. Виктор бе затворил. Натрупаните доказателства бяха неопровержими. Не можеше да се отрече: Дейвид и Джанис бяха умрели от рак на черния дроб, причинен от частица чужда ДНК, която се е включила в техните хромозоми. И като капак на всичко от същото заболяване бе умрял и учителят от Академията Пенделтън, за който Марша му бе казала. Всички тези хора са били близки с Ви Джей. А Ви Джей бе гений в науката и разполагаше със собствена ултрамодерна лаборатория.

Колийн надникна.

— Чаках да свършите телефонния разговор — каза тя с лъчезарна усмивка. — Съпругата ви е тук. Да я изпратя ли да влезе?

Виктор кимна. Внезапно се почувства уморен. Марша влезе в стаята и затвори вратата енергично. От течението листовете по бюрото му се разпиляха, но той не се помръдна. Марша се насочи към него и се наведе, гледайки го право в очите.

— Знам, че предпочиташ да не правиш нищо — каза тя. — Знам, че не искаш да тревожиш Ви Джей; знам също, че си възхитен от неговите постижения, но се налага да погледнеш реалността в очите и да признаеш, че момчето не играе по правилата. Нека ти кажа последното, което научих. Ви Джей се е забъркал с група колумбийци, за които се предполага, че се занимават с мебелен бизнес в Матапан. Срецнах се с тези хора и нека ти кажа: никак не ми приличат на търговци на мебели.

Марша спря рязко. Виктор не реагираше.

— Виктор? — погледна го тя въпросително. Очите му изразяваха смайване и объркване.

— Марша, седни — каза той, поклащайки глава с тъга. Стисна главата си с ръце и се приведе напред, подпрял лакти на бюрото. Остана неподвижен известно време, после прокара нервно пръсти през косата си и се изправи. Марша се отпусна на стола срещу него, като се опитваше да разбере какво се кани да прави. Пулсът и се учести.

— Току що научих нещо много лошо — каза Виктор. — Преди няколко дни взех проби от тумора на Дейвид и Джанис. Робърт

трябваше да им направи анализ. Преди да влезеш ми телефонира, за да ми каже, че болестта им е предизвикана по изкуствен начин. Чужд, причиняващ рак ген е бил включен в кръвообращението им.

Марша извика и притисна с ръка устата си потресена. Въпреки, че бе започнала да подозира нещо напоследък, потвърждението беше толкова ужасно, сякаш идваше като гръм от ясно небе. Това, че го чуваше от Виктор, който се бе противопоставял със зъби и нокти на страховете и опасенията и, правеше всичко още по-жестоко. Прехапа долната си устна, разтреперана от гняв, мъка и страх.

— Трябва да е бил Ви Джей! — прошепна тя.

Виктор удари с юмрук по бюрото и останалите листове се разхвърчаха.

— Не го знаем със сигурност! — извика той.

— Всички тези хора са го познавали отблизо — възрази Марша, повтаряйки на глас собствените му мисли. — И той е искал да ги премахне от пътя си.

Виктор поклати глава с мрачно примирение. До каква степен вината беше негова и до каква — на Ви Джей? Той бе човекът, който даде на момчето този невероятен ум. Но спря ли, за да помисли поне за миг какво слага в ръцете му? Ако Дейвид, Джанис и онзи учител бяха умрели от ръката на Ви Джей, той не бе сигурен, че би могъл да живее с тази мисъл.

Марша започна колебливо, но обвинението я правеше убедителна.

— Мисля, че трябва да разберем какво точно прави Ви Джей в останалата част от лабораторията си.

Виктор остави ръцете си да паднат безжизнено край тялото му и се взря през прозореца. Впери поглед към часовниковата кула и си помисли, че там в момента работи Ви Джей. Той се обърна към Марша:

— Да отидем и да разберем.

14. ПОНЕДЕЛНИК СЛЕДОБЕД

Марша трябваше да подтичва, за да е в крак с Виктор, който се движеше към реката. Двамата скоро отминаха ремонтираната част на комплекса. На ярката слънчева светлина изоставените сгради не изглеждаха чак толкова зловещи.

Влизайки във входа, Виктор се насочи право към капака в пода и почука няколко пъти.

След минута-две капакът се вдигна. Мъж в униформата на охранител от „Каймера“ ги изгледа изучаващо, след което им махна да слизат.

Виктор тръгна пръв и когато Марша бе долу на последното стъпало, той вече заобикаляше гребното колело и се насочваше към всяващата страх метална врата, която препречваше входа към неизследваната част от лабораторията на Ви Джей. За Марша самата лаборатория си оставаше забранена точно толкова, колкото при последното и идване тук. Тя знаеше, че плодовете от научното изследване могат да бъдат използвани за добро или зло, но нещо в мрачното подземие създаваше в нея чувството, че изследванията, които се провеждат тук не бяха с благородна цел.

— Хей! — изкрещя един от гардовете, когато видя Виктор да се приближава към забранената врата. Скочи и само с няколко крачки се озова пред него, хвана ръцете му и го блъсна назад. — Никой няма право да влиза тук — каза той със силен испански акцент.

За изненада на Марша, Виктор размаха юмрук пред лицето на мъжа и замахна. Това явно се оказа изненадващо и за непознатия, защото той падна на коляно, но продължаваше да държи ръкава на Виктор. Виктор рязко се дръпна, за да се освободи и отново тръгна към металната врата.

Охранителят извади нож от ботуша си и го отвори със замах. Наточеното острие проблесна.

— Виктор! — извика Марша. Той се обърна при вика и. Охранителят вървеше срещу него и държеше ножа пред себе си като миниатюрна рапира. Виктор го отклони, но онзи не го изпускате. Ножът се вдигна нагоре заплашително.

— Спри! — извика Ви Джей, когато изскочи от вратата, към която бе тръгнал баща му. Останалите двама охранители се опитваха да ги усмирят. — Пусни баща ми да влезе — нареди Ви Джей.

— Той искаше да влезе в задната лаборатория — извика мъжа с ножа.

— Пусни го да влезе — изкомандва Ви Джей още по строго.

Виктор залитна, опитвайки се да запази равновесие. Ви Джей го хвана за ръката в момента, когато той се канеше да натисне вратата.

— Сигурен ли си, че си готов за това? — попита Ви Джей.

— Искам да видя всичко — отвърна той.

— Спомняш ли си за Дървото на познанието?

— За Доброто и Злото? — погледна го баща му. — Не можеш да ме разубедиш.

Ви Джей дръпна ръката си:

— Сам решаващ, но може и да не харесаш последиците.

Виктор погледна към Марша, но тя му кимна окуражаващо и той натисна отново бравата. Отвътре нахлу неясна синя светлина. Той прекрачи прага и тя го последва. Ви Джей затвори вратата след тях. Помещението беше около петдесет стъпки дълго и доста тясно. На дълга пейка от грубо дърво бяха сложени четири петдесетгалонови стъклени резервоара. Стените им бяха съединени със силикон. Резервоарите се осветяваха от горещи лампи и излъчваха тайнствена синя светлина, която се пречупваше от течността в тях. Марша усети, че зъбите и започват да тракат от ужас, когато осъзна какво има в резервоарите. Във всеки от тях, обвит в прозрачна мембрана се намираще по един ембрион, по всяка вероятност на осем месеца, който плуваше в изкуствената утроба. Те гледаха Марша, с широко отворените си сини очи когато тя се дръпна встрани. Жестикულიраха, усмихваха се, дори се прозяваха.

Небрежно, но с известна арогантна гордост, Ви Джей обясни как действа системата. Във всеки резервоар плацентите бяха прикрепени върху плексигласова скара към мембранна торбичка, свързана с нещо като машина, имитираща връзката бял дроб — сърце. Всяка машина

притежаваше свой компютър, който на свой ред бе свързан към протеинов синтезатор. Течната повърхност на всеки резервоар бе покрита с пластмасови топки, за да възпрепятства изпаряването. Нито Марша, нито Виктор бяха в състояние да кажат нещо, ужасени от гледката с неродените деца. Въпреки, че се бяха опитали да се подготвят за неочакваното, това се оказа шок, който не можеха да понесат.

— Сигурен съм, че се питате какво е всичко това — каза Ви Джей, приближи се към една от стъклениците и хвърли поглед към един от многобройните дисплеи. Удари го с юмрук и индикиращата стрелка мина в оцветената в зелено нормална зона. — Ранната ми работа върху имплантацията представляваше моделиране на утроба с тъканна култура. Разрешаването на проблема с имплантацията доведе до разкриване на необходимостта от утроба.

— На каква възраст са тези деца? — попита Марша.

— На осем и половина месеца — каза Ви Джей. — Ще ги държа в това положение по-дълго от нормалните девет месеца. Колкото по-дълго останат тук, толкова по-лесно ще пораснат.

— Откъде взе зиготите? — попита Виктор, макар вече да знаеше отговора.

— Щастлив съм да ви кажа, че те са мои братя и сестри.

Марша премести невярващ поглед от ембрионите към Ви Джей. Той се засмя на изражението и.

— Хайде, това не би могло да е чак такава изненада. Взех зиготите от фризера в татковата лаборатория. Нямах смисъл да ги оставям да се хабят или пък да оставя татко да ги имплантира в други хора.

— Те бяха пет — обади се Виктор. — Къде е петата?

— Добра памет — похвали го Ви Джей. — За съжаление, похабих я при един от ранните тестове. Но четири са достатъчни за статистическа екстраполация, поне за първата група.

Марша отново се извърна към децата. Те бяха нейни!

— Не се изненадвайте толкова — каза Ви Джей. — Знаехте, че тази технология беше на път. Аз просто я ускорих.

Виктор се приближи към един от компютрите, когато екранът оживя и избълва половин страница данни. Веднага щом принтирането

приключи, протеиновият синтезатор се включи и започна да произвежда протеин.

— Системата усеща необходимостта да се добави някакъв фактор на растежа — обясни Ви Джей. Виктор погледна отпечатаните копия. Те съдържаха жизнените показатели, химията и кръвните стойности на децата. Той беше удивен от сложността на системата. Знаеше, че Ви Джей трябваше да е удвоил невероятно сложното взаимодействие на силите, необходимо за да превърне оплодената яйцеклетка в цял организъм. Това беше свидетелство за качествен скок в биотехнологията. Радикално нова и успешна имплантатна технология беше едно, но това тук бе свършено друго нещо. Виктор настръхна при мисълта за дяволския потенциал на онова, което собственото му творение бе създало.

Марша боязливо се приближи към един от резервоарите и се взря в момченцето отблизо. Детето отвърна на погледа и, сякаш се нуждаеше от нея; то допря малката си длан в стъклото. Марша протегна ръка и направи същото. Сега ги отделяше единствено прозрачната стена. Но тя изведнъж дръпна ръка отвратена.

— Главите им! — извика тя.

Виктор застана до нея и се наведе напред.

— Какво им има на главите?

— Погледни веждите им! Главите им се скосяват, те нямат чела!

— Мутирала са — обясни Ви Джей небрежно. — Отстраних добавения от Виктор сегмент, след което унищожих някои от нормалните локуси на ФНР-гена. Искан да постигна ниво на интелигентност, подобна на тази на Филип. Той ми помагаше във всичките ми усилия повече от всеки друг.

Марша потръпна и хвана ръката на Виктор така, че Ви Джей да не забележи, но той не и обърна внимание, а посочи към вратата в дъното на стаята.

— Какво има зад тази врата?

— Не видя ли вече достатъчно?

— Искан да видя всичко — каза Виктор. Той остави Марша и тръгна нататък. Тя за миг се взря в мъничкото момченце с изпъкнало чело и сплескана глава. Сякаш човешката еволюция се бе върнала с петстотин хиляди години назад. Как Ви Джей бе могъл да причини

съвсем съзнателно това на своите братя и сестри — да спре тяхното развитие? Макиавелистският му рационализъм я накара да изтръпне.

Тя се дръпна от стъклените и последва Виктор. Трябваше да види всичко със собствените си очи. Можеше ли наистина да има нещо по-лошо от това, което вече бе видяла?

В съседната стая имаше стоманени контейнери, подредени в редица. Приличаха на гигантски котли, каквито беше виждала в пивоварни като тийнейджърка. Тук беше по-топло и по-влажно. Няколко мъже без работни престилки се суетяха около един от тях, прибавяха вътре някакви съставки. Когато ги видяха, те спряха и погледнаха към Марша и Ви Джей.

— Какви са тези резервоари? — попита Марша.

Виктор знаеше отговора.

— Това са ферментатори за отглеждане на микроорганизми. — Той се обърна към Ви Джей: — Какво има вътре?

— Е-коли бактерии — отговори момчето. — Работилниците за получаване на рекомбинантна ДНК.

— Какво правят всъщност? — попита Виктор.

— Не ми се иска да отговарям — поклати глава момчето. — Не мислиш ли, че това, което видя за днес ти стига?

— Искам да знам всичко. Да сложим всички карти на масата.

— Е, щом настояваш... Ами, правят пари — усмихна се Ви Джей.

— Не съм в настроение за шеги — каза Виктор.

Ви Джей го погледна.

— Нуждаех се от големи капиталовложения за новата лаборатория. Очевидно е, че нямаше как да започна да предлагам акции на борсата. Вместо това внесох малко растения кока от Южна Америка и екстрахирах съответните гени. След което включих тези гени в лактозния оперон на бактерията Е-коли, използвах плазмид, който носи резистентност към тетрациклин и вложих всичко това отново в бактерията. Продуктът е изумителен. Дори Е-коли бактериите го обожават.

— За какво говори той? — Марша погледна недоумяващо към Виктор.

— Казва, че тези ферментатори произвеждат кокаин — отвърна той. — Това обяснява връзката с „Мартинес Ентърпрайзиз“.

— Но тази производствена линия е само временна — намеси се Ви Джей. — И изключително подходяща за получаване на бърз капитал. Съвсем скоро новата лаборатория ще може да работи без всякаква необходимост от контрабанда. „Мартинес Ентърпрайзиз“ е временен партньор. Всъщност, можем да спретнем цяла малка армия от такива партньори в случай на нужда. Засега доста от тях се водят по ведомост в „Каймера“.

Виктор се насочи към ферментаторите. Степента на сложност на тези апарати го порази. Още от пръв поглед можеше да каже, че те далеч превъзхождат онези, които се използваша в „Каймера“. Той се върна отново при Ви Джей и Марша.

— Е, вече видяхте всичко — каза Ви Джей. — И е време да поговорим сериозно.

Той се обърна и мина в главното помещение, следван от Виктор и Марша. В стъклените резервоари ембрионите отново се движеха. Изглеждаха сякаш копнеят за човешка кампания. Ако Ви Джей го бе забелязал, той не го показва.

Преведе ги мълчаливо до жилищното отделение и Виктор осъзна, че дори тук не всичко бе видял. Имаше една по-малка стая извън главната зона. Ако се съдеше по обзавеждането и списанията, това сигурно беше кабинетът на Ви Джей. Виждаха се легло, както и масичка със сгъваеми столове, огромна библиотека, пълна с периодични издания и стол за четене. Ви Джей бутна напред масичката и седна. Виктор и Марша измъкнаха по един стол и също седнаха. Ви Джей местеше очи от единия върху другия, пронизващите му сини очи блестяха като сапфири.

— Трябва да знам какво планирате да правите с всичко това. Бях честен с вас, време е и вие да ми кажете честно мнението си.

Виктор и Марша се спогледаха. Когато видя, че Виктор не се кани да говори, Марша започна:

— Трябва да знам истината за Дейвид, Джанис и господин Кавендиш.

— В момента не ме интересуват никакви периферни въпроси — каза Ви Джей. — Искам да разговаряме за величината на моите проекти. Надявам се, че сте оценили значимостта на тези експерименти. Научната им стойност надминава всички теми, които при други обстоятелства биха били важни.

— Боя се, че трябва да разбере истината за тези хора, преди да мога да съдя — произнесе хладно Марша.

Ви Джей погледна към Виктор.

— И ти ли мислиш така?

Виктор бавно кимна.

— Точно от това се страхувах — промърмори Ви Джей. Той ги изгледа сурово, сякаш бе техен родител, а те — негови деца, които се бяха провинили. Най-сетне проговори отново: — Добре, ще отговоря на въпросите ви. Ще ви кажа всичко, което искате да знаете. Тримата души, които споменахте, вероятно щяха да ме издадат. Това щеше да бъде опустошително за цялата ми работа. Опитвах се да не им позволявам да научат нещо повече за лабораторията и експериментите ми, но те бяха неотстъпчиви. Трябваше да оставя природата да се справи с тях.

— Какво означава това? — попита Виктор.

— В процеса на изследванията ми върху фактора на растежа, свързани с разрешаването на проблема за изкуствена утроба, открих определени протеини, които действат като силен ускорител за протоонкогените.

Пакетирах ги в мехчетата на червените кръвни клетки и оставих природата да продължи нататък.

— Имаш предвид, че си ги инжектирал? — изгледа го Виктор.

— Разбира се, че ги инжектирах! — сопна се Ви Джей. — Това не е нещо, което можеш да им дадеш през устата.

Марша се опита да запази самообладание.

— Казваш ми, че си убил брат си? И не чувстваш нищо?

— Бях просто посредник. Дейвид умря от рак. Молах го да ме остави сам, но той непрекъснато се влачеше подире ми, мислеше, че може да ме спре. Не аз, неговата ревност го уби.

— А останалите две деца? — попита Марша.

— Не може ли да говорим за наистина важните неща? — изрече с досада Ви Джей и чукна с юмрук по масата.

— Попита ни какво се каним да правим с всичко това — продължи Марша. — Първо трябва да разберем фактите. Какво стана с децата?

Ви Джей забарабани с пръсти по лъскавата повърхност на масичката. Търпението му се бе изчерпало.

— Бяха станали твърде умни. Бяха започнали да реализират потенциала си. Нямах намерение да се съревновавам. Малко цефалоклор в млякото им в детската градина свърши работа. Сигурен съм, че това беше добре за повечето от децата.

— А как се почувства, когато умряха?

— Облекчен.

— Никакво съжаление или тъга, или поне нещо... — не успя да довърши Марша.

— Това не е терапевтичен сеанс, майко — сопна и се Ви Джей. — Моите чувства нямат никакво значение. Е, сега знаете всички тъмни тайни. Ваш ред е да бъдете честни с мен. Трябва да знам какви са намеренията ви.

Марша погледна Виктор, надявайки се, че той ще осъди демоничните действия на сина им, но той само стоеше и гледаше объркано, твърде изумен, за да говори.

Тя взе мълчанието му за съгласие. Можеше ли Виктор да е до такава степен омаян от постиженията на Ви Джей, че да отmine с лека ръка смъртта на петима души? Смъртта на собственото им малко момче? Е, във всеки случай тя нямаше намерение да мълчи. По дяволите Виктор!

— Е? — погледна ги Ви Джей.

Тя изви лице към него. Немигащите му очи я гледаха с хладно очакване. Кристалният им син цвят, толкова впечатляващ от самото му раждане и ангелската му руса коса я докараха до сълзи. Той също беше нейно дете, нали? И ако вършеше такива ужасни неща, негова ли бе наистина вината? Той беше извращение на науката. Защото, каквото и да бе постигнал Виктор, за да го превърне в гений, изглежда то го бе лишило от морал. Ако Ви Джей бе виновен, то Виктор бе виновен в същата степен. Марша почувства, че я залива вълна на жал към момчето.

— Ви Джей — започна тя. — Не вярвам, че баща ти е осъзнал резултатите от своя експеримент с ФНР...

Но Ви Джей я прекъсна.

— Тъкмо напротив — каза той. — Татко е знаел съвършено точно какво иска да постигне. И сега може да ме погледне — мен, и онова, което аз съм постигнал, и да се увери, че в края на краищата е успял. Аз съм точно това, което е желал и на което се е надявал; аз съм

това, което той самият е искал да бъде. Аз съм това, което науката може да бъде. Аз съм бъдещето. — Ви Джей се усмихна. — По-добре свиквай с мен.

— Може би в научно отношение наистина си това, което баща ти е възнамерявал — продължи Марша твърдо. — Но мисля, че не е предвидил личността, която създава. Ви Джей, това, което се опитвам да ти кажа е, че ако си извършил тези убийства, ако произвеждаш кокаин... и не си в състояние да видиш моралното противопоставяне на тези действия, ами... значи вината не е твоя.

— Майко — каза Ви Джей вбесен, — ти винаги тълкуваш нещата превратно. Чувства, симптоми, личност. Разкрих ти най-голямото постижение в биологията за всички времена, а ти сигурно искаш да ме подложиш на поредния психологически тест. Това е абсурд.

— Науката не е най-върховното нещо — поклати глава Марша. — Моралът е този, който води. Не можеш ли да разбереш?

— Точно тук се заблуждаваш — каза Ви Джей. — И татко е показал, че също слага науката над морала със самия акт на създаването ми. Според общоприетите морални предписания той не би трябвало да започва експеримента с ФНР, но все пак го е направил. Той е герой.

— Това, което е направил, създавайки те, е било породено от глупаво високомерие. Не се е спрял да помисли за възможните последици; бил е толкова обсебен от средствата, които ще го доведат до целта. Науката губи своя смисъл, когато се отърси от връзката си с морала.

Ви Джей цъкна с език в знак на несъгласие. След това впери пламналите си от страст сини очи в Марша.

— Моралът не може да бъде научно правило, защото той е нещо относително и затова — променливо. А науката не е. Моралът е базиран върху човека и неговото общество, които се променят през годините в зависимост от културата. Което е заклеймявано от едни, е обожавано от други. А в науката няма място за прищевки. Единственото неизменно нещо в този свят са законите на природата, които управляват сегашната вселена. Разумът е крайният арбитър, не моралният каприз.

— Ви Джей, ти не си виновен — произнесе Марша, клатейки глава тъжно. С него не можеше да се разбере. — Твоята

свръхинтелигентност те е изолирала и те е направила човек, на когото липсват човешките качества жал, съпричастност, дори обич. Чувстваш, че нямаш граници. Но имаш. Никога не си развил съвест. Но не можеш да го видиш. То е като да обясняваш концепцията за цветовете на човек, сляп по рождение.

Ви Джей скочи от стола с възмущение.

— С цялото ми уважение — каза той, — но нямам време за софистика. Чака ме работа. Трябва да знам какви са намеренията ви.

— Ще поговорим с баща ти. — Марша избегна погледа му.

— Хайде отивайте, говорете — каза Ви Джей и сложи ръце на кръста си.

— Ще говорим, но не в присъствието на деца.

Той сви устни раздражено. Дишането му се учести, в очите му играеха зли пламъчета. Накрая се обърна и излезе от стаята. Вратата след него се захлопна и прецрака. Беше ги заключил. Марша погледна Виктор. Той поклати глава в безпомощно отчаяние.

— Имаш ли някакви съмнения за това, което правим? — попита тя.

Той отново поклати глава.

— Добре — каза Марша. — А сега да решим какво трябва да предприемем.

— Никога не съм допускал, че може да се стигне дотук. — Той най-сетне се реши да я погледне. — Марша, трябва да ми повярваш. Само ако знаех... — Гласът му секна. Нуждаеше се от подкрепата и, от разбирането и. Но дори той самият не разбираше степента на грешката си. Не беше сигурен, че ако оцелееха след всичко това, би могъл да се понася. Как можеше да очаква, че Марша ще го понася? Той притисна ръце към лицето си.

Марша го докосна и сякаш едва сега разумът му се върна.

— Трябва да решим какво да правим — произнесе тя нежно.

Той стана от стола, внезапно окуражен.

— Аз единствен съм отговорен. Ти си напълно права за Ви Джей. Нямах да е такъв, какъвто е сега, ако не бях аз с моите научни фантазии. — Той погледна уморено жена си. — Първото, което трябва да направим, е да излезем оттук.

Марша го погледна замислено.

— Мислиш ли, че Ви Джей ще ни остави да се измъкнем оттук? Бъди разумен. Спомняш ли си как се е справял с неприятностите си преди? Дейвид, Джанис, онзи нещастен учител, двете деца, а сега — заядливите му родители.

— Допускаш ли, че се кани да ни държи тук до безкрайност? — попита Виктор.

— Нямам и най-отдалечена идея какви са намеренията му. Просто не смятам, че ще е лесно да излезем оттук. Сигурно изпитва нещо към нас. Иначе не би си дал труда да ни обяснява и не би се интересувал от мненията и плановете ни. Със сигурност не възнамерява да ни остави тук, докато е убеден, че няма да представляваме проблем за него.

Известно време останаха мълчаливи. След това Марша продължи:

— Може би е възможно да сключим някаква сделка с него. Да го убедим да пусне единия от нас, докато другият стои тук.

— Като заложник?

Марша кимна.

— Ако се съгласи, мисля, че ще е добре ти да излезеш — каза Виктор.

— Не — поклати глава тя. — Ако се стигне до това, ти излизаш. Трябва да разбереш как можеш да го спреш.

— Сигурен съм, че ти трябва да излезеш. Аз мога да се справя с Ви Джей по-добре, отколкото ти в този момент.

— Струва ми се, че никой не може да се справи с него — усмихна се горчиво Марша. — Той живее в свой собствен свят, в който няма забрани, няма съвест. Но аз съм убедена, че няма да ми причини нищо лошо, поне не и докато е сигурен, че нямам намерение да му създавам неприятности. Наистина мисля, че на теб вярва повече, отколкото на мен. В този смисъл ти можеш да се договориш с него по-добре, отколкото аз. Ви Джей се стреми непрекъснато към твоето одобрение. Иска да се гордееш с него. Както всяко друго дете.

— Но какво да направя? — каза Виктор, крачейки напред-назад. — Не съм сигурен, че полицията би помогнала кой знае колко. Предполагам, че най-уязвимото му място е въвличането в наркобизнеса.

Марша само кимна. От очите и се стичаха сълзи. Не можеше да повярва, че това им се случва. Беше и трудно да мисли за Ви Джей по друг начин, освен като за малкото си момче. Но нямаше съмнение: генната манипулация бе направила от него чудовище.

— Можем ли да го изпратим в психиатрична болница? — попита Виктор.

— Трудно ще е, без да показва психотично поведение, което както знаеш, той не демонстрира или без да е обвинен в убийство поради невменяемост. Съмнявам се дори че може да бъде привлечен под отговорност. Убедена съм, че не е оставил никакви улики, особено при такова хай-тек престъпление. Той има личностно разстройство, но не е луд. Трябва да измислим нещо по добро от това. Само че не знам какво да бъде.

— Ще измисля нещо — увери я Виктор. Той прокара пръсти през косата си, пое си дълбоко дъх и се опита да отвори вратата. Беше заключена. Почука с юмрук няколко пъти.

След малко ключалката щракна и на прага застана Ви Джей с няколко южноамериканци зад гърба си.

— Готов съм да разговаряме — каза Виктор.

Ви Джей премести поглед от него към Марша. Тя се опита да избегне студените му очи.

— Сам — добави Виктор.

Ви Джей кимна и му направи място да излезе. Виктор тръгна право към главната лаборатория, когато чу ключът да се превърта отново в ключалката. Беше ясно, че той и Марша наистина бяха затворници, държани от собствения си син.

— Тя наистина е разстроена — каза Виктор. — Да убиеш Дейвид... Това е непроситимо.

— Нямах никакъв избор.

— Една майка трудно свиква с такова нещо — продължи Виктор, но Ви Джей дори не мигна.

— Знаех си, че не трябва да и казваме за лабораторията — изсумтя той. — Тя няма същото уважение към науката, както ние.

— Сигурно си прав за това. Беше ужасена от изкуствените утробы. Аз бях очарован. Наясно съм какво научно постижение са. Въздействието, което ще окажат върху научната общност ще е поразително. А и търговският им потенциал е огромен.

— Разчитам печалбата да ми осигури възможност да ликвидирам кокаиновата връзка — каза Ви Джей.

— Идеята е добра. Но си изложил на сериозен риск работата си, свързвайки се с наркобизнеса.

— От известно време го обмислям. Разполагам с няколко резервни плана в случай на беда.

— Сигурен съм, че имаш.

Ви Джей погледна баща си изпитателно.

— Мисля, че е по-добре да ми кажеш какви са намеренията ти относно лабораторията и работата ми.

— Първата ми задача е да се споразумея с Марша — каза Виктор. — Но мисля, че ще склони, щом веднъж шокът отmine.

— Как смяташ да се споразумееш с нея?

— Ще я убедя във важността на работата ти. Ще се чувства различно, след като разбере, че ти си направил повече от всеки друг в историята на биологията, и при това си само на десет години.

Ви Джей се наду от гордост. Марша беше права: като всяко друго дете и той търсеше одобрението на баща си. Само ако наистина беше като всяко друго дете, помисли си Виктор със съжаление. Но никога няма да е, благодарение на мен. Той продължи:

— Искам да видя колкото е възможно по-скоро списъка на протеиновите фактори на растежа, които участват в изкуствената утроба.

— Те са над петстотин — каза Ви Джей. — Ще ти дам едно принтирано копие, но разбира се, не е предназначено за публикация.

— Разбирам — кимна Виктор. Той погледна сина си и се усмихна. — Добре, връщам се да работя, а съм сигурен, че и Марша я чакат пациенти. Мисля, че е време да тръгваме. Ще се видим къщи.

Ви Джей поклати глава.

— Според мен е още твърде рано да тръгваш. Бях планирал да останеш тук още няколко дни. Има телефон и можеш да си вършиш работата по телефона. Мама пък може да насрочи нови часове за пациентите си. Тук ще се чувствате достатъчно удобно.

Виктор се засмя глухо на това предположение.

— Шегуваш се, разбира се. Не можем да останем. Майка ти може и да насрочи нови часове за сеанси, но „Каймера“ не може да

чака. Имам страшно много работа. Освен това всички знаят, че съм тук някъде. Рано или късно ще започнат да ме търсят.

Личеше, че Ви Джей обмисля ситуацията.

— Добре — каза той накрая. — Но мама трябва да остане. Виктор бе впечатлен от това колко точно бе предвидила Марша всичко.

— Ще съм с нея през цялото време — каза Виктор, опитвайки се да измъкне и двамата.

— Или единия, или другия. — Ви Джей беше категоричен. — Няма място за дискусии.

— Добре, щом настояваш — кимна Виктор. — Ще кажа на Марша. Връщам се веднага.

Той тръгна към жилищните помещения. Един от охранителите го придружи и отключи вратата. Виктор влезе и прошепна на Марша:

— Съгласи се да пусне единия от нас. Сигурна ли си, че не искаш ти да излезеш?

Тя завъртя глава.

— Моля те, свържи се с Джейн и и кажи, че няма да съм на работа известно време. Да отпраща спешните случаи към д-р Медокс.

Виктор кимна. Целуна я по бузата, благодарен, че този път тя не се дръпна. В главната лаборатория Ви Джей даваше инструкции на двама от гардовете.

— Това е Хорхе — каза той, представяйки Виктор на един усмихнат южноамериканец. Беше същият, който по-рано се бе опитал да го намушка с нож. Както изглежда, не питаеше неприязън към него, защото заедно с усмивката той подаде на Виктор ръка. — На Хорхе се пада честта да ти прави компания — каза Ви Джей.

— Нямам нужда от бавачка — едва успя да потисне гнева си Виктор.

Като се усмихваше безмилостно, Ви Джей каза:

— Мисля, че не разбираш. Нямах избор. Хорхе ще е с теб, за да ти напомня да не се изкушаваш да говориш с никого, който може да ми навлече неприятности. Той ще ти напомня още, че Марша е тук с приятелите му. — Ви Джей остави заплахата неизречена.

— Но аз нямам нужда някой да ме пази. И как да му обяснявам? Наистина, Ви Джей, не очаквах това от теб.

— Абсолютно сигурен съм, че ще намериш начин да му обясниш — изгледа го момчето. — Така ще спим по спокойно. И нека те

предупредя: неприятностите с полицията или други власти ще създадат само проблеми и ще забавят програмата, но няма да я спрат. Не ме разочаровай, татко. Заедно с теб ще революционизираме биотехнологичната индустрия.

Виктор преглътна с усилие. Устата му беше пресъхнала.

15. ПОНЕДЕЛНИК СУТРИНТА

Небето се бе заоблачило и духаше силен вятър, когато излезе от часовниковата кула и забърза към офиса си. На няколко стъпки зад него вървеше Хорхе, който бе направил представление, показвайки скрития в десния си ботуш нож. Но жестът имаше очаквания ефект. Виктор знаеше, че е в присъствието на човек, свикнал да убива.

Макар да бе казал на Марша, че ще измисли нещо, той нямаше представа какво да прави. Когато стигна в офиса си, беше бесен. Прекоси фойето с несигурни стъпки, следван от придружителя си.

— Извинявайте! — каза Колийн, когато той премина край бюрото и. Тя скочи, грабвайки купчина съобщения. Виктор вече бе стигнал до вратата на кабинета си. Той се обърна към южноамериканеца:

— Ще ме чакаш тук.

Но онзи се шмугна покрай него и Виктор не можа да каже нищо. Колийн, която наблюдаваше сцената, изглеждаше ужасена, още повече, че южноамериканецът бе облечен в униформата на охранителите на „Каймера“.

— Да извикам ли охраната? — прошепна тя на Виктор.

Виктор и каза, че не е необходимо. Тя сви рамене и отиде да си върши работата.

— Имам много съобщения — каза тя. — Опитвах се да се свържа с вас. Аз трябва...

Виктор сложи ръка на рамото и и се опита да я блъсне назад, за да затвори вратата.

— По-късно — каза и той.

— Но... — Колийн не успя да довърши изречението си, защото вратата се затръшна пред лицето и.

Той заключи като добавъчна предохранителна мярка. Хорхе вече се бе разположил удобно на дивана в дъното на стаята и разсеяно разглеждаше ноктите си.

Виктор заобиколи бюрото си и седна. Телефонът звънеше непрекъснато, но той не го вдигна. Знаеше, че е Колийн. Погледна към Хорхе, който му махна с нокторезачката си и му се ухили.

Слепоочията му туптяха. Той отпусна глава в ръцете си. Това, от което се нуждаеше, беше план. Този човек само го разсейваше. Мъжът сякаш излъчваше дръзка, високомерна увереност, която казваше: „Аз съм убиец, седя си в офиса ти, а ти не можеш да направиш нищо.“

— Не ми изглежда да имаш много работа — произнесе натрапникът внезапно. — Ви Джей каза, че трябва да излезеш оттам, защото имаш много работа. Предлагам да се заемеш да я вършиш, иначе ще му звънна и ще му кажа, че само седиш и си държиш главата.

— Събирах си мислите. — Той се наведе и натисна интеркома. Когато Колийн отговори, каза:

— Донеси съобщенията за мен и да се захващаме с работата.

* * *

През първия час Марша разгледа някои от стотиците периодични издания в библиотечния шкаф. Бяха посветени на теории и експерименти на границата между биологията, физиката и химията. Тя се изправи и започна да крачи из стаята, дори опита бравата. Както очакваше, вратата беше заключена.

Седна отново до масичката, питайки се какво щеше да предприеме Виктор. Трябваше да бъде много изобретателен. Ви Джей беше необикновен противник. Освен това трябваше да притежава изключителна морална смелост, а като имаше предвид експериментите му с фактора на растежа, не беше сигурна дали я има.

Точно в този момент ключът се завъртя и Ви Джей влезе.

— Помислих си, че може би се нуждаеш от малко компания — произнесе той бодро. — Тук има някой, когото бих искал да видиш. — Той се дръпна настрана и в стаята усмихната влезе Мери Милман и протегна ръка. Марша се изправи, търсейки думи.

— Госпожо Франк! — каза Мери и разтърси ръката и с ентузиазъм. — Очаквах с удоволствие да се срещнем. Мислех, че ще трябва да чакам най-малкото година. Как сте?

— Благодаря, добре — отвърна Марша.

— Струва ми се, дами, че трябва да ви оставя да си побъбрите — каза Ви Джей. — Ще оставя вратата откритата; ако искате да хапнете или да пийнете нещо, просто кажете на някой от хората на Мартинес.

— Благодаря — кимна Мери. — Не е ли чудесен? — обърна се тя към Марша, когато той излезе.

— Уникален е — каза Марша. — Как попаднахте тук?

— Изненадващо е, нали? — погледна я Мери. — Навремето това изненада и мен. Ще ви разкажа как се случи.

* * *

— Какво друго? — попита Виктор. Колийн седеше на обичайното си място право срещу него. Хорхе все още беше отзад на дивана, излегнат удобно. Секретарката прелисти съобщенията.

— Мисля, че засега това е всичко. Да искате да направя нещо? — Тя завъртя многозначително очи към южноамериканеца.

— Не — отвърна Виктор, докато и подаваше последния документ, който бе подписал. — Тръгвам към къщи. Ако възникнат някакви проблеми, обадете ми се там.

След като си погледна часовника, Колийн отново се обърна към него:

— Наред ли е всичко? — Шефът и се държеше странно, откакто се бе върнал в „Каймера“ заедно с охранителя от кулата.

— Всичко е тип-топ. — Той пусна химикалката си в чекмеджето на бюрото. Колийн го познаваше от седем години, но той никога не бе използвал този израз. Тя се изправи, погледна неприязнено към Хорхе и излезе от стаята. — Време е да тръгваме — обърна се Виктор към него. Той се изправи от дивана:

— В лабораторията ли се връщаме? — Испанският му акцент сякаш бе станал още по-силен.

— Аз се прибирам вкъщи — каза Виктор и взе палтото си. — Не знам ти къде отиваш.

— Където си ти, там съм и аз, приятел.

Виктор беше любопитен дали щеше да има някакви проблеми на излизане от фирмата. Но гардът на изхода го поздрави както

обикновено. Фактът, че го придружава охранител на „Каймера“ не предизвика коментар от страна на мъжа, който вдигна бариерата.

Когато пресичаха Меримак, Хорхе се пресегна и включи радиото. Повъртя малко копчето, докато намери испанска станция. После увеличи звука до почти оглушителна степен и защрака с пръсти.

На Виктор му беше ясно, че този човек е първата му пречка. Когато се приближи до дома и заобиколи къщата, той започна да мисли с какви алтернативи разполага. Под хамбара имаше мазе със здрава врата. Проблемът беше как да примами мъжа вътре.

Щом излязоха от колата, Виктор смъкна гаражната врата, питайки се дали би могъл да го издебне и да го цапардоса по главата, точно както онзи го бе ударил, когато за пръв път се бе насочил към лабораторията на Ви Джей. Той отвори вратата на хола и я остави отворена за южноамериканеца, който държеше да се движи зад него.

Съблече палтото си и го хвърли на дивана. Чувството му за реализъм го отказа от опити за саморазправа. Знаеше, че ще го удари или много леко или твърде силно, което и в двата случая би се оказало катастрофално. Трябваше да опита нещо друго. Но какво?

Чувстваше се в пълна безизходица, докато се къпеше в банята на долния етаж. Забелязвайки флакон с аспириин в аптечното шкафче, той си спомни старата лекарска чанта, която му бяха дали като студент по медицина. Беше я използвал през цялото време на практиката си и доколкото си спомняше, тя все още бе пълна с най-често предписваните лекарства.

Топлата вода бе намалила напрежението както в мускулите, така и в главата му. Погледна се в огледалото, замъгленият му от парата образ изглеждаше чужд и нереален.

Побърза да излезе и завари Хорхе да седи пред телевизора в хола и да прехвърля каналите безцелно. Тръгна нагоре по стъпалата, но за съжаление южноамериканецът го последва. В кабинета си на втория етаж Виктор побърза да включи телевизора и да отвлече вниманието на неканения си гостенин. През това време отиде в килера и намери черната чанта.

Извади отвътре секонал, валиум и далман и напъха пълна шепа от таблетките и капсулите в джоба си. Когато се върна в стаята, откри, че Хорхе е намерил кабелен испански канал.

— Обикновено изпивам по едно питие, след като се прибера вкъщи — каза Виктор. — Да ти предложи нещо?

— Какво имаш? — Едрият колумбиец не отмести очи от екрана.

— Чакай да видим... Какво ще кажеш за една маргарита?

— Какво е това „маргарита“?

Въпросът му изненада Виктор; винаги бе смятал маргаритата за популярна южноамериканска напитка. Може би я пиеха повече в Мексико, отколкото в Южна Америка. Той му обясни какво съдържа.

— Ще пия това, което и ти пиеш — изсумтя Хорхе. Виктор слезе в кухнята, смеси всички съставки, включително солта. Направи напитките в малка стъклена кана и когато се увери, че никой не го гледа, отвори капсулите и изсипа съдържанието им в течността. На дъното се виждаше утайка, дори след като многократно разбърка сместа, затова я изля за миг в миксера. После погледна каната на светлина. Добре изглеждаше. Прецени, че напитката има достатъчно разбиваща сила, за да изкара човек коремна операция без да гъкне.

Виктор отпи една малка глътка. Оставяше горчив вкус, но ако гостът му никога не беше пил маргарита, нямаше как да долови разликата. Той посоли ръбовете на чашите. За себе си направи напитка от чист лимонов сок. Когато най-сетне бе готов, занесе двете пълни чаши заедно с каната и ги сложи на масичката.

Хорхе гаврътна чашата си, без да отклони очи от екрана. Виктор седна и също се загледа. В момента течеше някаква сапунена опера. Не разбираше испански, но схвана как върви действието. С периферното си зрение поглеждаше как Хорхе пие. Беше доволен, че му хареса. Първият признак за ефекта се появи съвсем бързо: Хорхе започна да мига често. Той не можеше да се фокусира върху филма. Най-накрая се обърна към Виктор. Алкохолът бе ускорил усвояването на лекарствата — Хорхе едва се бе докоснал до втората си чаша, а вече не можеше да държи очите си отворени.

За най-голяма изненада мъжът се опита да се изправи. Вероятно бе заподозрял вече нещо, защото хвърли чашата на пода. Южноамериканецът дори се опита да извади ножа си, но движенията му бяха некоординирани и твърде бавни. Виктор бързо го обезоръжи. В следващата минута Хорхе беше в безсъзнание. Виктор сложи отпуснатото му тяло на кушетката, взе малко от валиума, който държеше на горния етаж и го инжектира мускулно в хълбока му. След

това пренесе тялото му през двора и го смъкна в избата под хамбара. Зави го с няколко стари одеяла, за да запази температурата му и на излизане щракна стария катинар след себе си.

Върна се в къщи, изпълнен с облекчение от успеха си и щастлив, че разполага с достатъчно време, за да обмисли следващата си стъпка. В този момент телефонът иззвъня. Звъненето го хвърли в ужас — дали някой търсеше Хорхе, или се предполагаше, че Хорхе е трябвало да звънне някъде, а не го бе сторил все още. Виктор не вдигна. Вместо това надяна бързо палтото си и се насочи към колата. Тъй като все още не му хрумваше никаква друга идея, той реши да отиде в полицията.

Полицейското управление се намираше в дъното на общинската градинка. Беше двуетажна тухлена постройка с две богато украсени месингови улични лампи. Вечерно време светлината, която идваше от тях, изглеждаше мистична заради стъклените им сини сфери. Виктор приближи и паркира колата на паркинга за посетители. Когато бе тръгнал от къщи, той се бе почувствал добре заради взетото най-накрая решение. Беше очаквал с нетърпение да стовари цялата тази бъркотия на нечии чужди плещи. Но когато изкачи първите две стъпала, усети, че вече не е толкова сигурен в решението си да дойде тук.

Поколеба се за миг пред вратата. Най-много се притесняваше за Марша, но имаше и други тревоги. Както бе казал и Ви Джей, полицията не би могла да направи много и Ви Джей щеше да бъде пуснат на свобода. Законовата система не можеше да се справи с най-обикновените негодници, какво остава за десетгодишно момче с интелигентността на двама Айнщайновци?

Той все още се чудеше дали да влезе или не, когато вратата се отвори и отвътре излезе сержант Серуло. Сержантът оправи шапката си и започна да се извинява, когато позна Виктор.

— Д-р Франк! — извика той. — Какво ви води насам?

Той се опита да измисли нещо правдоподобно, но не успя. Истината напираше да излезе.

— Имам проблем. Може ли да поговорим?

— Съжалявам — завъртя глава Серуло. — Във вечерна почивка съм. Трябва да хапваме, когато можем. Но Мърфи е в стаята. Ще ви помогне. Докато се върна от магазина, сигурен съм, че ще сте свършили.

Серуло го потупа приятелски и му отвори вратата. След миг Виктор се озова вътре.

— Хей, Мърфи! — извика Серуло. Бе подпрял с крак вратата и я държеше отворена. — Тук е д-р Франк. Приятели сме. Обслужи го добре, разбра ли?

Мърфи беше ченге с пълно, червендалесто, луничаво лице. Беше от ирландски произход с баща ченге, чийто баща също е бил ченге. Той погледна Виктор през дебелите бифокални стъкла на очилата си.

— След минута ще ви обърна внимание — каза той. — Седнете. — Той посочи с молива си боядисаната дървена пейка и се върна към формуляра, който така старателно попълваше.

Виктор седна и се замисли за разговора, който трябваше да проведе с офицер Мърфи. Направо се виждаше как му казва, че има гениален син, който отглежда раса умствено-изостанали работници в стъклени резервоари и който е убил хора, за да запази тайната лаборатория, построена със средства от шантажирани служители в компанията на баща си. Действителните факти, изразени чрез думи убеждаваха Виктор, че никой няма да му повярва. А дори и да се намереше такъв, какво щеше да стане? Нямаше начин да свържат Ви Джей с никой от смъртните случаи. Това изчерпваше всичко. А що се касае до лабораторното оборудване, то не беше откраднато, поне не и от Ви Джей. За кокаина пък щяха да решат, че бедното дете е било принуждавано насила от чуждестранен наркобос.

Виктор прехапа долната си устна. Мърфи продължаваше да попълва формуляра, държейки молива в месестата си ръка и изплезил език. Той не погледна нагоре, така че Виктор продължи да разсъждава. Представи си как влачат Ви Джей по съдебните инстанции, как излиза през задната врата. Момчето разполагаше вече със собствена лаборатория, с капацитет, достатъчен да се справи почти с всичко. А и бе показал готовността си да елиминира онзи, който се опита да застане на пътя му. Виктор се запита докога той и Марша ще останат живи при тези обстоятелства. С чувство на униние, което извикваше сълзи в очите му, Виктор трябваше да признае пред себе си, че експериментът му се бе оказал доста успешен. Както бе казала Марша, той не бе отчел отклонението на успеха. Бил е толкова завладян от идеята да извърши този експеримент, че не е помислил за резултата. Ви Джей беше повече от това, което бе искал да получи и с

ограниченията на закона социалната система се оказваше непригодна да се справи със същество като Ви Джей. Защото той беше като от друга планета.

— Окей. — Мърфи хвърли формуляра в едно телено кошче в ъгъла на бюрото си. — Какво можем да направим за вас, д-р Франк? — Той изпука кокалчетата на пръстите си след дългото държане на молива.

Без да мисли повече, Виктор стана и се насочи към дежурния. Мърфи го погледна със сините си очи. Яката на ризата му го стягаше доста и шията му преливаше над нея.

— Е, какво се е случило, докторе? — попита той и се облегна назад. Имаше големи, тежки ръце и беше от онзи тип мъже, дето ти се иска да дойдат, когато хлапета ти откраднат тасовете или радиото на колата.

— Имам проблем със сина ми — започна Виктор. — Разбрахме, че е бягал от училище, за да...

— Извинете, докторе — прекъсна го Мърфи. — Защо не се обърнете към социален работник, или нещо такова?

— Страхувам се, че ситуацията не е от компетентността на социалните — отвърна Виктор. — Синът ми е решил да се свърже с престъпни елементи и...

— Извинете, че отново ви прекъсвам, докторе — каза Мърфи. — Може би трябваше да кажа „психолог“. Колко годишен е синът ви?

— На десет е. Но е...

— Трябва да ви кажа, че никога не са ни се обаждали във връзка с него. Как се казва?

— Ви Джей — отговори Виктор. — Знам, че...

— Преди да продължите нататък — отново не го доизслуша Мърфи, — трябва да ви кажа, че имаме много проблеми с малолетни. Опитвам се да помогна. Ако синът ви е направил наистина нещо лошо, тогава навярно би си струвало да се обърнете към нас. А иначе един психолог и прилагането на малко старомодни мерки за дисциплина няма да бъдат излишни. Разбирате ли накъде бия?

— Да — въздъхна Виктор. — Мисля, че сте напълно прав. Благодаря ви, че ми отделихте време.

— Няма защо, докторе — каза Мърфи. — Искях да съм честен, щом сте приятел на Серуло.

— Оценявам го — усмихна се Виктор и уморено тръгна към вратата. На паркинга го чакаше колата му. Влезе и в същия момент го обхвана страшна паника. Изведнъж осъзна, че няма кой да му помогне да се справи с Ви Джей. Това щеше да бъде изправяне на баща срещу син, на създател — срещу творението му. Прозрението за това предизвика чувство на гадене, което сви гърлото му и той побърза да свали стъклото на прозореца. Испита облекчение от хладния въздух. Наведе се и подпря глава на волана.

Сети се за обета на Авраам от Стария завет, който бе изучавал като дете. Но знаеше, че има две големи разлики. В този отделен случай Бог не се бе намесвал и Виктор разбираше, че не би могъл да убие със собствените си ръце сина си.

Освен това, разбира се, съществуваше и проблемът с Марша. Как щеше да излезе тя от подземната лаборатория? Заля го нова вълна на паника. Трябваше да действа бързо, преди интелигентността на Ви Джей да се превърне във фактор. Освен това Виктор знаеше, че ако се бави, може да изгуби самообладание и мотивация.

Надигна глава от волана и запали двигателя. Шофираше към къщи по рефлекс, докато мозъкът му се бореше да конструира някакъв план. Когато се прибра отиде първо да провери какво става в мазето под хамбара. Хорхе спеше безгрижно като бебе под одеялата и парцалите. Виктор напълни с вода една празна бутилка от вино и я остави до главата му.

Още докато отваряше входната врата чу, че телефонът звъни. Спря за миг, колебаейки се. Ами ако беше Марша? При четвъртото иззвъняване той не издържа и вдигна слушалката. Поздрави плахо. Оказа се, че има защо. Гласът отсреща беше мъжки, със силен испански акцент. Питаше за Хорхе.

Виктор усети, че мозъкът му блокира. Гласът отново попита за Джордж, сега звучеше много по-настойтелно.

— В клозета е — успя да изрече Виктор. Беше сигурен, че не го разбраха. — Тоалетната! — извика той. — В тоалетната е!

— Окей — каза мъжкият глас.

Виктор остави слушалката. През тялото му мина тръпка като от електрически ток. Времето го притискаше, сякаш тежка влакова композиция се носеше стремително към бездна. Колко дълго би могъл

да ги уверява, че Хорхе е в тоалетната, преди да се усетят и да изпратят въоръжена група, каквато бяха изпратили в дома на Джефърд.

Виктор започна да потупва с ръка нервно по кухненския плот. Надяваше се, че надвисналата опасност ще накара мозъка му да мисли по-бързо и ефективно. Трябваше да измисли някакъв план.

Първото, което му хрумна беше пожар. Освен това часовниковата кула беше стара и облицована със сухо дърво. Искеше му се да се случи някакъв катаклизъм, който да връхлети върху цялата тая бъркотия и да я помете с един замах. Но проблемът с пожара беше, че той можеше да бъде потушен. А половин работа щеше да бъде лоша от нищо, защото тогава щеше да се сблъска с яростта на Ви Джей, подкрепена от мускулите на Мартинес.

Експлозията като че ли беше по-добра идея, реши Виктор след известен размисъл. Но как да я осъществи? Със сигурност можеше да се снабди с малко взрив, но той определено нямаше да стигне, за да разруши цялата сграда.

Щеше да измисли нещо, но първо трябваше да измъкне Марша оттам. Отиде в кабинета си и взе плановете на сградата, които бе направил, когато търсеше начин да влезе в подземие. Надаваше се да може да изведе Марша през тунелите. Но от прегледа на скиците веднага му стана ясно, че нито един от тунелите не влиза в часовниковата кула някъде близо до жилищното отделение, където тя бе заключена. Той сгъна листовите и ги пхна в джоба си.

Телефонът иззвъня отново, опъвайки допълнително нервите му. Не вдигна. Знаеше, че трябва бързо да напусне къщата. Ви Джей или бандата на Мартинес сигурно вече подозираха нещо, щом толкова време Хорхе не се обажда. Кой можеше да каже кога ще решат да дойдат и да проверят лично.

Беше достатъчно тъмно, когато излезе от гаража. Запаля фаровете и подкара към „Каймера“, молейки се Господ да му изпрати идея как да измъкне Марша и да отърве света от тази кутия на Пандора, дело на собственото му творение.

Той внезапно натисна спирачките и колата изскърца и спря отстрани на пътя. Почти чудодейно в главата му бе започнал да се оформя план. Детайлите започнаха да се подреждат по местата си. Може и да стане, произнесе той през стиснати зъби. Освобождавайки спирачките, натисна педала за газта и колата се понесе напред.

Виктор едва се сдържаше, докато чакаше да вдигнат бариерата на входа на „Каймера“. Щом премина, той подкара направо към лабораторията си и паркира, както често се случваше напоследък, точно пред вратата на сградата. Заради късния час бе празно и заключено. Той измъкна ключовете си и отключи. Когато влезе в лабораторията, се насили да спре за миг и да се успокои. Седна на стола, затвори очи и се опита да отпусне всички мускули на тялото си. Постепенно пулсът му се нормализира. Знаеше, че за да осъществи първата част от плана си трябва добре да го е обмислил. Трябваше да запази самообладание.

Всичко, от което се нуждаеше, беше тук, в лабораторията. Имаше достатъчно глицерин, както и сярна и азотна киселина. Разполагаше с всичко необходимо. За първи път в живота му часовете, прекарани в химическата лаборатория в колежа щяха да му се отплатят. Набързо свърза система за нитрификация на глицерина. Докато тя протичаше, той приготви ваничката за неутрализация.

Преди сушенето да е завършило, Виктор взе един от лабораторните таймери и един акумулатор и закачи контактна жичка. Следващата стъпка беше най-трудното. Имаше много малко живачен фулминат в лабораторията. Внимателно го постави в малък пластмасов контейнер. След това предпазливо натисна контактната жичка и затвори капака.

През това време нитроглицеринът се изсуши достатъчно, за да може да бъде прибран в празна кутийка от сода, която бе измъкнал от кошчето за боклук. Когато напълни една четвърт от нея, внимателно наклони контейнера, така че жичката да влезе в кутийката и да се допре до съдържанието и. Добави остатъка от нитроглицерин и запечата кутията с парафин.

Занесе всичко в лабораторния си офис и започна да търси някакъв подходящ контейнер. Надникна в един от офисите на лаборантите и забеляза пластмасово куфарче. Отвори ключалката и безцеремонно изсипа съдържанието върху бюрото на собственика, след което го отнесе в офиса си. Там го запълни с книжни салфетки, за да направи мека подложка, после сложи внимателно кутийката от сода, акумулатора и таймера върху надиплените салфетки. Добави още малко от тях, за да запълни целия обем. Натисна леко, затвори капака и заключи куфарчето.

От главната лаборатория взе едно фенерче и извади плановете, за да види тунелната система. Прегледа ги внимателно. Един от основните тунели отиваше от часовниковата кула към сградата, където се намираше кафенето. Особено окуражаващото беше, че близо до часовниковата кула един тунел се отклоняваше в западна посока.

Виктор взе куфарчето колкото може по-внимателно и закрачи към кафенето. Достъпът към подземие то се намираше до централното стълбище. Той тръгна надолу и отвори тежката врата, която затваряше тунела към часовниковата кула.

Запали фенерчето. Тунелът бе изграден от каменни блокове. Напомняше древна египетска гробница. Погледът му стигаше на четирийсетина стъпки напред, след което пътят рязко извиваше наляво. Беше пълно с камъни и боклуци и по стената откъм реката се процеждаха капки вода и образуваха черни локви.

Виктор си пое дълбоко дъх и пристъпи в студения, изпълнен с пари тунел, затваряйки вратата зад себе си. Единствената светлина идеше от фенерчето му.

Тръгна с решителна стъпка, като внимаваше. Залогът беше твърде голям. Не можеше да си позволи провал. В далечината се чуваше звукът на течаща вода. За няколко минути премина покрай половин дузина тунели, които се разклоняваха от главния, в който се движеше. С приближаването на реката можеше не само да чува, но и да почувства пулсирането на водопадите.

В този момент усети някакво движение в краката си и се дръпна ужасен назад, блъсвайки леко куфарчето. Изчака да се поуспокои и насочи лъча на фенерчето зад себе си. На светлината блеснаха две очи. Той потрепера, осъзнавайки, че това е кафяв плъх с големината на дребна котка. Събра цялата си смелост, пое си дъх и продължи с бърза крачка.

Но само след няколко метра се подхлъзна. Опитвайки се да запази равновесие, той притисна куфарчето към гърдите си и лакътят му посрещна удара в стената. Пое си дъх. Ако беше паднал или бе изпуснал скъпоценния товар, детонацията беше сигурна.

Отново си запроправя път през пълното с препятствия пространство. Най-сетне излезе на пътека, която пресичаше главния тунел под прав ъгъл; това трябва да бе тунелът, който водеше на запад.

Виктор тръгна по него малко по-уверено, докато влезе в подземието на сградата.

Видя къде се намират стълбите и угаси фенерчето. Не можеше да рискува някой от часовниковата кула да види светлината на лъча.

Следващите четирийсет стъпки бяха по-лошо от всичко досега. Виктор се движеше стъпка подир стъпка, страхувайки се да не се спъне в боклуците по пода. Най-сетне стигна стълбите и се запъти нагоре. Когато се изкачи до първия етаж веднага се приближи към най-близкия прозорец и впери очи в часовниковата кула. Тънкото резенче на луната се издигаше на източното небе почти на една линия с копието на Биг Бен. Не се забелязваше жива душа.

Обърна се към реката и скоро очите му различаха онова, което търсеше. На четирийсетина крачки оттук старият главен шлюз напускаше реката и тръгваше към часовниковата кула и тунелите и.

След още един последен поглед към кулата, за да се увери, че няма охрана, той напусна сградата, в която беше, и тръгна към шлюза. Движеше се приведен, знаеше, че в момента е най-уязвим.

Щом достигна до шлюза, бързо изтича към стръмните стълби и без да се колебае се спусна надолу, притискайки се към гранитната стена. Най-долу установи със задоволство, че оттук се вижда само част от кулата. Което означаваше, че на равнището на земята никой не може да го забележи.

Без да губи повече време Виктор се приближи към двете ръждясали метални врати, които преграждаха водата във воденичното езеро. Затваряха се херметически. Той се наведе, сложи внимателно куфарчето върху пода на шлюза, отключи го и вдигна капака. Апаратурата бе оцеляла. Сега трябваше да я нагласи да се взриви.

Въпросът беше, че не можеше да прецени колко време му е необходимо. Да отдели прекалено малко време щеше да е катастрофално. Но и прекалено многото щеше да има същия ефект. Изненадата беше главното му предимство. Накрая, до голяма степен произволно, той се спря на трийсет минути. Колкото е възможно по-нежно извади лабораторния таймер. Закри светлината на фенерчето с тяло и го включи. След това, вирайки се на оскъдната светлина, премести минутната стрелка на таймера.

Изключи светлината и затвори внимателно капака. Пое си дълбоко дъх и занесе куфарчето до портите на шлюза, след което го

вклини между портата отляво и стоманения прът, който я поддържаше. Прътът се държеше на място от един ръждясал болт. Виктор се усмихна. Това беше ахилесовата пета на механизма. Той притисна колкото се може по-близо куфарчето към него, после се изправи и бързо се заизкачва нагоре по гранитните стълби.

Когато се озова горе, на чист въздух, хукна към реката. Гледаше да не изпуска от поглед часовниковата кула. В случай, че някой беше на пост и наблюдаваше, той искаше да се появи спокойно, а не да изглежда така, сякаш се прокрадва страхливо.

Достигна до предните стълби, останал без дъх. Поколеба се за миг, искаше първо да успокои дишането си, но се ужаси като погледна часовника си. Оставаха му още само шестнайсет минути. — Мили боже — прошепна той и се втурна навътре. Намери капака в пода и почука три пъти. Отдолу не отговаряше никой и той зачука с подновена сила. И този път никой не се показа. Виктор се наведе, търсейки опипом металния прът, който беше използвал при последното си идване. Но преди да го намери, капакът се надигна и отдолу го плисна светлина. В процепа се показа един от групата на Мартинес. Виктор скочи долу.

— Къде е Ви Джей? — попита той, опитвайки се да звучи колкото е възможно по-спокойно. Охранителят посочи към помещението с ембрионите и Виктор се насочи натам, но Ви Джей отвори вратата, преди още да е стигнал до нея.

— Татко? — Изглеждаше изненадан. — Не очаквах да дойдеш преди съмване.

— Не ме съдържаше далеч от тук — засмя се Виктор. — Свърших си работата. Сега е ред на майка ти. Има пациенти, които се нуждаят от нея. Трябва да направи болничната си визитация. Очите му обиколиха стаята, отбягвайки Ви Джей. Това, което трябваше да реши, беше къде да бъде в нула часа. Помисли си, че трябва да е колкото се може по-близо до стълбите. Апаратът, който стоеше най-близо беше гигантският газов хроматограф и Виктор реши, че ще му обърне внимание, когато му дойде времето.

Точно в средата на стената, която гледаше към реката, се намираще отворът на шлюза с импровизирания си капак, направен от грубо одялани дървени греди. Той прецени силата, с която щеше да бъде ударена вратата, когато портите на шлюза се взривят и водата

рукне. Предшестващата ударна вълна щеше да е като експлозия и в съчетание със силата на водата щеше да помете основата и да срине цялата сграда. Виктор изчисли, че би трябвало да има приблизително двацет секундно забавяне между експлозията и момента, в който цунамито удареше.

— Мисля, че все още е рано да пускам Марша да излезе — каза Ви Джей. — Пък и ще бъде доста трудно за Джордж да е постоянно с нея. — Той направи пауза, докато острите му очи се местеха по лицето на баща му. — Впрочем, къде е Хорхе?

— Отгоре — отвърна Виктор и потрепера. Ви Джей не забеляза нищо. — Видя ме, че слизам и остана горе да изпуши една цигара.

Ви Джей погледна към двамата гардове, които четяха някакви списания.

— Хуан! Качи се горе и кажи на Хорхе да слезе.

Виктор преглътна мъчително. Гърлото му бе пресъхнало.

— Марша няма да е проблем. Гарантирам.

— Не е променила мнението си — погледна го Ви Джей. — Бях казал на Мери Милман да говори с нея, но моралистичната и позиция е непоклатима. Казвам ти, тя ще ни създава проблеми.

Виктор погледна крадешком часовника си. Девет минути! Трябваше да си остави повече време.

— Но Марша е реалист — изтърси той. — Упорита е и това не е ново и за двама ни. Пък и аз съм тук. Освен това тя няма да знае какво да направи, дори и ако се изкуши.

— Нещо си неспокоен — каза Ви Джей.

— Разбира се, че съм неспокоен — сопна му се Виктор. — При тези обстоятелства всеки ще е неспокоен. — Той се опита да се усмихне и да изглежда по-безгрижен. — Важното е, че съм въодушевен — от постиженията ти! Бих искал да видя тази вечер онзи списък на факторите на растежа за изкуствената утроба.

— Ще се радвам да ти го покажа — съгласи се Ви Джей.

Виктор отвори вратата към жилищното отделение.

— Добре, звучи окуражаващо — каза той и погледна момчето. — Не усещаш ли, че не трябва да я държиш вече заключена? Бих казал, че имаше напредък. Ви Джей завъртя очи.

Виктор побърза да влезе в по-малката стая, където седяха Марша и Мери.

— Виктор, виж кой е тук! — И жена му посочи към Мери.

— Вече се срещнахме — отговори той, кимайки.

Ви Джей стоеше на прага и се усмихваше.

— Не всяко дете може да се похвали с трима законни родители — каза Виктор, като се опита да разсее напрежението. Погледна часовника си: оставаха само шест минути.

— Мери ми разказа доста интересни неща за новата лаборатория — произнесе Марша с лек сарказъм, който само Виктор успя да долови.

— Чудесно! — усмихна се той. — Това е чудесно! Но, Марша, вече е твой ред да излезеш. Имаш цяла дузина пациенти, които се нуждаят от грижите ти. Джейн направо е обезумяла. Звъня ми три пъти. Аз се справих с най-належащите проблеми, сега е твой ред.

Тя погледна към Ви Джей, после изви очи към Виктор.

— Доколкото си спомням, ти беше този, който трябваше да свърши нещо. — В гласа и се долови леко раздразнение. — Валъри Медокс може да поеме спешните случаи. И мисля, че е по-важно ти да си свършиш работата.

Той си помисли, че трябва да я накара да излезе непременно оттук. Защо сега просто не тръгнеш? Наистина ли не му вярваше? Наистина ли мислеше, че той ще остави това безумие да продължи? Осъзна с тъга, че за изминалите няколко години не и беше дал много причини да очаква нещо по-добро от него. И все пак от разрешението ги дележа само няколко ужасни мига.

— Марша, искам да отидеш и да направиш болничната си визитация. Веднага!

Но тя не помръдна.

— Мисля, че тук и харесва — пошегува се Ви Джей. В този момент един от гардовете го извика в главната лаборатория и той излезе. Изтръпнал от тревога, Виктор се наведе напред, и забравил Мери, изсъска:

— Трябва да се махнеш оттук веднага. Повярвай ми.

Марша го погледна.

Виктор кимна.

— Моля те! — простена той. — Излез оттук!

— Ще се случи ли нещо? — попита Марша.

— Да, за бога!

— Какво ще се случи? — не се съдържа и Мери, оглеждайки се неспокойно.

— А ти? — попита го Марша, игнорирайки въпроса на Мери.

— Не се тревожи за мен.

— Нали не се каниш да направиш нещо необмислено? — не спираше Марша.

Той притисна с длани очите си. Напрежението беше непоносимо. Часовникът му показваше, че остават по-малко от три минути.

Ви Джей отново се появи на вратата.

— Хорхе не е горе — каза той на Виктор.

Мери се обърна към Ви Джей:

— Нещо ще се случи! — извика тя.

— Какво?

— Той прави нещо — поклати тревожно глава Мери. — Запланувал е нещо.

Виктор погледна часовника си: две минути. Ви Джей извика през рамо охраната, след това хвана ръката на баща си и я раздруса:

— Какво си направил?

Виктор загуби контрол. Нервното напрежение беше твърде голямо и страхът преля в емоция, която накара от очите му да рункат сълзи. За миг той не можеше да говори. Знаеше, че това е пълен провал. Не беше подготвен за такова предизвикателство.

— Какво си направил? — изкрещя отново Ви Джей, разтърсвайки баща си.

Виктор не се съпротивляваше.

— Всички ние трябва да излезем оттук — произнесе той през сълзи.

— Защо? — недоумяваше Ви Джей.

— Защото шлюзът ще се отвори — изстена Виктор.

Настъпи пауза. Мозъкът на Ви Джей се опитваше да преработи внезапната информация.

— Кога?

Виктор погледна часовника си. Оставаше по-малко от минута.

— Сега! — отвърна той.

Ви Джей впери пламналите си очи в баща си.

— А аз разчитах на теб — произнесе той с омраза. — Мислех те за истински учен. Е, добре, вече си история.

Виктор скочи, отблъсквайки го настрани, където той се спъна в крака на стола и падна. Грабна Марша за китката и я дръпна да се изправи, след което я повлече през жилищната част до главната лаборатория. Ви Джей бързо се бе изправил и последва родителите си, като викаше на охранителите да ги спрат.

От мястото, на което седяха, за двамата яки мъже не беше трудно да хванат Виктор, докато той изблъскваше Марша нагоре по стълбите. Тя взе няколко стъпала наведнъж, после се обърна назад.

— Бягай! — изкрещя и Виктор. След което каза припряно на двамата гардове: — Цялата лаборатория ще хвъркне във въздуха след секунди. Повярвайте ми! Изражението му не оставяше съмнение. Те го пуснаха и се втурнаха нагоре по стълбите, изпреварвайки Марша.

— Чакайте! — извика Ви Джей, но паниката ги бе обхванала. Дори Мери прелетя покрай него, докато тичаше към стълбите. Марша излезе, следвана от запъхтяната Мери.

Ви Джей погледна баща си.

— Аз разчитах на теб — извика той побеснял. — Вярвах ти. Мислех те за човек на науката. Искрах да бъда като теб. Охрана! — провикна се той. — Охрана! — Но двамата гардове се бяха измъкнали горе заедно с жените.

Ви Джей се завъртя, оглеждайки главната лаборатория. След това погледна към стаята с резервоарите, в които плуваха неговите неродени братя и сестри.

В този момент грохотът на експлозията разтърси цялото подземие. Ви Джей схвана какво става и хукна към стълбите, но Виктор се протегна и го хвана.

— Какво правиш? — извика момчето. — Пусни ме! Трябва да се измъкнем оттук.

— Не — каза Виктор, опитвайки се да надвие оглушителния шум. — Ние оставаме.

Ви Джей започна да се бори, но Виктор го държеше здраво. Той с изненада осъзна, че въпреки огромния ум, който притежаваше синът му, тялото и силата му бяха на десетгодишно момче.

Ви Джей се извиваше и гърчеше, опитваше се да ритне, но Виктор го удари косо в сгъвката на коленете и той падна на пода.

— Помощ! — извика Ви Джей. — Охрана! — Гласът му се изгуби в глухото боботене, което се засилваше с всеки миг,

предизвиквайки тракането на цялата стъклария в лабораторията. Приличаше на земетресение.

Виктор тръгна към грубата врата, която преграждаше входа към тунела на шлюза. На пет-шест крачки от нея спря. Обърна се и погледна немигащите леденосини очи на сина си, които пламтяха с дързък блясък.

— Съжалявам, Ви Джей. — Но извинението му не бе за това, което правеше сега. За това той не съжаляваше. Чувстваше, че трябва да се извини на собствения си син за експеримента, който бе направил преди малко повече от десет години. Експериментът, който бе довел на бял свят неговия блестящ, но безскрупулен син. — Сбогом, момчето ми!

В този миг през отвора на шлюза нахлуха стотици тонове неудържима вода. Старото гребно колело в средата на помещението се завъртя бясно, задвижвайки ръждясалите механизми за първи път от години и огромният часовник на върха на кулата заби неравномерно. Но буйната вода помиташе всичко в своя път, подривайки за минути дори гранитните блокове от основите. Няколко от тях се разместиха и гредите, поддържащи първия етаж, започнаха да падат. Десет минути след експлозията часовниковата кула завибрира, а след това, сякаш на забавен кадър, започна да се рони. Накрая от сградата, в чиито недра се бе крила тайната лаборатория, останаха само мокри отломъци.

Издание:
ИК „Коала“, 2005

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.